

Đường tâm thực nữ

Contents

Đường tâm thực nữ	1
1. Chương 01 Part 1	2
2. Chương 01 Part 2	5
3. Chương 02 Part 1	9
4. Chương 02 Part 2	14
5. Chương 03 Part 1	17
6. Chương 03 Part 2	22
7. Chương 04 Part 1	25
8. Chương 04 Part 2	28
9. Chương 05 Part 1	32
10. Chương 05 Part 2	34
11. Chương 05 Part 3	37
12. Chương 06 Part 1	40
13. Chương 06 Part 2	45
14. Chương 07 Part 1	48
15. Chương 07 Part 2	52
16. Chương 08 Part 1	56
17. Chương 08 Part 2	61
18. Chương 09 [End]	65

Đường tâm thực nữ

Giới thiệu

Đường Tâm xinh đẹp tuyệt trần, giỏi ngoại giao, thông minh xuất chúng, lại có gan lớn làm loạn khiế

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-tam-thuc-nu>

1. Chương 01 Part 1

Trong văn phòng rộng lớn yên tĩnh, ánh mặt trời soi rọi khắp gian phòng, cũng chiếu vào người nam nhân tuổi trẻ ngồi xem kỹ văn kiện trên trên chiếc bàn công tác thật lớn.

Hắn chừng ba mươi tuổi, ngũ quan khắc sâu, hướng lên trên là mày rậm cùng với hai mắt lợi hai như mắt ưng, đen thâm sâu không lờ mờ được, thần thái kiêu căng mà nguy hiểm. Thân thể to lớn anh tuấn, da thịt ngăm đen làm cho người ta mê muội.

“Tổng giám đốc, có người muốn gặp ngài” Người thư ký mặc áo trắng cứng nhắc nói, hai tay nâng tấm danh thiếp

Tầm mắt hắn dời theo hướng vào tấm danh thiếp, nhìn thoáng qua, bình thản nói :“Cho người đó vào”

Tuy rằng hắn không biết người xin gặp mặt, nhưng hình như cũng có biết, tấm danh thiếp trên tay có ghi “nhân viên cao cấp bậc nhất của tập đoàn Thái Vĩ”. Sự việc tựa hồ có chút kỳ quái, tuy rằng hai nhà công ty có thường tới lui, nhưng hắn cũng chỉ tiếp xúc qua tổng tài của đối phương, chưa từng liên lạc cùng nhân viên cao cấp này.

Chỉ chốc lát sau, một người đàn ông lớn tuổi, ngồi xuống chiếc ghế sofa mềm mại, nhìn hắn lười biếng mỉm cười, âm thầm đánh giá “Người gác cổng nơi này cũng thật nghiêm, tôi phải dùng không ít võ mồm mới có thể tiến vào”

“Có việc gì sao?” Hắn không lãng phí thời gian, trực tiếp hỏi

“Đưa đến cho cậu một tin tức, đương nhiên không phải miễn phí, tôi muốn nhờ cậu giúp chút việc” Trên ghế sofa, người đàn ông lộ ra một tia tươi cười quý dị, trong mắt có tia sáng tính kế hại người. Hắn chậm rãi lấy từ trong túi tiền một tấm ảnh chụp, quăng lên bàn công tác sau người thanh niên.

Ảnh chụp là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, một đôi mắt to trong suốt lóng lánh thông minh, vẻ mặt lạnh lợi. Làn da phấn nộn giống trẻ con cần thận lộ ra dưới ánh mặt trời, quả thực vô cùng mịn màng, cô hoàn toàn có thể được xưng là mỹ nhân phần điều ngọc mài.

Hắn cầm lấy ảnh chụp, ngón cái vô thức vẽ theo đường nét trên ảnh chụp, trên đôi môi đỏ mọng có ý cười thần nhiên của nàng, trong cơ thể kia nổi lên một cổ dục vọng nam tính, làm cho mi mắt nhú lại.

“Nhận ra được con bé ấy sao?”

“Đương nhiên, cô ấy vẫn là cô gái xuân xanh, cha của cô ấy luôn nhắc tới cô ấy”. Vài năm trước, hắn ở tiệc hội thương, từng đối với dung nhan xinh đẹp của nàng thoáng nhìn có chút kinh động. Phụ nữ thật là một sinh vật kỳ diệu, vài năm trôi qua, cô trở nên xinh đẹp đủ để chúng sinh phải điên đảo.

“Như vậy, cậu hẳn là cũng còn nhớ rõ, ông ta cùng người trong lúc đó đã có ước định” Người đàn ông trên sofa hưng phấn mà nói thẳng.

“Lúc đó là do uống say vui đùa mà nói” Người thanh niên mỉm cười, tầm mắt không có rời khỏi tấm ảnh chụp. Con người đen tã mị hiện lên nam tính thưởng thức, vẫn đang nhìn chăm chú vào người con gái trong ảnh chụp.

Hắn nghe qua nhiều chuyện của cô . Chỉ số thông minh của cô hơn người, vừa thông minh lại xinh đẹp, từ nhỏ được người khác che chở như hồn ngọc quý trên tay, nhưng bởi vì gia thế hiển hách, cùng với tài ăn nói có thể dễ dàng làm cho những tên đàn ông khốc rỗng, hiện tại cô là cái gai chướng mắt đối với nhiều người

“Cha con bé cũng không cho rằng đó là do vui đùa, ông ta mang hy vọng đều đặt trên người cậu” Người đàn ông ngồi trên ghế sofa nói xong, con người đen lóe sáng, mở to, quyết định người thanh niên trước mắt này đủ vĩ đại, trời sinh là chiến sĩ, tuyệt đối sẽ không cự tuyệt bất cứ lời khiêu chiến nào.

Thỉnh cầu không bằng khích tướng, đây là thủ đoạn ngàn đời vẫn có tác dụng.

“Ta nghĩ, có khả năng sẽ khiến người hứng thú muốn biết, cho dù là người không cho phép bản thân bị cô gái nhỏ này thật sự thu phục, nàng cũng quyết định trước đưa người đến nhà làm lễ gặp mặt, trước mặt mọi người làm người mất mặt. Chắc chắn ! Dính cũng chưa dính vào một chút, sau đó người sẽ như cá mắc câu,

mất hết mặt mũi, người cũng thật vô tội” Hân cảm thán, đồng thời khoái trá nhìn con người đối phương chậm rãi nâng lên, thần thái mào mi khơi lên nét cuồng quyền

“Tôi nghĩ muốn nghe ông nói một chút tin tức” Người thanh niên bĩu môi cười, nét tươi cười lộ vẻ tà mị nguy hiểm.

“Tin tưởng tôi, cậu sẽ yêu thích tin tức này” Người đàn ông trên sofa đứng dậy, từng bước bắt đầu kể ra kế hoạch đã chuẩn bị từ lâu

Lúc này đây, hân muốn chuẩn bị một kế hoạch tinh vi nhất, khiến cho cô gái nhỏ thông minh kia phải bại trận hoàn toàn. Hân tin tưởng người thanh niên trước mắt, là người thích hợp để chấp hành kế hoạch. Hân từ nhỏ nhìn cô lớn lên, lại bị nha đầu thông minh cùng tài ăn nói sắc bén sửa chữa đến thảm hại, cho tới bây giờ vốn không có cơ hội phản công, lúc này đây hân muốn đòi lại món nợ này.

Hai người đàn ông cùng liếc mắt nhau một cái, bắt đầu thảo luận đến bản kế hoạch đáng sợ. Cô gái xinh đẹp trong ảnh chụp không hay biết, một mưu kế ác độc kinh người sắp được thực hiện.

“Đường Tâm!” Tiếng rống phẫn nộ truyền khắp cả tòa nhà xa hoa, khiến cho những cửa sổ thủy tinh chấn động run rẩy, vài người làm mặt không có chút máu bay nhanh chạy trốn, kinh nghiệm phong phú biết muốn rời xa chiến trường Lão quân gia nhân nhả, sắc mặt thong dong nhìn về phía thư phòng chủ nhân. Người đàn ông gỡ mắt kính ra, động tác tao nhã lấy từ túi ra một chiếc khăn nhỏ, chà lau mắt kính “Bình tĩnh, một ngày tưởng hòa lại bắt đầu” Ông ta thản nhiên nói, bắt đầu làm công việc mỗi ngày... chỉ thấy lão quân gia cầm lấy chén thủy tinh, tựa vào trên cửa thư phòng nghe lên động tĩnh bên trong.

Mà bên trong thư phòng tràn ngập các loại đồ trang trí tinh xảo, người đàn ông tuổi ngũ tuần uy nghiêm, trên vẻ mặt mang nét phẫn nộ. Trùng mắt nhìn nữ lang (ý bảo chị là quậy phá, ranh ma như sói) xinh đẹp ngồi ở trên sofa. Cô chính là con gái lớn yêu thương của ông, nhưng có đôi khi ông hoài nghi, thật sự cô có thể chọc hân tức giận đến chết.

“Cha à, tuy rằng gian phòng này to lớn, nhưng cha không cần gầm rú, lỗ tai của con cũng không có bị lãng” Mỹ nữ trẻ tuổi trên ghế sofa mỉm cười, không để mắt tới sự tức giận của ông.

Dáng người cô mặc một chiếc áo nhỏ bó sát người màu đen đáng yêu, cùng với quần bò màu đen mặc tôn lên da thịt tuyết trắng của cô. Cánh tay trắng nõn nữ tính mềm mại, cùng với nét mảnh mai làm cho người từ xa đã mê say đắm, cứ muốn ngắm nhìn vẻ xinh đẹp tuổi thanh xuân của cô.

Đường Phách Vũ nhắm mắt, hít sâu một hơi, trong lòng đếm tới mười mới có năng lực mở miệng “Được, coi như con có gan” Ông nghiêng răng nghiêng lợi nói

“Lá gan của con lớn lên theo con trưởng thành, đến năm nay có quan hệ rất rõ ràng” Đường Tâm cười ngọt ngào, bưng ly hồng trà trên bàn lên uống, tư thái mười phần tao nhã. Cô được giáo dục quá tốt, tiểu thư nhà danh giá đều có điều kiện tốt.

“Lá gan của con thật là càng lúc càng lớn, đến bây giờ ngay cả lời của ta nói, đều trở thành mã nhĩ đồng phong (tai ngựa, gió đồng)” Đường Phách Vũ dùng sức vỗ lên mặt bàn, phát tiết ra những tức giận trong lòng.

Trước đây, cô nghe lời cảnh cáo của cha bao nhiêu, nhưng mấy năm gần đây, ông lo lắng phát hiện, con gái của ông quá thông minh, lời nói và hành động đã vượt qua khả năng tha thứ dễ dàng cùng phạm vi khống chế của ông.

“Con vẫn rất ngoan mà!” Đường Tâm cãi lại, trong mắt lại hàm chứa ý cười, cô đoán rằng chính mình lúc này sẽ không nhận được mà cười ra, Cha có thể hay không tức giận đến mức muốn đánh cô?

“Ng ngoan? Đường Tâm, từ nhỏ con và từ này không quan hệ chút nào” Đường Phách Vũ mắt lạnh nhìn con gái, thong thả kéo ngăn kéo lấy ra một xấp hồ sơ thật dày “Đừng tưởng rằng chỉ cần duy trì hình tượng con gái ngoan ngoãn trước mặt mẹ con là được, Khoản Khoản che chở cho con, nhưng cha sẽ xử thật nghiêm. Con bên ngoài làm đã bao chuyện ”tốt“, chẳng lẽ nghĩ cha không biết sao?”

“Cha à, rất có công tìm hiểu, riết rồi thành một ông bác già khiến người ta ghét nhất” Đường Tâm thản nhiên nói, theo thói quen thấy Đường Phách Vũ mặt xanh mét.

Thật ra Đường Phách Vũ căn bản là không phải ông bác già, tuy rằng ông trung niên ngũ tuần, nhưng mái tóc xám trắng chính là gia tăng mị lực nam tính. Ông nắm giữ “Tập đoàn Thái vĩ” quốc tế, bất kể là quyền lực hay tài lực đều hơn người mười phần, này năng lực bày mưu nghĩ kế cũng với thể năng, tầm nhìn rộng ở giới kinh doanh thậm chí không có nhiều người trẻ tuổi được như vậy.

Đường Tâm cố ý nhắc tới tuổi tác ông, chỉ vì muốn chọc giận ông.

Quả nhiên, Đường Phách Vũ nổi giận gầm lên một tiếng, trừng mắt nhìn cô. Đang lúc ông hé miệng chuẩn bị muốn chửi ầm lên, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, một người thiếu phụ vẻ đẹp động lòng người bưng trà đi đến.

“Mẹ” Đường Tâm lộ ra vẻ mỉm cười ngọt ngào như thiên sứ.

“Đường Tâm, con đã trở lại? Kiểm tra cuối kỳ ở trường đã xong sao?” Phương Khoản Khoản vui sướng nhìn cô, tuy rằng Đường Phách Vũ tái giá cưới bà, không có quan hệ huyết thống với Đường Tâm, nhưng tình cảm của hai người còn vượt xa cả tình mẹ con ruột thịt. Ác ma Đường Tâm giả dối bao nhiêu còn có thể tiếp thu lời khuyên bảo của Khoản Khoản

“Khoản Khoản, lúc anh đang làm việc không ai được vào” Đôi mày rậm của Đường Phách Vũ nhăn lại, nhìn vợ hiền như viên châu ngọc sáng, ánh mắt nghiêm khắc có thể dọa lui bất luận là kẻ nào, chỉ là đối với vợ hiền không có tác dụng

Ông đang dạy dỗ Đường Tâm, hơn nữa không hy vọng Khoản Khoản tham gia. Khoản Khoản rất thiện lương đơn thuần, căn bản là không biết Đường Tâm bên ngoài làm những việc dọa người. Bất luận làm trời ngập trong đại họa, Đường Tâm chỉ cần đối với mẹ kế làm nũng, Khoản Khoản liền tuyệt đối đứng về phía con bé

“Em chỉ là thay người tới đưa trà sâm” Phương Khoản Khoản đem trà nóng đặt lên bàn, liền thuận tiện ngồi trên đùi Đường Phách Vũ không chịu đi.

“Con nghĩ là con không nên làm phiền, hai người cứ việc từ từ trò chuyện!” Đường Tâm tìm được cơ hội, liền chuẩn bị cái cớ để rời khỏi phòng “Con cùng bạn học có hẹn, bữa tối sẽ không ăn cơm nhà” Cô nhanh chóng đứng dậy, vẫy vẫy tay về hướng cha mẹ. “Đứng lại cho cha! Con lại muốn làm cái chuyện tốt gì cho cha coi?” Đường Phách Vũ quát, không cho cô rời đi dễ dàng

“Không có mà!” Đôi mắt cô lộ vẻ ngây thơ, ý định giả ngu. Cho dù là cha cô đã thu thập toàn bộ chứng cứ phạm tội của cô, thì ánh mắt cũng không lộ vẻ khủng hoảng.

“Không có? Có cần cha nhắc con nhớ lại không?” Ông cười lạnh một tiếng, bắt đầu liệt kê ra những tội lỗi của nàng.

“Con dựa vào quan hệ với Mật Nhi, chạy tới khách sạn làm gái bồi rượu, đi làm liên gây xung đột với khách uống rượu, phá phòng khách sạn, kinh động không ít cảnh sát”

“Con chỉ là muốn tìm hiểu kiến thức, ai muốn cái tên biến thái kia động tay động chân, dù sao con cũng đã bồi thường tổn thất cho khách sạn”

Đường Tâm nhún nhún vai. Sau này đối phương ở cục cảnh sát, biết nàng là thiên kim tiểu thư của “Thái Vĩ”, sợ tới mức thiếu chút nữa là tiểu ra quần.

“Kiến thức?” Đường Phách Vũ nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt nhìn nàng liếc một cái “Như vậy, Con nhúng tay vào mua bán tang vật, ở thị trường không lý lẽ muốn tác quái, còn phá hủy cục cảnh sát, chuyện này nói như thế nào? Con thật ra biết chỗ để lợi dụng, mấy người vợ của nhân viên cao cấp, con đều cố gắng lợi dụng bọn họ”

“Con cũng chỉ là muốn tăng khả năng hiểu biết, học nhiều một ít thôi!” Cô trả lời đương nhiên.

“Đi làm nữ tiệm rượu, làm lái buôn tang vật? Kế tiếp con còn muốn làm nên chuyện gì để chọc tức ta?” Đầu Đường Phách Vũ đau đớn kịch liệt, muốn hỏi ông trời, ông đã làm sai chuyện gì mà lại nuôi dưỡng nên một đứa con gái ngỗ nghịch như vậy?

“Con sẽ an phận” Đường Tâm nghiêm trang nói, trong mắt vẫn là có ý cười

Mấy nhân viên cao cấp gọi cô là tiểu ác ma, nói dối chính là hành động ít ác nhất của cô.

“Con tưởng cha là ông già lắm cảm sao? Có thể tin lời con nói?” Đường Phách Vũ hạ quyết tâm, mắt đen khê mở, ôm chặt vợ mình vào trong lòng. Ông đã không thể áp chế được Đường Tâm, làm cô loạn pháp, sớm hay muộn có ngày cả mạng lớn nhỏ đều tiêu tùng.

“Cha, cha muốn con làm thế nào để biểu hiện thành ý?” Cô nhướn mày liễu, ung dung nhìn cha.

Trầm mặc một lúc lâu sau, Đường Phách Vũ chậm rãi mở miệng, một chữ tuyên bố “Ta thay mặt con chọn lựa đối tượng thân cận tốt, mấy ngày sau sẽ cho con gặp mặt”

Đường Tâm không dám tin mở to hai mắt nhìn “Cha à, trước kia là ông cụ già đã từng si ngốc sao? Thân cận?! Con mới mười chín tuổi, cũng không phải là hàng ế hàng trữ, vì sao muốn con đi thân cận? Nói sau, ”Thái Vĩ” trước mắt như mặt trời ban trưa, đại gia đình chúng ta cũng không cần tiết mục đám hỏi để mà củng cố gia sản đi?”

“Đường Phách Vũ, con vẫn là đứa nhỏ mà!” Phương Khoản Khoản kinh ngạc nháy mắt mấy cái. Bà vẫn biết kế hoạch của chồng, nhưng không nghĩ tới ngày này sẽ nhanh đến như vậy

“Nếu anh không muốn tìm người quản con, nói không chừng nó sẽ không sống tới hai mươi tuổi” Ông điểm môi lên đôi môi vợ hiền, ngăn lại sự can thiệp của vợ, quay đầu lấy ánh mắt nghiêm khắc nhìn con gái “Cha nói như thế nào, con liền làm như thế đó. Đây là thông tin về người kia, con cầm nhìn xem, chuẩn bị tốt cùng hân gặp mặt bàn chuyện” Ông không cho cô cãi lại, liền nói Từ những hành vi lệch lạc ngày càng trầm trọng của Đường Tâm, ông đã bắt đầu xem xét những thanh niên thích hợp, mà người này phải đủ vĩ đại mới có thể đối đầu với những mưu ma chước quỷ của Đường Tâm; Cũng phải đủ cường ngạnh, có thể khống chế được tiểu ác ma rất thông minh này.. Người thanh niên trên tư liệu kia không thể nghi ngờ chính là người tốt nhất có thể chọn, Đường Phách Vũ vốn là muốn đợi vài năm sau mới cho hai người trẻ tuổi gặp mặt lần nhau để tìm hiểu, nhưng là hành vi của Đường Tâm càng lúc càng quá, mắt thấy tình huống cấp bách, ông chờ không nổi nữa.

2. Chương 01 Part 2

“Có tưởng tượng cũng đừng nghĩ tới, con sẽ không đi thân cận chết tiệt, cũng không muốn xem cái thông tin của gã kia! Cha chọn đàn ông như thế nào cho con? Là con trai quý tử đầu óc ngu si, chỉ biết ngồi không hưởng thụ núi vàng núi bạc? Hay là kẻ yếu đuối tay trái gà không chặt?” Đường Tâm cười lạnh một tiếng, lộ ra hành động cực kì giận dữ với cha mình “Con muốn gã, cũng sẽ chính mình chọn người để gã!” Cô thận trọng tuyên bố, cuối cùng trừng mắt nhìn cha liếc một cái, xoay người hướng cửa đi đến.

Cửa phòng chợt mở, cả người lão quản gia cảm chén thủy tinh đang nghe lén đột nhiên ngã vào. Lão từ từ đứng lên, tao nhã vỗ vỗ tro bụi trên người, về mặt hiện từ nhìn Đường Tâm dùng dùng nổi giận.

“Tiểu thư, khi thân cận con nghĩ nên mặc quần áo thế nào?” Lão quản gia đổ thêm dầu vào lửa cháy hỏi.

“Miễn bàn! Nếu bức con thân cận, con thà rằng trần truồng xuất hiện trước mặt công chúng” Đường Tâm mắng một câu, giống như một trận gió rời khỏi Đường gia.

“Nói chuyện nên cẩn thận chút, tiểu thư, nói trăm ngàn lời không bằng một lời vẹn toàn!” Lão quản gia mang theo mỉm cười nói, nhìn theo bóng dáng nàng yếu điệu rời đi. Xe Harley cũ nát lâu đời dừng lại ở vệ đường, Đường Tâm thuần thục nhất chân đá một cái, tìm một chỗ đỗ xe, mở mũ bảo hiểm, mái tóc dài vậy vậy phía sau. Ánh mắt thu hút tình, ngẩn đầu nhìn tòa nhà cũ kĩ

Ngồi ở yên sau xe máy là một cô gái trẻ tuổi, tinh tế như hoa, cô chậm rãi mở mũ bảo hiểm, quần áo màu vàng phấn giúp cô tỏa ra khí chất nhu hòa. Vừa mới chạy tốc độ nhanh, làm quần áo của nàng hơi chút rối loạn, cô nhẹ nhàng sửa sang lại.

Hai người đều là mỹ nữ hiếm thấy, chính là khí chất khác xa nhau. Một người xinh đẹp mà hơi cao ngạo, một người còn lại thì nhã nhặn mà tao nhã. Hai người hai tính cách bất đồng, nhưng lại là bạn tốt đến mức không giấu nhau chuyện gì.

“Đường Tâm, mình không nghĩ đây là ý tưởng hay” Tầm mắt Hỏa Nhạ Hoạn nâng lên, ánh mắt trong suốt điềm tĩnh, thân nhiên nói với bạn tốt. Bất luận là dù không tán thành đến cỡ nào, cô vĩnh viễn nói chuyện với khẩu khí tao nhã mà bình tĩnh

“Mình biết đây là hạ sách nhưng mà so với bị buộc bắt đi xem mắt vẫn tốt hơn” Đôi môi đỏ mọng của Đường Tâm hé nở một nụ cười, không muốn nghe lời khuyên bảo.

“Nhưng cậu là con gái nha, làm như vậy chẳng khác gì tự phá hủy thanh danh” Hỏa Nhạ Hoạn nhăn mày, đi theo bạn tốt vào tòa nhà cũ.

“Nếu có thể đổi lấy tự do, thì chuyện bị mất thanh danh có đáng gì? Cậu sớm nên biết mình không dễ tâm đến ánh mắt người ngoài” Đường Tâm vẫy vẫy tay như việc không có gì đáng lo, không suy nghĩ thêm liền chạy lên lầu

Nơi này là nơi cô thường tới lui ngày nhỏ, nhân viên cao cấp bậc nhất tập đoàn Thái Vĩ Đỗ Phong Thần đã dựng lên một sở trình thám nhỏ ở góc tòa nhà. Sở trình thám “Đỗ thị” mười năm vẫn không thay đổi, vẫn là mạng nhện cùng tro bụi che kín.

Đẩy cánh cửa lớn đầy bụi li ti, không gian nhỏ hẹp chỉ đủ chứa mấy cái bàn, ánh mặt trời xuyên thấu qua lớp cửa sổ màu xám trắng, chiếu vào cây vạn niên thanh chỉ còn lại gốc, một nam nhân cao lớn ngồi dựa vào ghế da, đôi chân thon dài không đứng đắn đặt lên bàn

Ông ta trong tay nắm microhphone, chính là nhìn thoáng qua người tới, đối với Đường Tâm nhú mày, lập tức đem lực chú ý dán vào cuộc trò chuyện trong microphone.

“An Nhân, nghe anh giải thích, em gặp được một màn kia sở dĩ không phải lỗi của anh, là do người ủy thác muốn gây rối, muốn động tay động chân với anh, anh là người vô tội mà!” Đỗ Phong Thần cố gắng giải thích với vợ yêu, tận sức bày tỏ, dáng vẻ thành khẩn, tuy rằng thật sự không có phạm sai lầm, nhưng vẫn là muốn được sự tha thứ của vợ yêu.

Không biết có ai xui như ông không ? Thật vất vả mới có thể cùng vợ định cư ở nước ngoài, lại bị vợ mình bắt gặp một màn người ủy thác nằm trong lòng ngực ông, xấu hổ cố gắng lột đồ hẩn.

Khi đó, mặt An Nhân không chút thay đổi, tiến về phía ông, tặng ông cùng cô gái kia một cái tát, sau lại không thêm bỏ vào tai những lời ông giải thích, chính là thân nhiên nói một câu : muốn ông chuẩn bị tinh thần ký đơn ly hôn. Trong lòng hẩn gấp đến độ thiếu chút nữa nhảy lầu, hẩn đối với vợ mình tình ý thương yêu trời cao có thể chứng giám, tuy rằng trước đây không thiếu lần trêu hao ghẹo nguyệt, nhưng là sau khi hết hôn liền trở thành người chồng rất chung tình.

Thật vất vả, phải nhờ đến sự giúp đỡ của con gái, An Nhân mới nguyện ý tiếp điện thoại của ông, bắt quá tình huống thật sự không khả quan, ông tốn hết bao nhiêu lời lẽ, An Nhân vẫn là mang về ngoài nghi.

Một bên Đường Tâm nghe xong vài câu, liền đoán ra manh mối của sự việc. Cô tao nhã đi đến Đỗ Phong Thần trước mặt, đưa tay lên mũi sờ nhẹ, bộ dáng thập phần xinh đẹp che dấu đi bộ dáng tà khí rất tốt.

“Tôi có thể giúp chú!” Cô dùng khẩu hình, không phát ra tiếng nói.

Đỗ Phong Thần hai mắt sáng ngời, trong cơn tuyệt vọng lại có thể thấy được vị cứu tinh “Đợi chút, anh bảo tiểu ác ma giải thích với em, em hẩn là có thể tin con bé” Ông vui mừng phát khóc, vội vàng giao điện thoại cho Đường tâm.

Đường Tâm mỉm cười tiếp nhận điện thoại, chỉ cần mấy câu đơn giản liền có thể trấn an Mạc An Nhân, đang nói chuyện, ánh mắt cô đồng thời nhìn về Đỗ Phong Thần, khóe miệng mỉm cười sâu sắc. Đây là chuyện nhà của người khác, tuy rằng nói cô cùng vợ chồng Đỗ gia có tình cảm rất tốt, nhưng kỳ thật cũng không có nhất thiết cùng ông làm việc xấu, trong lòng cô căn bản có chủ đích khác.

Trấn an cùng khai báo xong, Đường Tâm treo điện thoại lên “Tốt lắm, tôi đã tạm thời thay chú giải quyết”

“An Nhàn nói như thế nào?” Đường Phong Thần khẩn cấp hỏi, đời này lần đầu tiên hắn cảm thấy Đường Tâm có lương tâm. Ông nhìn cô gái này lớn lên từ nhỏ, cho tới bây giờ bị cô chinh gặt gao, nhưng thật ra không có đoán được khi hắn hết đường chối cãi, cô đã ra tay giúp đỡ.

“Chuyện ly hôn có thể hoãn, bất quá cô ấy cũng không tin hắn, dù sao làm cho cô ấy gặp được loại trường hợp chú cùng người khác ân ái, khó có thể không nảy sinh nghi ngờ!” Đường Tâm vô cùng thông cảm nói, đi quanh cái bàn bên kia, muốn tìm nơi để ngồi xuống, lại phát hiện nơi này ngay cả ghế sofa cũng không có.

Nói ra ai lại có thể tin, đường đường là nhân viên cao cấp bậc nhất của tập đoàn Thái Vĩ, nhưng lại nguyện ý chịu thiệt tại một nơi bé nhỏ như thế này?

Cô rốt cuộc cũng từ bỏ, lựa chọn đứng cùng Hỏa Nhạ Hoan.

“Chết tiệt, đó không phải là lỗi của chú!” Đỗ Phong Thần kêu rên, không tin cuộc hôn nhân hơn mười năm, chỉ vì chuyện vợ vẫn này mà có nguy cơ sụp đổ.

“Chú cứ cho An Nhàn một ít thời gian, điều tra rõ ràng chân tướng, sau đó sẽ cẩn thận giải thích với cô ấy. Cô ấy tin tưởng tôi, cho nên chú cứ tuyệt đối nghe theo lời tôi.” Đường Tâm hai tay bắt chéo trước ngực, ánh mắt khép lại, che giấu ánh tia sáng giả dối trong ánh mắt.

Hỏa Nhạ Hoan đã biết được mưu kế của cô, không có ngăn cản, chỉ đứng ở một bên, chăm rãi lắc đầu, vẻ mặt tinh tế mềm mại hiện lên nét đồng tình đối với Đỗ Phong Thần.

“Tiểu ác ma, hôn nhân của chú tất cả dựa vào con, con cần phải giải thích rõ ràng với An Nhàn a!” Đỗ Phong Thần nhảy lên phía trước, cầm tay Đường Tâm lắc lắc mạnh.

Đường Tâm không có trả lời, chính là ngẩng đầu lên, cười như không cười nhìn Phong Thần. Biểu tình kia tuy rằng rất xinh đẹp, nhưng lại khiến Đỗ Phong Thần lạnh toát cả người.

“Con đang có âm mưu gì?” Hắn vội vàng hô, vội vàng buông tay cô ra. Khi ôm thấy nụ cười trên miệng cô ngày càng lạnh lẽo, ông cơ hồ muốn rên rỉ ra tiếng “Tiểu ác ma, van cầu con hạ thủ lưu tình (làm việc phải nghĩ đến tình nghĩa) chuyện này liên quan đến hôn nhân của chú và An Nhàn.....”

“Tôi đương nhiên không muốn tàn nhẫn, thiếu đạo đức mà phá vỡ nguyên ương, bất quá sự tình phát triển thế nào, đều phụ thuộc vào thành ý của chú” Đường Tâm trong khoảng thời gian ngắn đã có thể nắm giữ nhược điểm của Đỗ Phong Thần, cô cười đến thập phần nhọt ngào, chỉ có người quen mới có thể biết được, nụ cười tươi kia căn bản không có ý tốt.

“Con muốn chú làm cái gì?” Đỗ Phong Thần thật cẩn thận hỏi.

“Chú đem tất cả tin tức của tôi của ta truyền ra bên ngoài, tất cả đều điều tra kỹ càng, sau đó lại giao nộp cho cha tôi. Nhờ phúc của chú, hiện tại cha tôi đã tức giận đến gờ chân, quyết định không dung túng tôi nữa, tính đem tùy tiện đẩy tôi đi thân cận cùng một lão già ngu ngốc nào đó. Là chú đã tạo ra tất cả chuyện này, tôi muốn chú phải phụ trách” Đường Tâm tao nhã nói, ánh mắt xinh đẹp khê động dật.

Đỗ Phong Thần hé miệng, đang muốn chửi ầm lên, lại nghĩ lại nhược điểm của mình đang ở trên tay Đường Tâm, đem lời thô tục nuốt ngược lại vào bụng.

“Đó là việc cha và con gái nhà hai người, đừng xả trên người chú. Đường Phách Vũ là ông chủ của chú, anh ấy trả tiền thì chú làm việc, nói sao đi nữa thì mấy năm nay con ở bên ngoài làm nhiều chuyện xằng bậy cũng đều là sự thật” Tay ông nắm chặt thành quyền.

Thực ra từ vài năm trước, Đường Phách Vũ cũng đã bắt đầu xem xét chọn người thích hợp, chuẩn bị thay tiểu ác ma này tìm một lồng sắt vững chắc, tìm người đàn ông có thể trấn áp được cô, bẻ gãy cánh của cô, miễn cho cô sớm muộn gì cũng gặp chuyện không hay.

“Chú không giết bá nhân, bá nhân lại vì chú mà chết. Lương tâm chú không thấy bất an sao?” Đường Tâm quay đầu hỏi hắn, căn bản không buông tha ông “Nói gì đi nữa, chú cũng biết cô gái như tôi không có độ lượng gì mấy. Là chú động chạm đến tôi, tôi lại đang muốn trả thù! Vậy thì còn gì tâm tình để đi khuyên bảo An Nhàn trở lại với chú?”

“Không cần vòng vèo, nói ra điều kiện của con đi!” Đỗ Phong Thần quát, bởi vì rơi vào cạm bẫy của Đường Tâm mà phần nộ.

“Cha tôi là người nói được làm được, chuyện thân cận đã tiến đến giai đoạn chuẩn bị, chỗ ông ấy tôi không có biện pháp can thiệp. Tôi muốn tìm một cách khác, chính là làm cho đối phương chủ động buông tha cho tôi.” Đường Tâm tươi cười sâu sắc, xinh đẹp nhưng cũng giả dối.

“Tôi muốn chú thay ta tìm một ngư lang (trao bao) đến, an bài hắn ở chung với tôi trong một thời gian ngắn, sau đó tạo tin đồn ra bên ngoài, cô hai bà sáu tự nhiên sẽ tự động thêm mắm thêm muối. Đối với cô gái có tai tiếng như thế, đối phương dù là chịu thân cận với tôi, cũng tuyệt đối không dám tiến thêm bước nào” Cô bình tĩnh tuyên bố, biết đây chính là kế sách tốt nhất trong muôn ngàn kế.

“Ngư Lang?! Con muốn chú giúp con tìm một ngư lang đến ở chung?” Đỗ Phong Thần một hít một hơi, bị hành vi lớn mật của cô dọa sợ tới mức mặt không còn chút máu.

“Đương nhiên chỉ là diễn trò, tôi cùng hắn sẽ thỏa thuận hợp đồng, cuối cùng cho hắn chút thù lao hậu hĩnh” Đường Tâm chẳng hề để ý nói. Nếu sau này có thể tự do, một chút chuyển nhỏ này cô cũng không câu nệ. “Còn có, tuy rằng là diễn trò, chú cũng phải có trách nhiệm chút, tìm người có lý lịch sạch sẽ, dù sao cũng là ở chung một đoạn thời gian, tôi cũng không nên nhiễm bệnh hoa liễu của bạn cùng phòng” Cô nói tiếp, không chút nào để ý trong lời cô nói ra có bao nhiêu kinh thế hãi tục. “Không được!” Đỗ Phong Thần quả quyết cự tuyệt “Chuyện này nếu cha con biết, chú có chết chín lần cũng không đủ!” Ông lắc đầu liên tục.

“Không được? Tốt lắm, chú chờ ký đơn ly hôn của An Nhân đi.” Đường Tâm cười đến ngọt ngào, căn bản không có sợ hãi. Cô rất biết cách châm ngòi nổ cho tìm cảm vợ chồng nhà người ta, Đỗ Phong Thần căn bản không thể cự tuyệt điều kiện của cô.

“Đường Tâm—” Đỗ Phong Thần kêu thảm, khó khăn gọi cả tên họ cô.

“Mau cho tôi đáp án, tôi không có thời gian chờ chú suy nghĩ đâu” Cô không chịu nhượng bộ, tính cách quá mức thông minh tạo cho cô cá tính không từ bỏ thủ đoạn nếu chưa đạt được mục đích, làm sao còn có thể nghĩ tới việc Đỗ Phong Thần có hay không bị Đường Phách Vũ đuổi giết?

Đỗ Phong Thần đứng chết trân tại chỗ, mồ hôi lạnh chảy ròng, thật khó xử, ông hiểu được trước mắt ông có thanh đao kề cổ, quay đầu lại có một thanh đao chực chờ, dù sao tiểu ác ma trước mắt chính là muốn ông phục tùng ngàn kiếp. Nhiều năm bị Đường Tâm trêu đùa, oán hận chất chứa, làm cho chút lương tri còn sót lại đang nhanh chóng biến mất, ông chậm rãi mở hai mắt, một quỷ kế đang hình thành trong đầu.

Tiểu ác ma Đường Tâm này thực quá kiêu ngạo, xinh đẹp lại thông minh quá mức, nếu không cho cô bài học nhỏ, đại khái có thể khiến cả đời cô nghĩ đến ông đều bị cô đùa bỡn trong tay

Nếu Đường Phách Vũ đã muốn tuyển định chọn người, như vậy ông không phải nên trợ giúp ông chủ một chút, cũng làm cho Đường Tâm nếm thử cảm giác bị trêu đùa? Hắn càng nghĩ càng cảm thấy kế này quá tuyệt, cô gái nhỏ Đường Tâm này tuy rằng thông minh, chỉ có điều quá tự tin, tuyệt đối không thể lường trước được ông tuân phục trước mặt, nhưng lại giở thủ đoạn sau lưng.

“Chú Đỗ yêu quý, tôi cũng không có thời gian để lãng phí, việc này chú rốt cuộc có giúp hay không?” Đường Tâm nâng mày liễu, nhàn nhã xem xét mọi thứ, ở ngoài mặt tuy là đợi đáp án, nhưng trong lòng lại sớm tràn đầy tự tin

Đường Tâm trăm phần trăm xác định, Đỗ Phong Thần không có đường để lựa chọn, mưu kế của cô khiến cho ông không có đường thoái!

“Tiểu ác ma, như vậy thực sự không hay lắm” Đã nghĩ đến thượng sách, Đỗ Phong Thần cố gắng giả bộ biểu tình khó xử, hết sức ngăn cản chính mình không được cười to ra tiếng. Ông cũng không phải dạng hiền lành gì, nếu bị chọc tức lên, chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Tính cách kinh hãi thế tục của Đường Tâm một nửa là do chính nhóm ông chú bọn hắn dạy thành. Chính là, cô tuy rằng thông minh, nhưng vẫn là tuổi trẻ sinh muộn, dù sao đối với bọn họ cũng chỉ như người học nghề. Cô không có lương trước được thủ đoạn phản kích của Đỗ Phong Thần.

“Tốt hay không là do tôi quyết định, chú chỉ chịu trách nhiệm tìm người cho tôi” Đường Tâm khẽ mỉm cười, vuốt mái tóc đen, bộ dáng xinh đẹp đến cực điểm “Chú biết tôi có một căn phòng nhỏ trên núi kia, tìm được người hãy đưa đến đó. Trăm ngàn lần nhớ rõ, giúp tôi tìm một người bề ngoài không tồi, tốt nhất vẫn là có tiếng xấu, như vậy mới có thể làm người khác rung động, sợ hãi”

“Trừ bỏ tìm chọn người, con còn muốn chú làm gì?” Hai tay hắn mở ra, bộ mặt vẻ cam chịu, nhưng thật ra đang âm thầm cố gắng nhịn cười.

“Đem tin tức tôi ở chung với ngư lang truyền ra ngoài. Đại khái là tôi sẽ ở căn phòng nhỏ đó cho đến lúc thân cận, chờ tôi trở lại Bắc Kinh, khi đó những lời thì thầm đồn đãi này đại khái đã muốn bay đầy trời”. Đường Tâm nghiêng đầu về phía bạn tốt, đôi mắt linh động khẽ nháy.

Hỏa Nhạ Hoan thở dài một hơi, biết đã không thể nào ngăn cản Đường Tâm “Minh vẫn không tán thành” Cô nhẹ nhàng lắc đầu, đôi lông mày mỏng nhíu lại.

“Nhạ Hoan, đừng như vậy, coi như giúp đỡ bạn tốt đi mà!” Đường Tâm vẻ mặt cầu xin. cô biết rõ Nhạ Hoan, không bao giờ phải dùng đến mưu kế hay bạo lực. Nhạ Hoan rất dễ mềm lòng, chỉ cần cô khẩn cầu, nhất định giúp những việc có thể.

Quả nhiên, nữ tử tuổi trẻ xinh đẹp mảnh khảnh thở dài một hơi, ngay cả khi vẫn còn nghi ngờ, rốt cuộc cũng gật đầu đồng ý.

“Minh cũng sẽ giúp cậu, đem tin tức truyền cho giới thương gian” Thân phận của Hỏa Nhạ Hoan có mối quan hệ sâu sắc với thương giới. Bộ dáng tinh tế như hoa, cầm trong tay quyền thế kinh người. Cô chính là hộ hoa sứ giả tiềm ẩn, không phải là nhân vật bình thường

Thân là tình báo thu thập tin tức của “tập đoàn Thái Vĩ”, Đỗ Phong Thần tự nhiên biết thân phận của Hỏa Nhạ Hoan. Ông nhìn cô gái xinh đẹp trầm tĩnh, tuy rằng cô không mở miệng nói thêm gì, nhưng đôi mắt thâm sâu cùng bộ dáng trầm tĩnh vượt quá lứa tuổi kia làm ông có chút kinh ngạc. Không thể nghi ngờ, Hỏa Nhạ Hoan so với Đường Tâm càng phải nên dè chừng, Đường Tâm có cô gái này làm chỗ dựa, ông càng phải làm việc cẩn thận, miễn cho kế hoạch bị lộ, ông sẽ là tên đầu tiên bị đem ra xử chém để cảnh cáo trước bàn dân thiên hạ

“Tốt lắm, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, hiện tại cũng chỉ thiếu nam nhân vật chính mà thôi. chú Đỗ đầu yêu, phiền chú nhanh một chút tìm được người diễn trò!” Đường Tâm hướng Đỗ Phong Thần hôn gió một cái, bộ dáng xinh đẹp, tâm tình thập phần khoái trá đi ra ngoài.

Cô không có chú ý tới, Đỗ Phong Thần ở ngoài mặt khúm núm, mà con ngươi đen lại lóe ra tia giả dối, mà sơ sẩy nhỏ như vậy, đã cho Đỗ Phong Thần cơ hội tốt nhất.

Mãi cho đến khi xác định Đường Tâm cùng Hỏa Nhạ Hoan đã rời đi, Đỗ Phong Thần mới dám cất tiếng cười to, tiếng cười quanh quẩn trong văn phòng cũ nát thật lâu. Đại khái là đã năm phút trôi qua, hắn vẫn nở nụ cười, đến khi nước mắt chảy ra, hắn mới miễn cưỡng kềm chế lại. “Tiểu ác ma ơi là tiểu ác ma, con cho rằng mọi việc đều phải chiều theo ý của con sao? Con cũng quá ngây thơ rồi” Ông lầm bầm nói, trong đầu thay đổi xoành xoạch “Con muốn tìm đàn ông đến ở chung sao ? Được, chú liền thay người đi tìm gặp tên thanh niên kia”

Ông cười giả hoạt, không kịp chờ, muốn lập tức thấy được biểu tình của Đường tâm sau khi cô biết mình đã trúng kế.

3. Chương 02 Part 1

Một căn phòng nhỏ màu hồng tọa lạc trên một vùng núi cao yên tĩnh

Phòng có kiến trúc theo phong cách châu âu, vẻ ngoài tinh xảo, cùng với sân vườn tao nhã, nơi này chẳng những kín đáo, hơn nữa lại mười phần thoải mái. Căn phòng nhỏ lát đá này chính là lễ vật mà Đường Phách

Vũ đã tặng cho con gái, hoàn toàn yên tĩnh, mà không gian có thể làm cho tâm tình người ta được thả lỏng, Đường Tâm thì thoáng rời khỏi thành phố, đến nơi đây ở một đoạn thời gian

Lấy tình huống trước mắt mà nói, không thể nghi ngờ gì nữa, nơi này chính là nơi thích hợp nhất cho cô thực hiện kế hoạch.

Đường Tâm ngồi ở trên sofa, tuy rằng nhện không thở dài, nhưng trên mặt có chút không vui, cô bắt đầu dĩ thay đổi tư thế ngồi, tiếp tục nghe Lâm Duệ Duy không ngừng nhắc đi nhắc lại.

“Đường Tâm, kế hoạch này rất vớ vẩn. Ở cùng với một ngư lang (trao bao) ? Chuyện này chẳng khác nào cho dê vào miệng cọp, em sẽ gặp nguy hiểm.” Lâm Duệ Duy thần sắc kích động nói, trên mặt tràn đầy ý phản đối.

Đường Tâm cười nhẹ, khẽ đuổi người trên ghế sofa “Anh quên rồi sao, em cũng không phải là con cừu ngoan ngoãn, đàn ông muốn nuốt trọn em cũng không dễ dàng như vậy” Cô xem thường nói.

Ở bước đầu của kế hoạch, cô tràn đầy tự tin, ngay cả Hỏa Nhạ Hoan khuyên giải cô cũng không nghe, nay làm sao lại có thể bởi vì sự ngăn cản của Lâm Duệ Duy mà lùi bước được?

Lâm Duệ Duy lớn tuổi hơn Đường Tâm, lại là bạn bè tốt nhiều năm, cũng chính là người khác phái duy nhất thân thiện với cô, sự tồn tại của hắn đối với Đường Tâm mà nói, chính là một anh trai thường lải nhải rất đáng ghét. Bất quá cô cảm giác được có điều không thích hợp ở đây, Lâm Duệ Duy tựa hồ càng lúc càng muốn quan hệ hai người phát triển theo hướng quan hệ nam nữ.

“Anh khuyên cậu ấy không được đâu” Hỏa Nhạ Hoan uống hồng trà, trầm tĩnh nói.

Lâm Duệ Duy vẻ mặt phẫn nộ, trừng mắt nhìn Nhạ Hoa, liếc một cái, há mồm còn muốn nói gì đó, lại bị Đường Tâm vẫy tay ngăn chặn.

“Đủ rồi, em lười nghe mấy lời nhai đi nhai lại lắm rồi, dù sao chuyện em đã quyết định cũng không thể thay đổi. Em vừa mới nhận được điện thoại của Đỗ Phong Thần, ông đã muốn dẫn người lên núi đến nơi này, em sẽ xem xét người kia thế nào rồi mới tính có gạt đầu hay không, sự việc sẽ bắt đầu tiến hành. Anh cho dù là không đồng ý, em cũng sẽ làm thế, bất quá tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài, nếu không em không tha anh đâu” Đường Tâm nửa uy hiếp nói, đã có chút không thêm để ý

Cô kỳ thật không lo lắng về Lâm Duệ Duy, kết giao nhiều năm qua, Cô nói gì hắn nghe đó, hầu hạ cô thật cẩn thận.

Hắn thập phần thông minh, lại biết nhường nhịn tính tình của Đường Tâm

Lâm Duệ Duy nhíu mày, có vài phần giận mà không dám nói, biết có nói thêm gì đi nữa cũng chỉ là chọc giận Đường Tâm. Nhưng là, cùng ngư lang ở chung!? Loại chuyện hoang đường như vậy bảo hắn làm sao có thể tiếp nhận?

“Vậy ít ra em cũng phải thường xuyên liên lạc với anh, báo tin bình an cho anh. Nếu người đàn ông kia có mưu đồ gây rối, tôi sẽ chạy đến trong thời gian ngắn nhất” Hắn nói nhiệt tình, khi nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, sắc mặt hắn càng trở nên khó nhìn.

Đường Tâm có chút không kiên nhẫn gạt đầu, tầm mắt cũng liếc về phía cửa.

“Nam nhân vật chính xuất hiện” Nhạ Hoan mỉm cười, cũng tò mò Đỗ Phong Thần đến tột cùng sẽ tìm được loại đàn ông nào.

Cửa lớn bị đẩy ra, đầu tiên là Đỗ Phong Thần bước vào bên trong, nhưng tầm mắt của mọi người lại tập trung ở sau lưng hắn. Đỗ Phong Thần nhanh chóng quét mắt qua ba người, liếc một cái, đồng thời dùng sức cắn môi, biết nếu ông mà cười tại đây, sẽ thất bại trong gang tấc. Ông miễn cưỡng duy trì trấn định, trên mặt còn muốn giả bộ làm biểu tình phức tạp.

“Tiểu ác ma, đây là người con nhờ chú tìm” Ông dùng ngữ khí không tình nguyện nói.

Đường Tâm gạt gạt đầu, đôi mắt sâu thẳm nhìn về người người đàn ông xa lạ đứng phía sau Đỗ Phong Thần. Cô dùng ánh mắt soi mói, kỹ lưỡng xem từ trên xuống dưới, đánh giá đối phương.

Người đó rất cao lớn, bả vai rộng như thể che lấp cả cửa, áo somi màu đỏ sậm, quần bò màu đen, ẩn hiện đằng sau là một thân thể nam tính cường tráng, khí chất nguy hiểm, khiến cho hắn có dáng vẻ bất chính mà phóng khoáng không thể nào kiềm chế được, mái tóc đen hơi dài, màu da ngăm đen, trên mặt đeo mặt nạ che nửa khuôn mặt, chỉ để lộ nửa mặt dưới, là mũi thẳng cùng với đôi môi mỏng tà mị.

“Tại sao không gỡ bỏ mặt nạ? Mặt của anh không thể cho người khác xem sao?” Đường Tâm nâng chân mày lên, duy trì tư thế lúc trước, ngồi ở ghế sofa, đôi chân thon dài bắt chéo nhau. Tư thế ngồi như vậy, hoàn toàn để lộ ra dáng người mềm mại mê người của cô.

“Tiểu thư xinh đẹp, tôi có bằng giá, nhưng lại rất cao, khuôn mặt này cũng là một hạng mục trong bằng giá đó, chỉ có thể để cho chủ nhân tôi thưởng thức” Khóe miệng người đàn ông cười tà sâu sắc, dùng giọng nói trầm thấp dễ nghe.

Khi hắn đi vào bên trong, tồn tại cảm giác mãnh liệt áp bách người khác. Không chỉ là vì thân hình hắn cao lớn, lại bởi vì khí chất tôn quý đặc biệt vô hình mà hắn phát ra.

Chỉ là, một ngư lang (trao bao) thì tôn quý ở chỗ nào? Hắn cũng chỉ là cố làm ra vẻ để lừa gạt con gái thôi!

Đỗ Phong Thần xác thực rất là tận tình, thay cô chọn người xuất sắc nhất đến đây. Tuy rằng cô chưa nhìn thấy dung mạo của người đàn ông đó, nhưng mà dựa vào khí lực của hắn cùng với khí chất nguy hiểm đó, chỉ biết hắn là cao thủ trong đồng sơn phẫn, đối phó với phụ nữ hắn rất thành thạo.

“Nói tên của anh trước” Đường Tâm còn đang đánh giá hắn, nhìn đôi mắt đen ẩn giấu sao lấp mặt nạ, tựa hồ rất thâm thúy lại có hàm nghĩa.

“Ác Phu” Hắn nói đơn giản, đồng thời đã đánh giá cô.

Tuy rằng lúc trước chỉ xem qua ảnh chụp, nhưng khi thấy vẻ mặt cô bên ngoài khiến hắn vẫn có chút kinh diễm. Mỹ nữ hắn đã xem qua nhiều, nhưng ở cô có một loại khí chất quý tộc, cùng với sự kiêu ngạo, tất cả chính là một lực hấp dẫn trí mạng nhất.

“Đường Tâm, anh vẫn không tán thành...” Lâm Duệ Duy nói ra tiếng, đứng ở giữa Ác Phu và Đường Tâm, nghĩ ngăn trở tầm mắt của hai người.

Trực giác của hắn không thích tên ngư lang này, loại cảm giác áp bách làm cho người ta không thoải mái, người nọ chính là chỉ thần nhiên liếc nhìn hắn một lần, nhưng lại làm cho hắn có cảm giác vớ vẫn là mình không bằng người đó.

“Em làm như vậy vẫn tốt hơn việc đi thân cận cùng với ”ông già” ngu ngốc, cuối cùng lại bị buộc gả đi?”

Đường Tâm mắt liếc Lâm Duệ Duy một cái, chậm rãi đứng dậy, đi đến trước mặt Ác Phu.

Chính là đến gần vài bước, cô liền phát giác ra người đàn ông này càng thêm cao lớn, khi hắn rũ mắt xuống nhìn cô, thậm chí cô lại có cảm giác mình rất nhỏ bé. Vừa tiếp xúc cùng tầm mắt của Ác Phu, lại khiến lòng cô bỗng dưng dao động.

Vì sao một người đàn ông làm nghề bán thân, lại có ánh mắt lợi hại như thế ? Cô có chút khần trương, muốn chính mắt chân chính nhìn thấy dung mạo của hắn.

“Đỗ tiên sinh, xin hỏi ngài đã giải thích chân tướng sự việc cho Ác Phu tiên sinh chưa?” Hỏa Nhạ Hoan mở miệng hỏi, ánh mắt xinh đẹp của cô hơi mở ra, xem xét kỹ Ác Phu. Cô không thể nói rõ, chỉ là cảm giác thấy đối phương có tính chất đặc biệt, giống như những người đàn ông mà cô đã thấy ở trong thương giới.

Bất kể xảy ra chuyện gì, Hỏa Nhạ Hoan vẫn là lựa chọn bảo vệ Đường Tâm an toàn là chính yếu. Lấy thân phận của cô mà nói, gây áp lực đối với một tên ngư lang thực dễ như trở bàn tay. Chỉ là, cô càng nhìn càng cảm thấy Ác Phu có vài phần không bình thường.

“Tôi đã giải thích qua” Đỗ Phong Thần dùng ánh mắt của chân thành nhìn Hỏa Nhạ Hoan, trong lòng cố gắng nhịn cười

“Đỗ tiên sinh thực sự đã giải thích cùng hắn, nếu Đường Tâm có mệnh hệ gì, không ít người muốn lấy mạng hắn đâu?” Nhạ Hoan ôn hòa mỉm cười, nhưng cũng có phần rất dọa người.

Mây rậm ẩn dấu phía sau lớp mặt nạ khề nhướng lên, dễ dàng uy hiếp người khác. Hắc mĩm cười nhìn cô gái, kinh ngạc nhận ra thân phận của cô, biết cô nắm quyền lực lớn bao nhiêu. Bất qua dù trước mắt là ngọc hoàng thượng đế đi nữa, cũng chẳng có thể ngăn cản hắc. Từ khi hắc thấy vẻ xinh đẹp cao ngạo, lại mê người vạn phần của Đường Tâm, trong lòng hắc cũng đã âm thầm hạ quyết định.

“Đừng lo lắng, tôi có thể ứng phó được” Đường Tâm nhìn bạn tốt đang lo lắng, thoáng nhíu mày. Cô không thể nào ngờ tới, người ôn nhu như Nhạ Hoan, thế nhưng cũng có thể phóng ra những lời nói uy hiếp người.

“Hy vọng là thế” Nhạ Hoan thì thào tự nói, trong lòng vẫn còn vài phần không yên

“Cậu không tin tưởng mình sao?” Đường Tâm có chút không dám tin.

Được rồi! Cho dù ngưu lang này khí thế vượt qua những tiên đoán của bọn họ, nhưng thì sao chứ? Hắc chung quy cũng chỉ là ngưu lang, là quân cờ trong kế hoạch của cô.

Nhạ Hoan nhún nhún vai mảnh khảnh, cũng không nói ra trong lòng lo lắng cái gì. Tầm mắt của cô dừng trên người Đỗ Phong Thần, có lẽ khi xuống núi thì nên hảo hảo chất vấn ông một phen.

“Tóm lại, hết thảy đều phải cẩn thận, có chuyện gì xảy ra đều phải cho mình biết” Cô xoay người, tao nhã bước ra khỏi căn phòng nhỏ.

Lâm Duệ Duy mở miệng còn muốn nói nhiều lại, nhưng lại bị Đường Tâm vung tay ngăn cản, đành phải nén lại, nổi giận ùng ùng theo người con gái phía trước ra khỏi căn phòng. Hai tay nắm chặt thành nắm đấm, trước khi đi còn hung tợn trừng mắt nhìn Ác Phu liếc mắt một cái, bộ dáng hung ác, so với lúc đối đãi với Đường Tâm thì cách xa vạn dặm.

“Anh! Nếu như như dám đụng vào cô ấy dù chỉ một sợi tóc, tôi sẽ băm thầy anh thành trăm mảnh” Khi hắc đi ngang qua Ác Phu, ném lại câu uy hiếp này, lại chỉ nhận được sự đáp trả là bạc môi người kia khề động rất nhỏ. Trong lòng càng tức tối, âm thầm thề muốn tra cho ra cái tên ngưu lang này.

“Hai người cứ từ từ mà nói chuyện, tôi cũng đi xuống núi. Trong khoảng thời gian này, chú sẽ cố gắng giúp con tung tin đồn, đợi cho đến khi con trở về Đài Bắc, lời đồn đãi này tuyệt đối sẽ truyền khắp toàn bộ giới thượng lưu” Hai mắt Đỗ Phong Thần lóe sáng, mau chóng lao ra khỏi phòng nhỏ, đóng cửa lại, sau đó ông bắt đầu chạy như điên. Ông chạy đã rất xa, rất xa mới dám cất tiếng cười to.

Căn phòng đá nhỏ, cũng chỉ còn lại Đường Tâm và Ác Phu. Mà bọn họ còn phải sống chung với nhau một tháng tại đây.

Phòng khách to như vậy, tầm mắt của hai người đều đánh giá đối phương

Đường Tâm trở lại trên ghế sofa, đột nhiên cảm thấy có chút khấn trương. Không biết vì sao, ở dưới ánh mắt hắc, cô chính là có chút không được tự nhiên. Ánh mắt lợi hại kia có tồn tại loại cảm giác mãnh liệt, giống như là hắc có thể xâm phạm thần kinh mẫn cảm của cô.

Thiên tính kiêu ngạo làm cho Đường Tâm quyết không chịu thua mà nhìn lại hắc. Cô thoáng ngẩn đầu, trầm mặc nhìn hắc, sau ngạo nghễ ra lệnh.

“Tháo mặt nạ của anh xuống” Cô lạnh lùng nói, thái độ thập phần ngạo mạn.

Ác Phu nhún nhún vai, làm ra vẻ muốn sao cũng được. Dù thực hiện động tác, nhưng tầm mắt hắc không có rời khỏi cô, nhìn dáng người thon dài mềm mại của cô, trong cơ thể hắc len lỏi lên một trận hỏa diễm, khóe miệng cười tà thoáng biến mất, nhưng trong ánh mắt có nhiệt lực chỉ tăng chứ không giảm

Trước mắt là nữ tử xinh đẹp ngạo mạn như vậy, thái độ kia thậm chí có phải phần rất giống so với hắc hàng ngày. Ý cười của hắc càng sâu sắc, lòng bàn tay ngứa râm ran, trong đầu đã ảo tưởng xoa lên da thịt mềm nhẵn kia thì có bao nhiêu là xúc cảm tuyệt vời.

Thân thể của cô bởi vì tầm mắt nóng rực của hắc mà không tự chủ được, thoáng run run, muốn tránh ánh mắt của hắc mà không thể nào dời mắt được. Khi mặt nạ được gỡ ra, cô hoàn toàn tin tưởng nghề nghiệp

ngươi lang của hắn, chỉ bằng khuôn mặt kia, có thể đủ lừa gạt bao nhiêu phụ nữ trên đời. Cặp con ngươi đen càng có vẻ lợi hại mà lại có chút tà khí, làm cho hắn xem ra còn có vài phần bừa bãi bá đạo

Mái tóc đen hỗn độn, có nét giống với con ngươi đen của hắn làm cho bầu không khí tăng phần nguy hiểm, mà xem ra cũng càng tăng tính nguy hiểm của hắn. Tuổi cũng khá trẻ, đại khái lớn hơn cô mười tuổi là cùng, hoàn toàn là một người đàn ông thành thực.

“Đường tiểu thư, nhìn tận mắt có hài lòng không?” Hắn mỉm cười hỏi cô, phát hiện ra cô đang thất thần.

Đường Tâm tỉnh lại, khuôn mặt trắng nõn thoáng đỏ, trời sinh tính kiêu ngạo làm cho cô không chịu chấp nhận điều đó. Ngực khí của cô cố ý giả bộ khinh thường, che dấu thất thổ lúc này.

“Với một kẻ cho thuê gương mặt mà nói, coi như anh đạt chuẩn” Cô nói chuyện có ý tứ không tốt, chủ tâm muốn nói cho hắn biết ngoại hình của hắn chỉ dùng để mua bán, ngầm cho hắn biết không được quá phận

Hắn bĩu bĩu môi, đối với phản ứng của cô cảm thấy thú vị “Cảm ơn người miễn cưỡng tiếp nhận, không có yêu cầu đổi hàng, điều này thực làm cho ta thụ sủng nhược kinh” (Được sủng ái mà có phần lo sợ)

“Không cần khua môi múa mép cho tôi xem, chuyện rất đơn giản, tôi chỉ muốn anh giúp tôi diễn kịch hay một đoạn thời gian, đợi đến khi kết thúc, tôi sẽ trả người một khoản thù lao hậu hĩnh, đến lúc đó chúng ta mỗi người một hướng, anh có thể tự do rời đi” Đường Tâm bình tĩnh nói, ở tầm mắt của hắn duy trì sự bình tĩnh cùng kiêu ngạo, vừa rồi kia còn thất thần, trong nháy mắt lại xem như không có chuyện gì xảy ra.

“Tôi biết” Hắn không chút để ý trả lời, tầm mắt lại đi tuần tra quanh dáng người xinh đẹp của cô, không để sót một chỗ nào

Ngũ quan xinh xắn, dáng người xinh đẹp tựa như thiên thần, không thể nghi ngờ cô là mẫu người trong mơ của đàn ông

Đường Tâm không được tự nhiên thay đổi tư thế ngồi, nhìn ánh mắt lộ liễu của hắn mà cảm thấy một chút phần nộ. Cô thầm nghĩ, không biết có phải những tên làm nghề ngươi lang đều có ánh mắt nóng rực không kiêu nể như vậy?

“Anh đang nhìn cái gì?” Cô tức giận chất vấn, khó giữ được bình tĩnh.

Nụ cười của hắn một chút cũng không giảm, không vì phần nộ của cô mà tắt, ngược lại cảm thấy cô bộ dáng tức giận, hắn không tự chủ được vui sướng trong lòng. Thái độ ngạo mạn của cô làm cho dục vọng trong lòng hắn tăng vọt mãnh liệt. Hắn hết sức tò mò, khi cùng người yêu tiếp xúc thân mật cùng ôm ấp, có phải cô cũng ra lệnh cho tình nhân của mình hay không ?

“Tha thứ cho tôi, tôi chỉ là vì vẻ ngoài của em mà cảm thấy kinh ngạc, dù sao khách hàng thường ngày của tôi đều là những phụ nữ lớn tuổi, chưa từng thấy cô gái nào trẻ mà lại đẹp giống em”. Ác phu tiến lên mấy bước, thân hình cao lớn ngồi xổm trước ghế sofa, thưởng thức thần sắc đề phòng của cô.

“Cách xa tôi một chút”. Cô cắn răng nói, chậm chạp lui về phía sau, cho đến khi lưng chạm vào thành ghế. Cô trừng mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú kia, ánh mắt giống như đang nhìn rắn độc mãnh thú.

Hắn tiến sát từng bước không muốn bỏ qua cho cô, đưa tay chống lên thành ghế salon, càng thêm nhích về phía cô đang rất căng thẳng.

“Nói cho tôi biết, em đẹp như vậy, sao còn cần dùng tới Ngươi Lang? Chỉ cần em mở miệng, tất cả đàn ông trên đời sẽ nguyện chết vì em?”. Hắn vươn tay, không khác chế được cầm bàn tay trắng trẻo không tỳ vết của cô.

Đường Tâm vội vàng rút tay lại, chẳng qua là hai người đầu ngón tay tiếp xúc trong nháy mắt, từ trên người hắn phóng ra nguồn nhiệt kinh người, cũng đủ để cho cô tim đập mãnh liệt. Từ trước tới giờ cô tôn quý mà cao ngạo, không người đàn ông nào đủ can đảm tiếp cận cô, hành động to gan giống như hắn, cô là lần đầu tiên gặp phải.

“Không liên quan đến anh”. Cô vội vàng nói, muốn tăng thêm khoảng cách của hai người.

Chẳng qua là cô chưa kịp có động tác gì. Hắn nhanh như chớp vươn hai tay nắm lấy bờ vai mảnh khảnh của cô, mỉm cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô có chút khấn trương. Tầm mắt của hắn rơi vào đôi môi đỏ mọng đang cắn chặt của cô, thật muốn hôn cô một cái.

“Đừng vô tình như vậy, chúng ta không phải sẽ ở chung trong một thời gian sao? Nếu không tìm chút đề tài để trò chuyện, thật là không thú vị. Có lẽ trong khoảng thời gian này, chúng ta nên tìm hiểu lẫn nhau”. Hắn khẽ cười, trong lời nói đầy ý kia, mưu đồ rất rõ ràng.

Đường Tâm nghe ra ngụ ý của hắn, tức giận mở to hai mắt, không ngờ mình gặp phải một tên Ngưu lang ngôn ngữ khinh bạc. Thần sắc trong mắt cô trầm xuống, sau đó đột nhiên hung hăng nhấc chân đá vào phía bụng dưới của hắn.

Một cước này cũng thật có lực, cô hài lòng nghe thấy hắn kêu lên một tiếng đau đớn, nụ cười chuẩn bị nở rộ lại kinh ngạc phát giác hắn thế nhưng không có té xuống, thậm chí cũng không buông hai tay đang đặt trên vai cô.

“Trời ạ, cô thật là không tốt, nếu đập hỏng cần câu cơm của tôi, lấy gì hầu hạ em”. Ác phu kinh ngạc nhướng chân mày, khóe miệng còn khẽ cười tà mị, giống như một cước kia của cô đối với hắn chẳng thấm tháy gì.

“Anh là ngưu lang thật sao?”. Đường Tâm nghe ngôn ngữ khinh bạc của hắn, hoài nghi hỏi, con người mị hoặc thu hút nhìn hắn chằm chằm.

Một chân của cô vừa rồi là dồn hết toàn lực, theo lý thuyết, đụng phải loại công kích này, hắn phải nằm lăn trên mặt đất mà rên rỉ mới đúng, làm sao hắn lại vẫn có thể chế trụ cô?. Hai tay bị hắn nắm lấy, ánh mắt hắn nhìn cô từ trên cao, làm nội tâm cô mơ hồ hiện lên một tia bối rối.

Ác phu nhướng đôi mày rậm, nhìn vẻ mặt đa nghi của cô, không nhịn được lấy ngón tay cái lướt qua gương mặt cô, khi đụng chạm đến làn da non mịn như cánh hoa ấy trong lòng không khỏi thổn thức.

4. Chương 02 Part 2

“Tại sao lại nghi ngờ, một số khách hàng thường có yêu cầu kì quái, cho nên tôi cũng có thể luyện được một ít nhẫn nại trước đau đớn. Cô có muốn nghe những thứ kia mê người như thế nào không? Có lẽ chúng ta nên vui đùa một chút, nhìn cô xinh đẹp thế này, tôi sẽ miễn phí công phục vụ”. Hắn cúi người cười tà, tựa vào lỗ tai của cô nói ra những lời nói dối trời chấy.

Hơi thở nóng rực kia lọt vào lỗ tai cô, mang đến cảm giác ấm áp kì lạ, khiến cho toàn thân Đường Tâm căng thẳng. Hai tay của cô rơi vào lồng ngực rộng rãi của hắn, dùng hết sức đẩy hắn ra.

“Câm mồm, tôi không muốn nghe những thứ kia!”. Cô vội vàng hạ mệnh lệnh, nổi giận mà nhìn hắn chằm chằm.

Đường Tâm bất chợt cảm thấy hoài nghi, kế hoạch đã vạch ra, không biết có phải là một ý kiến hay? Khi cô nghĩ đến, phải ở chung với tên đàn ông vừa có nụ cười nham hiểm lại vừa có mưu đồ bất chính này, sự tự tin trước giờ của cô bắt đầu bị lung lay.

Ác phu nhún bả vai một cái, không bắt ép cô nữa, nhưng cũng không có thối lui, tự nhiên ngồi xuống bên cạnh cô. Thân thể hắn cao lớn làm cho không gian của chiếc ghế salon trở nên thật nhỏ hẹp.

“Em luôn có thói quen ra lệnh phải không?”. Hắn cười khẽ mấy tiếng, nói ra quan sát tâm đắc, vỗ vỗ cằm xem kỹ đôi mắt đang tròn to của Đường Tâm.

“Tôi là người trả tiền cho anh, đương nhiên có tư cách ra lệnh, mà anh là do tôi bắt đắc dĩ chấp nhận, từ nay về sau, tôi nói như nào anh làm thế đó, tuyệt đối không cho vi phạm, nếu anh dám có can đảm đụng vào tôi, tôi sẽ chém đứt đôi bàn tay kia của anh”. Cô nói chuyện độc ác, hung hăng nhìn chằm chằm vào hắn, xem hắn còn có gan tái phạm hay không?.

“Tất cả các người phối hợp rất ăn ý đó, thay nhau uy hiếp tôi”. Hắn nhướng chân mày, nghĩ đến Hỏa Nhạ Hoan cùng Lâm Duệ Duy. “Nói đi cũng phải nói lại, bắt quá em cần gì kích động như thế, những khách

hàng trước đây của tôi rất thích tôi chủ động với bọn họ”.Hắn cúi đầu lật xem đôi tay to ngăm đen, sau đó hướng phía cô mỉm cười, thái độ có mấy phần bỉ ổi, nhưng mà cặp mắt kia vẫn nóng rực như cũ.

“Các cô ấy là các cô ấy, tôi là tôi, không cho phép anh nói so sánh làm một”.Đường Tâm nheo lại đôi con ngươi thu hút, giọng nói lạnh như băng.Cô thuyết phục mình là bởi vì chưa từng ứng phó với người đàn ông mặt dày vô sỉ như vậy, cho nên mới trong khoảng thời gian ngắn rối loạn chút ít.

“Em thực sự là độc nhất vô nhị, tôi chưa từng thấy qua người con gái nào xinh đẹp, cũng chưa từng thấy con gái kiêu ngạo giống một tiểu Bạo quân như em”.Ác phu nói thật thà, thưởng thức khuôn mặt mỹ lệ của cô thay đổi trong nháy mắt.

Lời ca ngợi của hắn ngược lại kích động lửa giận trong lòng cô, Đường Tâm hít một hơi sâu, đè nén tức giận trong lòng, cô thầm đếm từ một đến mười, rồi sau đó mới có thể tiếp tục mở miệng.Mỗi câu nói ra, cũng là từ trong kẽ răng rít qua.

“Nếu như anh quý trọng tính mạng mình, đừng có tiếp tục cái loại cười giỡn này, anh không chịu nổi hậu quả đâu”.Cô tức giận lộ ra nụ cười ngọt ngào nhưng nguy hiểm, cơ hồ có thể đoạt hồn đoạt phách.Chỉ có biết rõ tính cách của cô mới biết, cô đang trong cơn cuồng nộ thế nào.

“Đối với nhiều người khác, nhưng là tôi sẽ không như vậy”.Hắn nói một câu mà hai ý nghĩa, bất chợt xuất thủ, đem cô ôm vào lòng, khi cô còn chưa kịp phản ứng hắn đã cúi người xuống, cướp đoạt đôi môi đỏ mọng mềm mại đang hé mở vì quá kinh ngạc của cô.

Đường Tâm hoàn toàn ứng phó không kịp, không nghĩ tới lời uy hiếp vừa thoát ra khỏi miệng còn đang bên tai, hắn lại bá đạo, biết rõ còn cổ phạm phải, có chủ tâm muốn tìm phiền phức.

Hơi thở nóng rực của hắn bao trùm mặt cô, bao phủ hô hấp của cô, khi cô kinh ngạc mở to hai mắt, có thể thấy rõ tròng mắt đen thâm thúy của hắn phản chiếu cái bóng của chính mình, trên người hắn phát ra mùi Cổ long cùng mùi thuốc lá hỗn hợp lẫn nhau, cuộn cuộn không dứt đánh sâu vào khứu giác của cô.

Ác phu đem cô ôm vào lòng thật chặt, thận trọng vờn quanh thân thể tinh tế mềm mại của cô, mùi thơm nhàn nhạt tỏa ra từ cơ thể cô vờn quanh chớp mũi của hắn, trêu chọc dục vọng của hắn.Từ một khắc kia, khi bắt đầu nhìn thấy cô, hắn thật mong có thể hôn lên đôi môi mềm mại ấy.

“Anh...”.Cô chỉ có thể phát ra âm thanh dồn dập ngắn ngủi, kháng nghị, mắng chửi, tất cả bởi vì bị cánh môi mạnh mẽ của hắn giam giữ mà chỉ còn lại những tiếng mơ hồ nho nhỏ.

Cô miễn cưỡng đẩy hắn ra, nhưng lực giữa hai người có sự chênh lệch quá nhiều. Cô căn bản không làm thân thể cao lớn của hắn bị xê dịch chút nào.Hai tay cô rơi trên vai hắn mãnh liệt mà đánh, hắn càng thêm cướp đoạt, đem hơi thở mùi đàn hương ấm áp thuộc về hắn hòa quyện hơi thở của cô.

Đầu lưỡi hắn linh hoạt như rắn cày mở hàm răng của cô, lưu lại trong miệng cô, dụ hoặc chiếc lưỡi non mềm thơm tho kia, toàn thân cô bởi vì sự tiếp xúc quá thân mật ấy mà run rẩy.

Lưỡi của hắn dẩy cô, không cho cô lùi bước kháng cự, một đôi tay không an phận thăm dò vào trong áo cô, cách chiếc áo ngực thật mỏng xoa lấy của cô mềm mại đầy đà, khi ngón tay cái thô ráp của hắn chạm vào nụ hoa màu hồng phấn của cô, cô không khỏi rên rỉ.

Chưa từng gặp qua loại đối đãi này khiến Đường Tâm vừa then lại vừa giận, muốn hết sức thoát ra khỏi hắn, rồi khi hắn nắm giữ, bởi vì kích thích xa lạ mà tay chân, toàn thân mềm nhũn vô lực, bàn tay đánh vào bả vai hắn lực đạo nhỏ dần, cuối cùng là trống rỗng mềm mại nằm trên vai hắn.

Đường Tâm nhắm chặt mắt lại, cảm nhận hắn toàn thân da thịt bần chắc, quá bất đồng với thân thể mềm mại của cô. Hắn không cho cô phản kháng nhưng cũng không tổn hại cô, bá đạo nhưng cũng không thô lỗ, chẳng qua là kiên trì cho cô hưởng dụng đại tiệc của giác quan này.

Hắn hôn càng lúc càng sâu, đem cô ôm càng chặt hơn, buộc cô hơi nâng người dậy, hai người dán vào nhau rất chặt, không lưu lại một khe hở nào.Thậm chí cách tầng tầng quần áo, cô vẫn có thể cảm nhận vật nam tính cực nóng giữa hai chân hắn đang bồng bồng dục vọng.

Ác phu cơ hồ khó có thể tự kiềm chế, tư vị của Đường Tâm ngọt ngào quá sức tưởng tượng của hắn, khi cô phản kháng yếu ớt, thần sắc sương mù vui lấp trong lồng ngực chắc nịch của hắn, đôi mắt mơ màng, tư

thái mềm mại quả thật làm cho hấn điên cuồng mất đi lý trí. Dưới lớp mặt nạ tiểu bạo quân, cô đúng là ma nữ khiến tất cả nam nhân bị hấp dẫn.

Khó mà có được mỹ nữ như vậy, hấn làm sao có thể buông tay, cho cô dễ dàng thực hiện mưu kế, chạy khỏi lòng bàn tay của hấn.

Trong lòng hấn thầm vui mừng, nhiệt liệt cảm tạ Đỗ Phong Thần.

Hấn vẫn hôn đến độ cô không có cách nào hô hấp, mới lưu luyến không rời buông cô ra. Cô bận rộn thở, tham lam hít lấy dưỡng khí, toàn thân mềm yếu gục trên ngực hấn, trong nháy mắt quên không chỉ trích hấn dám cả gan làm loạn đoạt đi nụ hôn của cô.

Ác phu vươn tay vỗ về khuôn mặt cô đang đỏ bừng.

“Xài một số tiền lớn thuê tôi, chẳng lẽ em không muốn thử xem sao? Kỹ thuật của tôi không tệ, ít nhất chưa từng có người phụ nữ nào oán trách” Hấn tà mị cười nhẹ, vươn đầu lưỡi ẩm áp liếm hôn lỗ tai nháy cảm của cô.

Ngôn ngữ hạ lưu của hấn, trong nháy mắt khiến cho toàn thân Đường Tâm trở nên cứng ngắt. Chưa từng có người nào dám can đảm nói với cô như vậy.

“Khốn kiếp! Cút xa tôi một chút”. Cô dùng sức cắn đôi môi lúc này bị hấn hôn đến sưng đỏ, cố đẩy hấn ra.

Lần này đại khái bởi không có phòng bị, thân hình cao lớn của Ác phu té xuống, một tay hấn nguyên là đang đặt trên áo lót của cô, chiếc áo theo đà bị hấn giật xuống.

“Bây giờ em đã muốn đẩy ngã. Ở chỗ này sao? Ngay trên mặt thảm? Chỉ cần là ở chung một chỗ, tôi sẽ không có bất kỳ kiến nghị nào, tuyệt đối toàn lực phối hợp”. Hấn ngã ngồi trên mặt thảm, vén lên đôi mày rậm, cười tà mị với cô. Chạm chạp gờ lên chiếc áo lót, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, cảm thụ nhiệt độ cùng hương thơm của thiếu nữ trên lớp vải thượng hạng.

“Tên hạ lưu!”. Đường Tâm khuôn mặt đỏ bừng, cô được nuông chiều từ bé, lần đầu có cảm giác xấu hổ muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

“Tôi có rất nhiều thủ đoạn hạ lưu, em có muốn thử hay không?”. Hấn trả lời rất nhanh, giọng nói tràn đầy kích tình mời mọc.

Mất đi áo lót, cô đột nhiên cảm thấy không an tâm. Tầm mắt của hấn không chút nào che dấu dừng lại trên ngực cô, cô phòng vệ dùng hai tay che kín trước khuôn ngực được bao bọc chỉ bởi lớp vải mỏng, ngăn cản tầm mắt hấn. Nhìn đôi tròng mắt đen khát khao nóng rực kia, cô thật hoài nghi không biết hấn có dám nhào về phía trước hay không?

Đỗ Phong Thần chết tiệt, không biết ở đâu tìm ra một tên Ngưu Lang quá xuất sắc như thế. Hấn vừa triển lộ mấy chiêu, đã hôn cô đến choáng váng đầu óc không nghĩ được gì, thật đủ dọa người, làm cho Đường Tâm trời sinh kiêu ngạo lần đầu tiên có ý niệm muốn chạy trốn trong đầu.

Cái loại cảm giác này, giống như hấn không hề kiêng sợ, đang nhiệt liệt theo đuổi cô.

Chẳng qua hấn là Ngưu Lang a! Hấn hạ nữ nhân là nghề nghiệp của hấn, làm đủ mọi thứ cho cô rung động có phải hay không chỉ là một trong những kỹ năng kiếm sống. Đối với quan hệ nam nữ, cô quá non nớt khi so với một lão thủ như hấn, còn có phần trăm thắng được sao?

“Tôi cảnh cáo anh lần cuối, không nên một lần nữa gây sự chú ý, nếu không tôi sẽ lập tức báo Đỗ Phong Thần đối người”. Cô quăng xuống tối hậu thư, miễn cưỡng duy trì một chút tôn nghiêm, lạnh lùng trừng mắt nhìn hấn một cái, sau đó dùng loại phong thái của nữ vương, ngạo nghễ trở về phòng, dùng sức đóng sầm cửa lại.

Chỉ có một mình cô biết, khi đi qua bên cạnh hấn, hai chân cô run rẩy tựa hồ muốn hư thoát.

Ác phu ngồi trên mặt thảm chậm rãi nâng đôi mày rậm, tầm mắt khóa chặt vào bóng lưng yếu đuối của cô, sau hướng về phía cánh cửa phòng, lộ ra nụ cười mỉa ý vị thâm sâu.

“Tiểu Bạo quân mỹ lệ của tôi, chẳng lẽ em không biết, những thứ cảnh cáo kia, chỉ làm cho tôi ngay lập tức phải hành động sao?” Hấn cười tà mị, đem chiếc áo lót giơ lên chớp mũi, nhớ lại mùi thơm nhàn nhạt thuộc về cô.

Hấn lúc trước đích xác là muốn rấp tâm bất lương, trêu chọc đùa bỡn cô gái xinh đẹp dám làm loạn Đường gia trong truyền thuyết, mới chịu đáp ứng Đỗ Phong Thần, từ một tổng tài của xí nghiệp quốc tế nguy trang thành một Ngưu lang bán đứng thân thể, tất cả đều là muốn dạy dỗ một Đường Tâm cứ cho mình là đúng.

Nhưng hấn hoàn toàn không ngờ rằng, cô lại đẹp như vậy. Chân chính đối mặt, trong nháy mắt hấn không có cách nào hô hấp, chỉ có thể thẳng tắp nhìn vào sự thâm thúy trong đôi mắt ấy. Trừ bỏ vẻ ngoài, thái độ kiêu ngạo của cô, cùng sự thông minh của cô....Bộ dáng ấy làm cho hấn rất thích thú. Cô thông minh mà quỷ kế đa đoan, điểm này rất hấp dẫn hấn. Cô ngạo mạn đến từ chính sự tự tin của cô, ánh mắt kiêu ngạo kia so với hấn rất giống. Thì ra có một cô gái có ánh mắt giống hấn đến vậy.

Hấn vô pháp khắc chế ý muốn thưởng thức cô, vị ngọt của cô làm hấn say mê, thân thể mềm mại ấy hoàn toàn thích hợp với hấn. Khi hôn cô, hấn cảm nhận được trong cơ thể cô có một loại nhiệt tình cuồng dã giống hấn.

Quyết định của hấn cơ hồ thay đổi trong nháy mắt, tối thiểu kế tiếp điều hấn muốn làm, tuyệt đối không chỉ là một tuồng kịch như đã chuẩn bị ban đầu. Khi bọn họ gặp nhau, hấn đã âm thầm quyết định, cả đời này sẽ không cho cô rời đi.

5. Chương 03 Part 1

Đường Tâm tự giam mình trong phòng, tận lực giảm bớt việc ra ngoài. Cô nôn nóng đi thành hình vòng tròn, đối với tình huống trước mắt cực kì giận dữ.

Tất cả phải diễn ra theo kế hoạch hoàn mỹ của cô mới đúng, nhưng vì tên Ngưu Lang kia hết lần này đến lần khác tà ác nguy hiểm như vậy, có thể khiến tâm tình cô xuất hiện loại khẩn trương chưa từng có. Cô không ngừng nhớ tới nụ hôn nóng bỏng của hấn, nhớ tới hai tay hấn ở trên người cô tàn sát bữa bãi...nhớ tới hấn nắm chiếc áo lót của cô, chậm rãi vuốt phẳng vải vóc, trong trông mắt đen hiện lên tia sáng cướp đoạt....

Cô phiền não một chút, cuối cùng quyết định lên giường nghỉ ngơi thật sớm, trong lòng suy nghĩ, liệu có nên bảo Đỗ Phong Thần lựa chọn người thích hợp khác thay thế không?. Cô theo bản năng muốn né tránh Ác phu, người nam nhân này thực sự nguy hiểm không ít.

Chẳng qua là, cho tới bây giờ cô chưa hề tránh né khiêu chiến của bất kì ai, thậm chí còn hoan nghênh là đằng khác. Nhưng lần giao đấu này, cô dự cảm, mình sẽ thảm bại trong tay hấn.

Khốn hoặc càng lúc càng nhiều, Đường Tâm ngã người xuống giường, nằm trong chiếc chăn ấm áp, cô cảm thấy rất buồn ngủ, nhanh chóng tiến vào trạng thái mộng lung.

Bóng đêm sâu thẳm vờn quanh căn nhà nhỏ lát đá đỏ, rừng rậm rộng lớn, trong nhà chỉ có một bóng đèn nhỏ chiếu sáng, xung quanh bốn bề chìm trong bóng tối lơ mơ.

Đường Tâm đang ngủ say, trong phòng đột nhiên xuất hiện một bóng người, động tác của hấn ưu nhã không tiếng động. Ánh đèn yếu ớt chiếu vào khuôn mặt nghiêng của người nọ, hiện lên ngũ quan anh tuấn cùng thân hình cao lớn. Hấn ngang nhiên đứng ở cạnh giường, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say của cô, sau đó chậm rãi cúi người xuống.

Một hơi thở ấm áp nào đó đến gần cô, đầu tiên là lướt qua trán, cô boăn khoăn khẽ nhếch đôi môi mềm mại mọng đỏ. Hô hấp nóng rực kia bao bọc lấy khuôn mặt tinh xảo của cô, làm cho cô trong vô thức phát ra tiếng rên khe khẽ, ban đêm giọng nói mềm mại lại càng thêm vẻ mê hoặc động lòng người.

Nâng cho là mình nằm mơ, mơ thấy lúc trước, trên ghế salon kia, nụ hôn ấm áp không hề kiêng kị gì của hắn...

Sau đó, chiếc chăn mỏng bao trùm trên người cô nhẹ nhàng bị kéo ra, cô vì cái lạnh ban đêm mà run rẩy, bộ váy ngủ xinh xắn màu xanh nhạt trên người cô không thể giúp cô chống lạnh. Dưới ánh sáng yếu ớt, có thể nhìn thấy chiếc váy ngủ trượt trên bắp đùi thon dài của cô, da thịt bị lộ ra

Ở trong bóng tối, một đôi mắt đen lóe lên tia sáng, vì cảnh đẹp trước mắt mà cơ thể bị thiêu đốt bởi một ngọn lửa cực nóng khó nhìn.

Rất nhanh, thân thể nóng rực ấy áp sát vào người cô, sưởi ấm cơ thể cô, cô theo bản năng ôm lấy nguồn nhiệt này, xúc cảm trơn nhẵn ấm áp khiến cho cô tưởng rằng mình đang ôm tơ lụa.

Ban đêm yên tĩnh, một loại giọng nói vang lên, không giống tiếng chuông bạc, dường như là tiếng nói, lộ vẻ trầm thấp khàn đục, tương tự như tiếng gầm bị đè nén.

Thân thể ấm áp kiên cố bao trùm lấy cô, hơi thở nóng di chuyển tới chiếc cổ trắng nõn của cô, bạc môi khẽ đặt lên môi cô, như có một dòng điện nhỏ chạy qua khiến thân thể cô tê dại. Sau đó đôi môi nóng bỏng ấy di chuyển xuống chiếc xương quai xanh, chiếc lưỡi ấm áp khẽ liếm chỗ động mạch cảnh đang đập của cô.

Cho dù Đường Tâm ngủ say, lúc này ở trong mê loạn bỗng thức tỉnh.

Tri giác cô nhanh chóng khôi phục, da thịt toàn thân căng thẳng, rõ ràng phát hiện, vật đang ôm cô thật chặt không phải chiếc giường to đầy tơ lụa mà là một nam nhân thân thể cao lớn. Cô kinh hãi toàn thân phát run, khi cô nhìn thấy đôi tròng mắt đen cùng nụ cười tà mị ấy, cô tựa hồ từ trong giấc mộng mê loạn thức tỉnh, nhưng lại lâm vào hoàn cảnh so với trong mộng còn hoang đường hơn.

“A...”. Cô kinh hãi la lên, chỉ kịp phát ra một tiếng cao vút, nửa tiếng hét còn lại bị bàn tay to của hắn cắt mất.

Thật ra thì từ trên người hắn phát ra mùi xạ hương nhàn nhạt của phái nam, nước hoa Cổ Long cùng mùi thuốc lá hỗn hợp, cô đã nhận ra cái tên nam nhân nửa đêm trèo lên giường cô là ai. Mà nụ cười tà đặc biệt cùng tròng mắt đen nóng rực kia đã tuyên cáo, hắn có ý đồ bất chính.

Ác Phu

Hắn thế nhưng sắc đảm ngập trời, không để ý uy hiếp cùng kháng cự của cô, nửa đêm canh ba mò vào giường cô, thừa dịp cô nửa mê nửa tỉnh, không có phòng bị gì, dễ dàng cướp đi nụ hôn.

“Tiểu Bạo Quân xinh đẹp, thấy tôi đến, em vui mừng nên mới thét lên phải không? Thật là làm tôi cảm thấy cao hứng, xin tha thứ cho tôi vì trẻ thể này mới vào, khóa cửa kia thật không dễ đối phó, có phải em đã chờ tôi rất lâu rồi hay không?”. Giọng nói của hắn tràn ngập ý cười, không biết xấu hổ mà hỏi, đồng thời đôi môi nóng rực của hắn vẫn không quên du tấu bên tai cô, lấy hơi thở ấm áp trêu chọc da thịt nhạy cảm của cô.

Thói quen cướp đoạt của hắn, nhìn trúng con mồi sẽ tuyệt đối không buông tôi, huống chi hắn đã quyết định cô chính là con mồi tối trọng yếu trong cuộc đời hắn. Đêm dài lắm mộng, hắn không muốn lãng phí thời gian đợi chờ, thừa dịp bóng đêm tự triển khai hành động.

“Ưm... ưm”. Bàn tay của hắn che miệng cô. Những lời cô tức giận mắng hắn cũng hóa thành những âm thanh mơ hồ. Tất cả lửa giận ngưng tụ trong đôi mắt to của cô.

Đường Tâm trừng lớn hai mắt, nhìn chằm chằm hắn. Vạn phần mong đợi ánh mắt của mình có thể lăng trì tên hái hoa tặc này đến chết.

“Ánh mắt em nhìn tôi nóng bỏng như vậy, làm tôi vạn phần mừng rỡ”. Ác phu mang theo mỉm cười nhích tới gần khuôn mặt cô, hôn lỗ tai cô. “Tiểu bạo quân, em thực ngọt”, hắn say mê nói.

Làn môi nóng rực của Ác Phu miết vào da thịt cô mà chà xát, dựa vào sự run rẩy trên thân thể tinh tế của cô mà tìm nơi cô mẫn cảm nhất, lời lẽ linh hoạt hấp dẫn giày vò cô, dùng lực đạo vừa phải mà liếm láp hoặc khẽ cắn. Mặc dù còn cách một lớp vải ngủ mỏng, nhưng hắn có thể tinh tường cảm nhận được thân thể phái nữ có bao nhiêu kì diệu.

“Ừm.. ừm”. Đường Tâm tiếp tục phản kháng, hai tay hai chân đều dẩy dựa, nhưng là hần sức khỏe hơn người, thân thể ngăm đen kia ép cô chết chặt, khiến cô không thể động đậy được.

“Tiểu bạo quân, em cứ như vậy, em cứ tận tình tận hưởng sự phục vụ của tôi đi nhé”. Hần lễ phép nói, nhưng ở phần eo lại làm một loại động tác vô cùng thân mật, vật nóng rực của hần đụng chạm vào nơi mềm mại của cô, làm cô không tự chủ được mà run lên.

Tất cả các động tác của cô trong chớp mắt đều dừng lại, lửa giận vốn dĩ tràn đầy trong mắt bắt đầu lâm vào một tia bối rối. Cô mở to hai mắt, cảm giác được hần cố ý dùng vật cứng rắn kia kiên quyết ở chỗ mềm mại của cô xoa khẽ, lòng cô rơi vào một trận tê dại. Đồ ngủ quá mức nhỏ bé, tầng trở ngại kia có cũng như không. Cô hoàn toàn có thể cảm nhận được vật kia của hần cực nóng.

Tầm mắt Đường Tâm hơi đi xuống, nhìn thấy lồng ngực lồ lộ của hần, sắc mặt trở nên tái nhợt. Cô không có dũng khí tiếp tục nhìn xuống dưới nữa, nhưng lấy tính cách hạ lưu của Ác phu mà suy đoán, hần tuyệt đối là trần truồng leo lên giường cô.

Cô dùng sức lắc đầu, nghĩ cách thoát khỏi kiềm chế của hần.

“Nếu em đảm bảo không hét lên, tôi sẽ thả tay”. Hần mang theo nụ cười tà nói, một tay đã trượt vào trong áo ngủ của cô, nhẹ nhàng cởi chiếc áo lót xuống.

Thân thể cô cứng ngắc, chỉ có thể tùy theo tình hình, cô gật gật đầu. Khi hần buông tay, cô vội vã tham lam hít một ngụm không khí lớn. Chẳng qua là môi còn chưa được tự do mấy giây, hần đã nhanh như chớp đem đôi môi mình dán tại môi cô, chiếc lưỡi linh hoạt trườn vào miệng của cô, dây dưa đùa nghịch.

Cô mở to mắt, muốn dùng hết sức đẩy hần ra, nhưng là giống như trước gặp phải thất bại. Cô dù là thông minh kiêu ngạo, cũng chỉ là cô xử nữ ngây ngô, làm sao địch lại tên lãng tử kỹ xảo tình dục cao siêu như hần.

Ác phu hôn làm toàn thân cô trống rỗng, cơ hồ muốn bất tỉnh, mới lưu luyến buông cô ra. Chẳng qua là hần như cũ khê cắn đôi môi mọng đỏ của cô, đánh cắp của cô từng tiếng thở dốc mãnh liệt.

“Tôi chỉ bảo sẽ buông tay, không nói sẽ không hôn em”. Hần cực kỳ vô lại nói.

“Đồ khốn kiếp, buông!” Đường Tâm hít sâu một hơi, trầm giọng ra lệnh. Cô không nghĩ tới, hai người giờ phút này thân thể thật chặt chẽ nhau, động tác hít thở mạnh của cô làm cho ngực cô càng dính sát vào lòng hần, khiến cho hần phát ra tiếng rên rỉ khó nhịn, đôi tròng mắt đen không có hảo ý càng thêm nóng rực. “Đồ khốn kiếp, buông!” Đường Tâm hít sâu một hơi, trầm giọng ra lệnh. Cô không nghĩ tới, hai người giờ phút này thân thể thật chặt chẽ nhau, động tác hít thở mạnh của cô làm cho ngực cô càng dính sát vào lòng hần, khiến cho hần phát ra tiếng rên rỉ khó nhịn, đôi tròng mắt đen không có hảo ý càng thêm nóng rực.

“Tiểu Bạo Quân, ngay cả trên giường em cũng còn kiêu ngạo sai khiến người khác, em như vậy đúng là dọa đàn ông chết khiếp”. Hần lắc đầu, dùng ngón tay cái lướt qua đôi môi hồng nhuận của cô. Thành linh hàm răng của cô khép chặt lại, hung hăng mà cắn hần.

“Á! Cắn tôi”. Hần nhanh chóng thu tay lại. Nếu động tác không đủ nhanh, chắc là ngón tay đã bị cô cắn thê thảm.

“Nếu như có thể, tôi rất muốn cắn đứt cổ anh, kết thúc cái mạng này của anh”. Đường Tâm hung ác nói, hai tay khước từ vòm ngực trần rộng rãi ngăm đen của hần.

“Tính khí của em thật bốc lửa, không cần vội vã, để tôi dạy em, tình nhân hôn cắn không phải như vậy”. Hần không lo lắng ngược lại còn cười, bá đạo cầm tay cô, đem những ngón tay ngọc ngà không tỳ vết để trong miệng khê cắn.

Đường Tâm ra sức rút tay, nhưng lại không thể như ý nguyện. Cô sững sờ nhìn hần chậm rãi liếm cắn đầu ngón tay cô, tay cô đau, lòng cũng tê dại, hần mỗi lần mút hôn giống như tấn công vào lòng cô, thân thể cô vì loại cảm giác kỳ dị này mà run rẩy. Cô chưa từng trải qua tình huống kích thích như vậy.

“Anh....dừng tay”. Mãi đến khi hần phát ra tiếng cười khê cô mới thanh tỉnh, ra sức rút tay về. Cô thẹn quá hóa giận, cơ hồ muốn tát vào gương mặt tà khí tuần tú của kia.

“Tại sao muốn tôi dừng tay? Tiểu bạo quân, em xài nhiều tiền như vậy để tìm một tên có nghề nghiệp như tôi đây, không ném một chút ngon ngọt chẳng phải đáng tiếc? Dù nói thế nào, tôi cũng rất tấn trách, em thanh toán toàn bộ tiền, tôi chỉ làm một nửa công việc, như vậy sẽ khiến đồng nghiệp chê cười”. Hấn nắm chặt bàn tay nhỏ bé đang vung tới của cô, thản nhiên nói.

“Đáng chết! Rốt cuộc anh có biết chữ ‘then’ viết thế nào hay không?”. Đường Tâm tức giận nói, không nghe lý do hoang đường của hắn. Mặc dù mấy lần tiếp xúc, những kì dị vui thích kia làm tâm thần cô có chút dao động, nhưng là.....

Phát giác mình đang suy nghĩ lung tung, khuôn mặt cô trở nên đỏ bừng, vội vàng lắc đầu, đem những tưởng tượng không biết xấu hổ kia đẩy ra khỏi óc.

“Tiểu Bạo Quân, lần này tôi đi bán sức lao động, không phải là bán trí óc. Em muốn biết kiến thức của tôi, nhất định phải ở một loại trường hợp khác”. Hấn cao hứng phần chân nói, hai tay xấu xa ở trong áo ngủ của cô sờ soạng, lớn mật bao trùm lên của cô đầy đà.

Cô hít một hơi, chỉ muốn thoát khỏi hắn, lo lắng cầm vào bàn tay to, nghĩ ngăn lại động tác kia.

“Anh! Cái tên Đổng Đồ Tử này, còn không mau dừng tay”. Cô hổn hển hô, khuôn mặt mỹ lệ bởi vì đỏ bừng mà tức giận.

“Là em tìm đến tên Đổng Đồ Tử như tôi, mỹ lệ Tiểu Bạo Quân, tôi nhận ủy thác của em thôi”. Hấn vẽ mặt vô tội nói, dùng răng cắn mở cúc trên áo ngủ của cô, để da thịt trắng nõn dần dần triển lộ. Tầm mắt của hắn thủy chung nhìn chăm chú vào gương mặt xấu hổ đỏ bừng của cô, thường thức vẻ mặt của cô lúc lúng túng.

Đường Tâm toàn thân run rẩy sợ hãi, đôi mắt to tròn tròn, bị kế hoạch của mình đẩy vào tuyệt cảnh. Cô để Đỗ Phong Thần tìm Ác Phu tới, cũng là cô lựa chọn với hắn cùng một chỗ, cô quá mức tự tin, cho là bất cứ chuyện gì cũng có thể diễn ra theo ý mình. Hôm nay trong phạm vi mấy cây số đều không có người ở, lấy sức mạnh của hắn mà nói, bây giờ hắn muốn cưỡng bạo cô, cô cũng không thể nào phản kháng. Cô làm chuyện mình muốn mà quên mất nam nữ trời sinh lực lượng chênh lệch.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nhận ra sự sợ hãi của cô, trong khoảng thời gian ngắn hắn cũng mềm lòng. Hấn yêu thương vỗ về khuôn mặt tí mĩ của cô, hơi thở nóng rực thổi vào tai cô, lấy âm thanh thuần hậu trấn an.

“Dừng sợ, Tiểu Bạo Quân, tôi không muốn thương tổn em, tôi chỉ là muốn cho em biết cảm giác tuyệt diệu là như thế nào thôi”. Từ lúc nhìn thấy ảnh cô, hắn liền yêu khuôn mặt kiêu ngạo của cô, thậm chí với bộ dạng sai khiến người khác của cô còn thật sâu mê muội.

Khi hắn nhìn thấy cô trong bộ dáng sợ hãi, hắn thật tình mềm lòng. Nhưng hắn hoàn toàn rõ ràng, chỉ cần bây giờ hắn nói ra chân tướng, tiết lộ chuyện bọn họ gặp nhau thật ra chỉ là một quỷ kế, đại khái hắn sẽ bị Đường Tâm tuyên bố xuất cục, từ đó về sau đừng nói theo đuổi cô, có khi ngay cả gặp cũng không thể.

Hôm nay hắn đã cười hồ khó xuống, chỉ có thể hấp dẫn cô trước, làm cho cô toàn tâm toàn ý thuộc về hắn.

“Không, anh không thể, tôi có vị hôn phu, tôi rất thương anh ấy. Anh ấy quyền thế kinh người, nếu anh dám can đảm đụng vào tôi, anh ấy sẽ khiến anh tan nhà nát cửa”. Đường Tâm lắc đầu liên tục, lưu loát nói láo, mặc dù trong lòng sợ hãi bớt chút, nhưng vẫn nghe ra khẩu khí hắn bên trong mãnh liệt hấp dẫn.

Cô dùng sức cắn môi, chọn đại một lý do. Bây giờ chỉ cần ngăn cản hắn, ngay cả lời hoang đường nhất cô cũng có thể nói ra miệng.

“Vị hôn phu”. Ác phu dừng động tác, mày rậm nhướng cao. “Em không phải từng nói, hắn là một lão già gốc sao”. Hấn tràn đầy hứng thú hỏi.

“Tôi với người đàn ông gốc có nhân duyên tốt”. Cô cắn răng nói.

Hắn đầu tiên là sững sốt, không ngờ cô sẽ nói những lời này. Đột nhiên hắn ngửa đầu cười to, thân thể cao lớn vì cuồng tiếu mà run rẩy, khiến cho cô ở trong ngực hắn cùng với cả chiếc giường lớn cũng đi theo lay động, tiếng cười hùng hậu ở trong phòng thật lâu không ngừng.

“Tiêu Bạo Quân, em là một vậy quý báu hiếm thấy”.Hắn một mặt nói một mặt cười, không nghe ra là khen ngợi hay châm chọc.

Ác Phu vẫn cười lớn, sắc mặt Đường Tâm cũng thay đổi.Cô nhìn chăm chăm tên nam nhân đang cười to này, con người nguy hiểm thu hút, tức giận lần nữa nắm giữ tâm tình của cô.

“Anh rốt cuộc cười đủ chưa? Nếu đã đủ rồi, phiền anh đứng dậy, lập tức cút xuống giường cho tôi, tôi đang rất không tốt, không muốn cùng người nửa đêm tán gẫu”.Cô ra lệnh, thừa dịp hắn cười to, có thể hơi chút thoát thân.

Đường Tâm nhanh chóng co lên hai chân, không chút lưu tình hướng phía ngực Ác phu đá tới, thừa cơ nhanh chóng tung mình thoát khỏi hắn.

Các thúc thúc của cô huấn luyện kĩ năng này quả là có ích, nếu có thể chạy tới cánh cửa nói không chừng có thể khóa hắn ở trong phòng, tạm thời ngăn chặn hắn một chút.

Ngực bị cô hung hăng đá, trong khoảng thời gian ngắn buông lỏng tôi, làm cho cô linh hoạt chạy thoát.Hai mắt Ác Phu nhoè lại, thần sắc càng trở nên nguy hiểm hơn.

Ánh sáng yếu ớt ở trên người cô tạo ra quang ảnh, xuyên thấu bộ đồ ngủ bé nhỏ, bộ dáng kia so với không mặc gì còn mê người hơn.

Cô chạy về hướng cửa lớn, nhưng ngay cả nắm cửa còn chưa cầm được, bên hông bỗng căng thẳng, cô cúi đầu kinh hoàng phát hiện cánh tay ngăm đen của hắn lại một lần nữa nắm được vòng eo mảnh khảnh của cô.

“Tiểu bạo quân xinh đẹp, tôi lấy thân mình ra đảm bảo, đêm nay chúng tôi làm những chuyện như vậy, tuyệt đối sẽ không ngừng trò chuyện”.Hắn tựa vào bờ vai của cô, tràn đầy ám muội nói.

Đường Tâm run rẩy ngẩng đầu, thẳng tắp nhìn sâu vào trong đôi tròng mắt đen kia.Từ lúc ra đời cho tới nay, đây là lần đầu tiên cô mãnh liệt cảm giác, mình tuyệt đối sẽ không trốn thoát.

Trong căn phòng u ám có tiếng thở dốc bị đè nén, Đường Tâm kháng cự, cơ hồ muốn hét lên chói tôi, nhưng Ác phu lực lượng quá mạnh, cô căn bản không có biện pháp tránh thoát.

“Buông”.Cô hét lớn, đưa tay dùng sức đánh hắn.

“Có lẽ hừng sáng mai, tôi sẽ suy nghĩ một chút về lời đề nghị này”.Hắn nở nụ cười vô lại đến cực điểm, quyết định tuyệt đối không tha cô rồi đi.Cô thông minh và rất cảnh giác, hắn phải mau chóng hành động, nếu để cô có thời gian, cô sẽ mau trốn không bóng dáng.

Còn không đến một cái nháy mắt, Đường Tâm lại lần nữa bị thả trên giường.Cô cắn môi, cố gắng nghĩ rời ra khỏi phạm vi đụng chạm với ma chướng của hắn.Chẳng qua là đời không có bao xa, mắt cá chân có người nắm lấy, hắn kiên định mà chậm chạp đem cô kéo về trong ngực, một cánh tay còn dọc theo bắp đùi thon dài bóng loáng của cô nhẹ vỗ về.Đồ ngủ sớm vì giấy dựa mà cuốn lên tận chiếc eo thon mảnh khảnh.Cô chẳng khác gì nửa thân trần nằm dưới người hắn, bị hắn bừa bãi khinh bạc.

“Ở trước mặt tôi hiện ra cảnh đẹp mê người như vậy, có phải hay không đã vội nghĩ hấp dẫn tôi”.Hắn thưởng thức cô quần áo nửa kín nửa mở, bộ dáng hương diễm, trên môi lộ ra nụ cười tà làm tức chết người.

“Đáng chết, tôi thật muốn cắt lưỡi anh, cho anh khỏi nói hươu nói vượn”.Đường Tâm hung ác quát, trên mặt đỏ ửng thủy chung không biến mất, cô nghiêng răng nghiêng lợi, không muốn nghe những lời không đứng đắn đầy ngụ ý của hắn.

“Sai, nếu cắt lưỡi của tôi, hưởng thụ của em sẽ giảm rất nhiều đó”.Hắn cảm thán nói, hai tay thuận thể cuốn áo ngủ của cô lên qua người, đem chiếc áo tơ xanh biếc nhẹ nhàng cởi xuống.

Dưới ánh đèn yếu ớt, ánh vào trong mắt Ác Phu là chiếc lưng bóng loáng không tỳ vết của cô, duyên dáng đường cong kia làm mắt hắn bốc lên ngọn lửa cực lớn, khiến hắn kìm lòng không đành cúi đầu hôn một cách thận trọng như thể tôn sùng lên vẻ đẹp ấy.

“Tiểu Bạo Quân, hiểu rõ a, nếu cắt lưỡi tôi, tôi sẽ không thể nào hôn người như vậy, người muốn bỏ sự hưởng thụ mất hồn này sao?”.Lưỡi hắn liếm hôn da thịt tỉ mỉ trên lưng cô, linh hoạt dọc theo sống lưng mà di động, không có sai khiến cho cô run rẩy.

Khi cô muốn chạy trốn, hắn liền đưa tay ôm lấy cô, bàn tay to ngăm đen vừa lúc cầm trước ngực mềm mại đẩy đà của cô.

“Không...”.Giọng nói cô bẽ tòn tành, bởi vì hắn hèn hạ công kích, lần nữa trở thành âm thanh mềm mại than nhẹ vì dè nén.

Thực sự bên dưới bộ dáng thực nữ của cô, là sự cuồng dã mà người bên cạnh không thể quản thúc.Những thứ ngôn từ tinh táo kia, che dấu bản chất thật của cô, mà hắn nhìn qua đã có thể hiểu thấu, đào móc ra từ cô nguyên thủy tình dục hiem ai biết, khi hắn hấp dẫn tiến sát từng bước, cô cũng trở nên mê hoặc.

Hắn tựa hồ cùng cô có bản chất cuồng dã giống nhau, hai ngọn lửa tụ lại một chỗ, có thể tạo ra đại hỏa hoạn.

“Tiểu bạo quân xinh đẹp, đừng cự tuyệt tôi, chỉ cần hảo hảo mà cảm giác”.Hắn dụ dụ dỗ dỗ, hai tay hoặc nặng hoặc nhẹ xiết lên của vú đầy đà, trắng nõn của cô, ngón tay cái thô ráp lướt qua đầu vú nhạy cảm.

“Buông”.Cô mềm yếu mở miệng, đôi môi đỏ mọng bật ra cự tuyệt, thế nhưng lại giống khát khao mềm mại yêu kiều, trong cơ thể cô khô nóng mãnh liệt, ngay cả thần trí đều có chút mờ lung.

Hắn nắm giữ thân thể của cô, khai quật ra những chỗ mẫn cảm ngay cả cô cũng không biết, vui thích như sóng triều ở trong người quanh quẩn, tiếng tim đập nhanh, tiếng hắn thở dốc, ám chỉ sự thân mật, là vui vẻ kịch liệt.“Buông”.Cô mềm yếu mở miệng, đôi môi đỏ mọng bật ra cự tuyệt, thế nhưng lại giống khát khao mềm mại yêu kiều, trong cơ thể cô khô nóng mãnh liệt, ngay cả thần trí đều có chút mờ lung.

Hắn nắm giữ thân thể của cô, khai quật ra những chỗ mẫn cảm ngay cả cô cũng không biết, vui thích như sóng triều ở trong người quanh quẩn, tiếng tim đập nhanh, tiếng hắn thở dốc, ám chỉ sự thân mật, là kịch liệt Hỉ Nạp.

“Giận khó có thể tuân mệnh”.Hắn cười khê trả lời, nâng thân thể trần truồng xinh đẹp của cô lên, để phần lưng của cô thật chặt ở trong lồng ngực hắn, dục vọng nóng rực chỉ cách cô chiếc quần lót mỏng, cọ xát vào cặp mông trắng ngần của cô.

6. Chương 03 Part 2

Đụng tôi, anh sẽ chết, tất cả mọi người sẽ mài sẵn dao chờ lấy mạng anh”.Cô nói ra lời uy hiếp cuối cùng, nhưng vẫn bị lật người lại, nằm ngửa dưới thân hình trần truồng cao lớn của hắn.Khi ánh mắt hắn nóng rực nhìn soi mói, cô không nhìn được lấy hai tay che lại cảnh xuân trước ngực.

Nhưng là đôi mắt Ác phu nheo lại tỏ vẻ không đồng ý, hắn nắm chặt cổ tay Đường Tâm, đem chương ngại vật dời đi.

“Biết người Pháp miêu tả như thế nào là cao trào không?”.Hắn tựa vào tay cô thì thầm, “Như một lần chết”.Mùi hương nam tính tản mát trong không khí như hấp dẫn mời gọi, mùi xạ hương từ cơ thể hắn bao vây lấy cô, “Tôi nghĩ ở chung một chỗ, hai ta có thể cùng hưởng thụ ngàn ngàn vạn vạn lần loại vui thích tốt cùng muốn chết đó”

“Đây là những từ anh dùng để nói với tất cả các cô gái khác sao?”.Đường Tâm cắn cắn môi, ở dưới thân thể của hắn mềm yếu nói.

Cô vốn kiêu ngạo nhưng vừa đụng hắn thì lại biến đầu mất toàn bộ, không hề là bởi vì hắn hấp dẫn, hắn tà mị không kiềm chế được, mà bởi vì qua đôi mắt hắn, cô nhìn thấy hai người tựa hồ như thật giống nhau.Nhưng là, sao có thể có chuyện đó.Một tên Ngưu Lang, lấy lòng nữ nhân để kiếm sống, cùng tính kiêu ngạo trời sinh của cô có gì giống nhau đây?

Trong lòng rung động hẳn chẳng qua là giả. Dưới sự dẫn dắt của hắn, cô là đối với chuyện tình nam nữ cảm thấy tò mò, những vui thích cảm kích.

Trừ những thứ này, không nên có thêm gì khác...

“Không những lời này chỉ nói với em”. Hắn nở nụ cười đầy tà khí, nhưng giọng nói lại hết sức chân thành, làm cô đến tận cùng không hiểu lời của hắn là thật hay giả.

“Tôi không tin”. Đường Tâm lắc đầu, cô còn định nói tiếp cái gì đó, nhưng miệng hắn đã tiến về một bên đẩy đà của cô, khẽ cắn lên nụ hoa màu hồng phấn, đột kích khoái cảm giống như tia chớp đánh trúng cô, làm cô dường như quên cả hô hấp.

“Tiểu Bảo Quân của tôi, một ngày nào đó em sẽ tin”. Hắn mê man nói, cầm lấy một bên ngực mềm mại của cô, đem nụ hoa đang run rẩy nhẹ nhàng cho vào miệng cắn mút, bên tay nghe được tiếng rên rỉ cô đang cố đè nén, bất đắc dĩ trở thành tiếng ngâm khẽ động lòng người.

Hắn có thể biết được từ phản ứng của cô, cô đang cố ngụy trang. Phản ứng trực tiếp ấy mang theo sự hấp dẫn đơn thuần khiến cho hắn bên ngoài dục vọng, còn có cảm xúc triu mến. Động tác của hắn chậm rãi, nhẹ nhàng liếm khắp bầu ngực cô tựa như muốn trấn an, bàn tay ngấm đen đi xuống dưới, lướt qua cái bụng bằng phẳng mềm mại, nhẹ nhàng cởi quần lót của cô.

Đường Tâm khó nhịn lắc đầu, cô muốn phát tiết những ham muốn chồng chất quá nhiều. Bàn tay hắn, cùng lời lẽ của hắn cứ như có ma pháp, khiến cho toàn bộ các tế bào trong cơ thể cô căng tràn ham muốn, khi hắn chạm vào, cô chỉ có thể run rẩy cùng mong đợi.

Cô mở to đôi mắt, nhìn thấy hắn cúi xuống sự che đậy thân thể cuối cùng của mình, trong mắt xuất hiện bối rối cùng e lệ. Vì muốn che dấu thứ cảm xúc này, cô nhắm hai mắt thật chặt, hiện lên vẻ mặt thong dong đã chuẩn bị để sẵn sàng ‘hy sinh lòng lý’, thân thể cô nằm cứng ngắc.

“Anh... mau kết thúc đi”. Cô đem kích động trong lúc này, quy tội cho việc bản thân hiểu lầm chuyện nam nữ, nếu hắn làm xong hết thấy, cô đại khái có thể thoát khỏi ảnh hưởng kì quái của hắn.

Hắn đầu tiên là sững sốt, tiếp theo nụ cười tăng thêm mấy phần ôn nhu. Hắn kéo tóc cô lên, vuốt ve tỉ mỉ da thịt cô, cúi đầu liếm làn da trong suốt mồ hôi ấy.

“Nếu tôi mau kết thúc, nói không chừng em sẽ giận tới mức muốn truy sát tôi”. Hắn khẽ cười, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy mồ hôi ẩm ướt. “Đừng sợ Đường Tâm xinh đẹp của tôi, tôi sẽ không làm em đau”. Hắn vô hạn ôn nhu nói, thân thể cao lớn chen chúc giữa hai chân thon dài của cô.

“Tôi không có sợ”. Miệng cô cứng rắn nhưng thân thể cứng ngắc đến phát run.

Ác phu khẽ cười một tiếng, đã thấy được cô đến cỡ nào cố chấp, dù sợ ngoài miệng cũng tuyệt đối không thừa nhận. “Tùy em, đâu phải em nói không sợ thì sẽ không sợ đâu”

Hắn mềm nhẹ hôn lên thân thể cô, từ đôi môi đỏ mọng như cánh hoa đến chiếc cổ trắng nõn nhạy cảm, đến đầy đà trước ngực. Nụ hôn của hắn vén lên ngọn lửa tình dục trong cô, đồng thời in lên cơ thể cô dấu ấn riêng của hắn.

Ác phu chậm rãi hấp dẫn cô, giống như dùng toàn bộ thời gian của thế giới để hôn cô.

Thân thể cứng ngắc của Đường Tâm từ từ buông lỏng, mặc dù bị kĩ xảo của hắn làm cho hô hấp dồn dập, nhưng hắn thật lâu ấn bình bất động làm cô ngạc nhiên mở mắt, nhìn thấy và cảm giác được hắn đang đến gần.

Cho đến khi Đường Tâm mở mắt, Ác phu mới tiến thêm một bước cử động.

Khi biết sợ hãi của cô đã hơi chút biến mất, chiếc bụng bèn chắc của hắn đè lên cô, vật nóng rực kiên quyết để ở nơi mềm mại, tại thời điểm ở gần cô, theo thân thể của cô đi xuống, cuối cùng đôi mắt đen của hắn dừng lại ở cánh hoa màu hồng giữa hai chân cô.

Bị hắn nhìn, toàn thân Đường Tâm có loại cảm giác như lửa đốt. Cô khẩn trương muốn khép chân lại, nhưng hết lần này tới lần khác thân thể cao lớn của hắn cản trở khiến cô không cách nào được như ý nguyện, chỉ có thể lỏa lồ dưới ánh mắt của hắn phát ra khôn quần rên rỉ, cô lấy hai tay che mắt mình.

“Tiểu Bạo Quân, em thật quá xinh đẹp!”.Hắn cảm thán nói, mềm nhẹ đẩy hai tay nhỏ bé đang vọng tưởng che dấu yếu mềm của cô, ngón tay ngấm đen đi tới nơi mềm mại kia nhẹ nhàng tiếp xúc.

“Không thể”.Cô kinh hoàng chống đỡ người muốn đứng dậy, đôi môi kháng nghị lại bị hắn vững vàng hôn, tư thế nửa chống đỡ người như này ngược lại có thể nhìn thấy rõ ràng, hắn là làm sao chạm tới chỗ ẩn mật nhất kia của cô, ngón tay hắn trơn đến chỗ chưa từng có người nào chạm qua ấy, trôi vào cánh hoa kín đáo.

“Anh và em không có gì là không thể”.Hắn thấp giọng dụ dỗ, ánh mắt nóng rực như ngọn lửa.

Ngón tay hắn thô ráp nhưng mang theo vô hạn ôn nhu, liếm hôn rồi nhẹ gặm đôi môi đỏ mọng của cô, bắt buộc cô nhìn thấy, hắn làm sao chạm tới cô, làm sao mang cho cô tuyệt đỉnh vui thích, nhìn loại cảnh tượng thân mật này khiến sắc mặt Đường Tâm mau nóng bỏng tới mức thiêu cháy.

Ngón tay ngấm đen nhẹ lướt qua bụi rậm của cô, qua non mềm cánh hoa.Hắn vỗ về chơi đùa cô trong lúc thật sâu hôn cô, chiếc lưỡi linh hoạt nhanh chạy nước rút, ám chỉ việc cấp bách hắn muốn làm với cô lúc này.

Tiếp xúc khiến cho toàn thân cô run rẩy, nhưng trốn không ra khỏi bao phủ của hắn.Khi hắn bắt đầu nắm lấy hoa hạnh mẫn cảm nhất của cô, tất cả các tế bào trên người cô đều cứng ngắc lại.Kịch liệt khoái cảm, những cái đụng chạm của hắn nắm giữ cô hết thảy.Đôi môi đỏ khó có thể khắc chế khẽ ngậm, hai tay của cô nắm chặt cánh tay kiên cố của hắn như là không thể chịu nổi khoái cảm mãnh liệt hắn mang lại.

Mật hoa ôn nhuận của cô thấm ướt ngón tay hắn, đây là căn cứ chính xác của việc cô đã chuẩn bị tốt.Hắn hít sâu một hơi, ngón tay giữa xâm nhập vào hoa kính chặt chẽ của cô, dưới sự run rẩy kháng nghị của cô, hắn dùng giọng nói êm ái nhất dụ dỗ.

Ác phu là lão thủ tình trường, nhưng chưa từng có người phụ nữ nào nào kích khởi thương tiếc trong lòng hắn như vậy, thậm chí hắn có loại xúc động, nguyện ý giao cả đời mình để thương cô, cưng chiều cô.Làm cô cảm thấy đau đớn là việc mà hắn không nguyện ý nhất.

“Ác phu”.Cô khẽ kêu tên hắn, bối rối ôm lấy hắn.

Đường Tâm lần đầu tiên chịu loại dò xét như vậy.Hắn ở trong thân thể cô hoạt động, mang đến cho cô cảm giác rất kì quái.Trong cơ thể cô thiêu đốt một ngọn lửa, không thể nói là khổ sở hay thoải mái, rất căng thẳng, cô khốn hoặc cần đôi môi.

“Chớ khấn trương tiểu Bạo Quân của anh, để đến khi em thả lỏng, em mới có thể tiếp nhận tôi”.Tại hoa kính chặt chẽ kia, theo mật hoa ôn nhuận, ngón tay hắn chậm rãi di động, hấp dẫn cô thích ứng cùng buông lỏng, đợi lát sau có thể toàn bộ tiếp nhận hắn.

Nơi nữ tính của cô thật chặt vờn quanh ngón tay hắn, theo mỗi một lần cô thở dốc mà co rút nhanh, khiến hắn cơ hồ muốn khắc chế không được, khuôn mặt ngấm đen vì nhịn xuống dục vọng mà xuất hiện một điểm mồ hôi.

Mồ hôi Ác Phu rớt trên da thịt cô, hướng khe ngực của cô chảy xuống, tình cảnh phá lệ kích thích, ngọn lửa trong mắt hắn dâng lên cực nóng.Môi của hắn chạy dọc theo hai má cô, đi tới bờ tay của cô, trong hơi thở dốc xen lẫn kích thích khó nén.

“Cảm thấy sao?Em đã ướt như vậy, chờ đợi tôi rất lâu rồi hả?”.Hắn nói nhỏ, ngón tay chậm rãi kéo ra đưa vào trong hoa kính của cô.Toàn thân cô rung động, khẽ rên rỉ, hắn đem cô hoàn toàn ôm vào lòng.

“Câm mồm”.Cho dù lời hắn nói là sự thật, cô cũng không muốn nghe tiếp.

Mặc dù muốn ngăn lại ngôn ngữ hạ lưu của hắn, nhưng giờ phút này lời ra lệnh của cô trở nên rất mềm yếu, căn bản không có nửa phần sức thuyết phục, lại giống như là hờn dỗi mẹ người.

Hắn cười tà, cắn mút lỗ tay cô, tăng nhanh tốc độ trên tay, cảm nhận được người của cô run rẩy.

“Chỉ có thể làm không thể nói sao?Như vậy thì tiểu Bạo Quân xinh đẹp của anh, muốn anh im lặng thì hãy giao cho anh cả đêm nay đi”.Thân thể cao lớn của Ác phu đè lên

người cô.

7. Chương 04 Part 1

Cảm giác hần mang cho cô thật kì quái, căng thẳng ban đầu từng chút từng chút biến mất, động tác của hần tăng nhanh, kịch liệt khoái cảm ở sâu trong cơ thể thoát ra làm cô có chút khó chịu. Tâm hồn cô treo lơ lửng, vì phát tiết ra những kì dị cảm thụ kia, nên cô vô pháp khắc chế, khẽ hé mở đôi môi, hàm răng trắng ngần cắn ở bờ vai hần, run rẩy mà mong đợi những đổi thay sắp diễn ra.

Ở chỗ tiếp cận kia, khi lòng cô tràn đầy mong chờ, tay hần đang luật động bỗng dừng lại, từ từ rút khỏi hoa kính tràn đầy mật của cô.

Đường Tâm ngạc nhiên mở to hai mắt, không chỉ gò má lửa đỏ mà ngay cả toàn thân cũng nhiễm màu hồng phấn mỹ lệ. Cô không cách nào thừa nhận hần ngọt ngào hành hạ, cũng không cách nào thừa nhận hần vào thời khắc này dừng lại.

Hần sao có thể như vậy, ở thời điểm hoàn mỹ kia lại dừng, khiến cho cô cả người trống rỗng

“Ác Phu, anh...”. Cô run rẩy ôm lấy bờ vai rộng của hần, cắn chặt răng, nhất thời không biết nên làm gì, mới có thể khiến cơ thể đang khó chịu này khá hơn một chút. Hai mắt mỹ lệ của cô thậm chí đã có chút ướt ướt, đôi mày liễu nhíu chặt lại.

“Tiểu Bạo Quân, đừng nóng lòng, chúng ta có thể cùng nhau tới nơi đó, có anh giúp em, hết thấy càng thêm tốt đẹp”. Hần mỉm cười nói, lấy tay tách hai cánh hoa ướt át của cô ra, đem vật nam tính cực nóng kiên quyết để ở nơi mềm mại của cô.

“Cái gì?”. Cô có chút khốn hoặc, không hiểu rõ ý tứ của hần.

Nhưng là Ác Phu chợt cong người, dục vọng nóng rực chui vào trong cơ thể cô, cô bởi vì đau đớn đột ngột mà kinh hoảng kêu ra tiếng, trong khoảng thời gian ngắn đầu cô trống rỗng, theo bản năng ôm chặt cơ thể nam tính đang ở trên người mình, cô cắn môi phát ra tiếng ngậm khẽ, vật khổng lồ của hần cơ hồ muốn xé rách cô.

Nước mắt trào ra, cô mở to hai mắt nhìn, không muốn để nước mắt rơi xuống. Cô nhìn chằm chằm Ác Phu, kinh ngạc thấy khuôn mặt tuấn mỹ đầy tà mị của hần thế nhưng cũng có thể tràn đầy ôn nhu.

Tại chỗ sâu nhất trong cơ thể cô hần nhịp nhàng cử động, mỗi một hơi thở cũng tác động làm tim của hai người đập cuồng nhiệt, nóng rực của hần kiên quyết đoạt lấy cô, ở trong cơ thể cô giống như dã thú ẩn núp, làm cho cô không có chỗ để trốn. Cô thừa nhận ánh mắt của hần, sự đoạt lấy của hần. Một cảm giác mãnh liệt chưa từng có.

“Xuyết, không đau. Đây là việc cần phải trải qua, đợi lát nữa sẽ không đau”. Hần dụ dỗ nói, ngón tay trở đi tới chỗ hai người kết hợp, mềm nhẹ vỗ về chơi đùa, làm cho cô mau chóng nhận vào của hần. Hần đoạt lấy mật hoa trơn của cô, chậm rãi xoa, đến khi nghe thấy cô than nhẹ, hần kim lòng không được găm lên một tiếng khản đặc phối hợp với cô.

“A...”. Cô hơi nâng người lên, thừa nhận hần càng ngày càng mạnh mẽ mà có lực chạy nước rút, theo bản năng hưởng ứng hần.

Khi đau đớn qua đi, quá nhiều vui thích làm cho cô không chịu được mà run rẩy, khi hần chạy nhanh tốc độ, cô khẽ than nhẹ, giãy dụa. Thân thể xinh đẹp của cô cùng thân thể màu đồng của hần gắn chặt với nhau thật lâu.

Không thể giải thích được, cô thế nhưng nguyện ý đem cơ thể mình giao cho hần, cô thậm chí còn hoàn toàn không biết hần a!. Tại sao khi nhìn vào đôi mắt đen đầy tà khí kia, trong lòng lại ẩn ẩn một chút cảm xúc.

Cô nhìn ánh mắt của hần, thân thể theo hần chạy nước rút mà run rẩy, khi nhìn thật sâu vào đôi mắt ấy, có thể thấy được hần tràn đầy tình dục đang ôn nhu hành hạ cùng cô uyển chuyển yêu kiều...

Ác phu có lực cùng tốc độ càng lúc càng mau, nóng rực dục vọng ở trong hoa kính mềm mại của cô luật động ra vào, hần đem cô cùng hần đi đến nơi thiên đường...

Toàn thân cô căng thẳng, thở dốc thanh âm cùng hần phối hợp, khi hần cuối cùng dồn dập tiến chiếm, thân thể mềm mại ẩm ướt mồ hôi dán chặt lấy hần run rẩy. Hần cuối cùng thật sâu một kích, tiến đến chỗ sâu nhất trong cơ thể cô, cô khó nhịn được hơi nâng người dậy, hai mắt nhắm lại thật chặt. Nhiệt lưu thuộc về hần đầy tràn trong hoa kính của cô.

Theo nóng rực của hần tuôn ra, hai người run rẩy ở trong nhau, không ai có năng lực mở miệng. Không khí tràn đầy mùi vị hoan ái bao quanh cô và hần, mồ hôi hai người chảy xuống ướt giường, cùng nhau chia sẻ dư vị ôn nhu sau cao trào. Tay hần vỗ về mái tóc đen của cô, thấp giọng lắm bầm trấn an, khiến cô trong vòng tay hần từ từ chìm vào giấc mộng đẹp.

Căn phòng nhỏ u ám vang lên tiếng trầm khàn của phái nam, tràn đầy ôn nhu nhưng cũng tràn đầy bá đạo.

“Tiểu Bao Quân, em là của anh, cả đời”. Ác Phu khẽ hôn lên đôi môi cô, phong ấn lời thề này.

Những ngày kế tiếp đối với Đường Tâm trở thành một mảnh mộng lung.

Ác Phu hoàn toàn hủy bỏ khấn cầu của cô lúc trước, hừng sáng hôm sau cũng không có để cô rời đi. Hần quấn lấy cô, lợi dụng giờ phút này hai người ở cùng một chỗ, đôi môi nóng rực cùng hai bàn tay linh hoạt, thủy chung chưa từng có rời đi thân thể mềm mại của cô.

Đang ở căn phòng nhỏ nơi rừng rậm không người, ở trên giường hần trở thành người thầy giáo nghiêm khắc nhất nhưng cũng thể thiết nhất, dạy cô về vui thích hết thảy, mà cô cũng lại là một học sinh ‘sáng dạ’, lúc trước bởi vì xấu hổ mà có chút phản kháng, nhưng cuối cùng nụ hôn nóng bỏng của hần cùng những cái vuốt ve đầy mềm mại, khiến cô sau đó không lâu quên đi tất cả, nhiệt tình hưởng ứng hần.

Cô không phải tiểu nữ nhân trời sinh hay xấu hổ, tính cách cuồng dã bên trong đều bị hần khai quật. Cô đối với hần như một loại cảm giác nghiện, chìm đắm trong lòng ngực hần không cách nào tự kiềm chế.

Đường Tâm nằm trên chiếc giường mềm mại, ánh mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm trần nhà, khẽ cau mày. Cô trời sinh vốn thông minh, mặc dù tạm thời có chút mộng lung, nhưng theo bản năng biết có chuyện kì hoắc.

“Tại sao? Tại sao lại cau mày?”. Thân thể phái nam nóng rực nhích lại gần, đôi cánh tay ôn nhu đem cơ thể bóng loáng của cô ôm vào trong lòng. Hần tựa vào bên tai của cô cười nhẹ, hơi thở ấm áp phả vào vành tai cô. “Là tôi mới vừa rồi biểu hiện không đủ hài lòng”

Đường Tâm mặt đỏ hồng, cắn môi định đẩy ngực hần ra, không nghĩ hần ngược lại bắt được tay cô, đưa lên môi hôn nhẹ.

“Buông! Cứ như vậy tôi không có biện pháp suy nghĩ”. Cô có chút tức giận nói, tức giận hần thể nhưng lại ảnh hưởng tới cô sâu như vậy.

“Tiểu Bao Quân ngọt ngào, ở cùng một chỗ với anh, em không cần suy nghĩ”. Hần bá đạo nói, tròng mắt đen bên trong lóe ra kiêu ngạo ẩn ẩn ý cười. Có thể làm một người thông minh như cô không cách nào suy nghĩ cũng thật là, thật là khó.

“Không cần suy nghĩ? Anh không thể chỉ dựa vào bản năng sống qua ngày? Tôi cũng không thể luôn luôn chỉ nằm trên chiếc giường này”. Đường Tâm lật người ôm lấy gối, hai chân mày nhíu lại.

Khóe miệng hần cười tà không giảm, đầu ngón tay rơi lên khoảng lưng bóng loáng của cô, theo đường cong mỹ lệ lên xuống, ngọn lửa dục vọng lặng lẽ dấy lên. Thân thể cô hoàn mỹ thật khiến hần mất đi lý trí, hần hoài nghi mình cả đời này có phải hay không chỉ muốn cô mỗi ngày là thấy đủ thỏa mãn.

“Tiểu Bao Quân chúng ta mấy ngày hôm nay ‘ở chung một chỗ’, cũng không phải chỉ ở trên chiếc giường lớn này. Anh có thể nhớ được em ở trên ghế salon, ở trên ghế da, ở các nơi khác cỡ nào nhiệt tình khả ái”. Ác Phu ngữ điệu mập mờ, tràn đầy ám hiệu cúi đầu khẽ liếm phần da thịt nhạy cảm trên lưng cô, khiến cho cô một trận run rẩy.

Đường Tâm phát ra một tiếng khốn nhiều rên rỉ, khuôn mặt nóng đỏ chôn trong gối, không muốn nghe những lời hạ lưu hần nói. Cùng hần chung đụng mấy ngày nay, khiến cô hoàn toàn rõ ràng, hần cỡ nào bá

đạo cùng hạ lưu, cái gì cũng có thể nói ra miệng.

“Không biết xấu hổ”.Cô mắng, bởi vì mặt chôn ở trong gối, âm thanh có chút mơ hồ không rõ.

Hắn mỉm cười hết sức thản nhiên tiếp nhận lời bình của cô, “Đường Tâm em sớm phải biết, trừ không biết xấu hổ, tôi cái gì cũng muốn”.Hắn cười, hai tay rơi trên người cô nhẹ vỗ về. “Nói cho anh biết em đang phiền lòng điều gì?”.Hắn dụ dỗ.

Đường Tâm chợt lật người, dưới ánh mặt trời thân thể hoàn mỹ trắng nõn mềm mại lỏa lồ, khiến cô thoát nhìn trắng hồng mỹ miều, thấy cảnh đẹp như vậy Ác Phu trong mắt nóng rực.Cô ngược lại không quá để ý, đã quen với việc trần truồng trước mặt hắn.

“Muốn biết cái gì chọc tôi phiền lòng?Anh, chính là anh.Trừ cái tên nam nhân không biết xấu hổ như anh ra, còn ai vào đây?”.Trong đôi mắt xinh đẹp của cô có lửa giận, giống như gặp phải một bài toán học búa nhất, vô luận thế nào cũng không có cách giải, trong lòng tràn đầy tức giận

Hắn vẽ mặt vô tội, “A! Em thật đúng là, chỉ vì biểu hiện của tôi không đủ hài lòng, phục vụ của tôi cho em cảm thấy không xứng với số tiền đã bỏ ra sao?”.Hắn còn đang giả bộ ngu, trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy vẻ mặt bị thương tổn.

Đường Tâm nhắm hai mắt lại, trong lòng thầm đếm từ một đến mười, sau đó mới có thể mở miệng: “Không thể phủ nhận anh rất hoàn mỹ, không chỉ công phu trên giường rất cao, ngay cả ngôn ngữ cử chỉ cũng xâm chiếm lòng phụ nữ, hoàn toàn khiến phụ nữ vui vẻ.Nhưng là tôi không phải người ngu, không nghĩ năng lực của anh chỉ dừng lại có thế?”

Ác Phu nhướng đôi mày rậm, trong tròng mắt đen có chút thay đổi, trước là vui vẻ, sau biến chuyển thành tán thưởng.Sớm biết cô thông minh hơn người, nhưng hắn không ngờ rằng cô có thể khôn khéo đến mức này, cho dù là say mê ở trong ngực hắn cũng có thể nhìn ra được điểm nghi hoặc.

“Những lời này đối với anh mà nói, là sự ca ngợi tốt nhất. Để cho khách hàng hài lòng là chỉ tiêu phục vụ lớn nhất của anh”.Hắn mỉm cười, vẻ mặt không nhìn ra cảm xúc, hắn đang hoài nghi rốt cuộc cô nhìn thấu hắn bao nhiêu?

Đường Tâm quay đầu, hai mắt nheo lại đánh giá khuôn mặt tuấn mỹ của hắn cùng khí lực to lớn hơn người.Bọn họ trừ việc thân thể thực phù hợp thì cô chẳng biết gì về hắn, như vậy, cảm giác trong lòng phẳng phát hoang đường này rốt cuộc từ đâu mà đến.

“Anh không chỉ là Ngưu lang, trong khoảng thời gian này, qua lời nói anh cũng tiết lộ một chút ám hiệu chứng tỏ anh có trí thông minh không nhỏ cùng sức quan sát hơn người, có lẽ anh không phát hiện, là có lúc anh còn dùng đến thuật ngữ trong giới kinh doanh chuyên nghiệp”.Đường Tâm nói gần như lên án, cô luôn có loại cảm giác quái dị như bị tính kế.

“Cùng ơi, cũng chỉ là thủ đoạn cả thôi, khách hàng của anh đâu có ít phụ nữ trong thương giới”.Nụ cười của hắn không thay đổi, rốt cuộc chủ tâm trên chọc cô

Muốn hắn dễ dàng thừa nhận?Đó là chuyện tuyệt đối không thể, nếu hắn không đủ hạ lưu, không đủ da mặt dày, ban đầu như thế nào đáp ứng Đỗ Phong Thần, gia nhập trận quý kế ấy, đến đây trêu chọc Tiểu Bạo Quân quá mức thông minh này.

Đường Tâm lắc đầu không dễ dàng bị thuyết phục, “Anh giải thích chuyện buôn bán, thậm chí còn vượt quá hiểu biết của tôi về thương giới, tuyệt đối không chỉ là để phục vụ yêu cầu kỹ lưỡng của các cô gái”.Cô nói như chém đinh chặt sắt.

“Nếu như anh nói với em, anh thật ra là đời sau của một đại gia tộc trong thương giới, từ nhỏ đã được giáo dục đầy đủ, sau lại bởi cảnh nhà sa sút, phải ra ngoài bán mình.Như vậy có thể giải trừ nghi hoặc trong lòng em không?”.Hắn tiếp tục cười, không hề để ý đến giờ phút này mình đang trần truồng, vật nam tính ngẩng cao bên thân thể phái nam rắn chắc, tràn đầy mỹ cảm mà nằm ở trên giường, hắn tà ác chống lên một tội, đôi tròng mắt đen lóe lên xem xét cảnh đẹp trước mắt.

“Nói hươu nói vượn”.Đường Tâm tức giận lên án.Nghe ra vẻ đùa cợt trong giọng nói của hắn.Cô nắm chặt hai tội lại, ánh mắt xinh đẹp vì tức giận mà lóe sáng, nhìn thật cuồng dã mà mỹ lệ.

Ác phu chẳng qua là mỉm cười, vươn ngón trỏ hướng về phía cô, trước khuôn mặt nhỏ nhắn đã giận tới mức đỏ cả lên khế chậm rãi vuốt ve, “Mỹ lệ tiểu bạo quân, anh đã nói qua với em, em mua anh chỉ để phục vụ trên giường, muốn biết thêm tài năng của anh hay những diện mục khác, nhất định không phải trong trường hợp này”.Hắn đi tới đôi môi đỏ mọng của cô, nhẹ mút mấy cái, “Đừng nóng lòng, một ngày nào đó rồi em sẽ biết”.Hắn nói cứ như ra câu đố.

“Chết tiệt!Đừng có nói với tôi kiểu qua loa như thế”.Cô hận không cắn được cái ngón trỏ ngứa mắt kia”.

Hắn như cũ nhìn cô, tầm mắt hơi đi xuống một chút, ý tứ tán thưởng trong mắt chỉ có tăng mà không giảm.Đối với sự tức giận kinh người của cô, hắn lười biếng mở miệng.

“Tiểu Bạo quân, em biết không?Khi em vì tức giận mà run rẩy, nhũ hoa xinh đẹp trước ngực thật sự rất mê người.Sự rung động mềm nhẹ đó cứ như đang dợi anh tới thưởng thức”.Con anh thu hút của hắn nheo lại, thậm chí ác độc vươn ra chiếc lưỡi khê liếm lấy khoe miệng.

“A.....”.Cô không nhịn nữa phát ra tiếng hét chói tai, không thể chịu được lời lẽ hạ lưu của hắn, hai tay hướng về phía hắn mà đánh, hung hăng bóp chặt cái cổ cường tráng kia “Đồ khốn kiếp, tôi muốn giết anh”

Phản ứng của hắn cực nhanh cầm lấy tay cô, dùng động tác gọn gang kéo cô vào trong ngực.Hắn nghiêng người, đem cô ngã về phía giường, mang nụ cười tà khí nhìn vào khuôn mặt cô.

“Em có thể dùng nhiệt tình của em giết chết anh, trăm ngàn lần anh cũng cam tâm tình nguyện”.Hắn hưởng thụ tỉ mỉ da thịt của cô, giãy dụa ngược lại mang đến cảm xúc mất hồn, lời rơi vào bên tai cô biến thành tiếng thở dốc của phái nam.

“Hạ lưu!”.Cô thở hồng hộc mắng, ánh mắt xinh đẹp nhìn hắn chằm chằm.

Ác phu vẻ mặt cứng nhắc “Em không phải yêu chết tính hạ lưu của anh sao?Trải qua mấy ngày nay, em là như vậy hoan nghênh anh hạ lưu với em”.

Đường Tâm giận đến mức quay đầu đi, nhắm chặt hai mắt không muốn để ý đến hắn.Nhưng hô hấp của hắn rơi trên da thịt cô, mỗi một lần hít thở là một lần trêu ghẹo, bị ngăn cách bởi thị giác, nhất cử nhất động của hắn đối với cô mà nói như một dạng kích thích.

Mỗi lần cũng đều như thế, tình huống trên đã lặp lại vô số lần, đoạn thời gian ở chung này, cô mấy lần nghĩ nói đến vấn đề đang xảy ra, nhưng hắn chẳng qua nói trái phải qua loa, sau lấy nụ hôn nóng bỏng che môi cô lại, làm cho cô dù có nhiều chuyện muốn hỏi, cũng không cách nào mở miệng.

Ở phương diện tình dục nam nữ, Đường Tâm chỉ là người học nghề, làm sao có thể đấu thắng Ác Phu.

“Tiểu Bạo Quân, là anh đã dạy hư em sao?Nhắm mắt lại đi, để anh có thể hưởng thụ cảnh tượng hoàn mỹ như ở trong mơ này”.Hắn liếm hôn lỗ tai của cô, làm cho cô một lần rồi lại một lần run rẩy, hô hấp hắn nóng bỏng trêu chọc da thịt nhạy cảm.

“Đừng tới phiền tôi”.Đường Tâm khắc chế cảm giác như muốn hòa tuyền này, đem hắn đẩy ra, nhưng là, bàn tay mềm mại đặt trên lồng ngực lồ lộ của hắn có chút yếu ớt vô lực.Cô nhắm mắt thật chặt, cố gắng không để ý tới cử động của hắn.

Ác Phu lại không chịu dễ dàng hết hy vọng, hắn cười khế mấy tiếng, hôn tóc của cô, sau đột nhiên buông cô ra, thân thể cao to cường tráng gọn gàng nhảy xuống giường.Da thịt toàn thân ngăm đen màu đồng, dưới ánh mặt trời lộ ra vẻ mê người, hắn thoải mái rời khỏi phòng, vũng vàng đi lại không tạo ra bất cứ thanh âm gì.

8. Chương 04 Part 2

Đường Tâm lặng lẽ mở mắt, nhìn về phía hướng cửa mở, vừa lúc nhìn thấy bóng lưng hắn rời đi.

Mặc dù cô cố gắng kháng cự tiếp xúc cùng vuốt ve của hắn, nhưng không thể hiểu chính là, khi hắn nghe theo không đụng tới cô nữa, trong lòng cô có một mất mát không nói nên lời.

Cô rút cuộc xảy ra chuyện gì?Giống như đối với hần là một loại cảm giác nghiện, không chỉ là lệ thuộc trên vấn đề sinh lý , thậm chí ngay cả trong lòng đều có dấu vết của hần.

Bẩm sinh kiêu ngạo của cô chạy đi nơi nào?Hần là Ngưu Lang a, sao có thể dễ dàng chiếm lòng của cô?.Trực giác Đường Tâm nghĩ nhanh đến chuyện chạy trốn, cô biết nếu mình không né ra, cô sẽ không thể trốn thoát được, đôi tròng mắt đen kia sẽ khóa chặt cô cả đời.

Cửa phòng lần nữa lại được mở ra, Ác Phu trở về, nụ cười trên khóe miệng vài phần không có hảo ý.Trong toilet hần bưng một chén thủy tinh trong suốt, cái chén chứa gần ngập đầy thứ chất lỏng màu hổ phách.

“Em có thích cái này không?”.Hần hỏi thăm cô, chân dài nhanh nhảy lên giường, đem thân thể mềm mại của cô hướng trong ngực ôm.

“Không nên”.Đường Tâm giận dữ nói, lại nghe thấy mùi mật ong thơm ngọt, cô có chút khốn hoặc ngắc đầu.

Coi như hần đối bụng muốn dùng bữa, chỉ là một chén mật ong cũng có thể no sao?.Nhưng nếu không phải để ăn, sao hần lại đem mật ong vào trong phòng.Nhìn vẻ mặt tà khí kia, cô không khỏi suy đoán, liệu hần có điều gì mờ ám?.

“Thật đáng tiếc, tốt như vậy chỉ có mình anh hưởng thụ. Em biết không, Tiểu Bạo Quân xinh đẹp, anh rất hảo mật ong đó!”.Hần thật sâu thở dài, sau tiếp tục khẽ cười, dùng ngón trỏ dính chút mật ong thả vào đôi môi mọng đỏ của cô đang hé mở, mật ong ấm áp quyện vào đầu lưỡi cô.

Cô theo bản năng liếm mật ong từ ngón tay hần, cái loại hương vị ngọt ngào này bởi vì nhiệt độ của hần lại càng khác sâu.Ngón tay hần đảo trong miệng cô, dây dưa với đầu lưỡi cô.Cô nghe thấy một tiếng thở dốc của phái nam bị đè nén, ngẩng đầu lên vô thức nhìn thấy ngọn lửa trong mắt hần vì cử động của cô mà trở nên cực nóng, cô vội vàng quay đầu đi chỗ khác, tránh cho môi tiếp xúc cùng ngón tay hần.

Trải qua mấy ngày nay, hần đã đem cô dạy thật tốt, cô hoàn toàn rõ ràng ánh mắt nóng rực kia đại biểu cho ý nghĩa gì.

“Kể tiếp chén mật ong này là của anh”.Hần chậm chạp nói, thanh âm trầm thấp, đôi mắt nóng bỏng nhìn chăm chú tựa như có thể thiêu đốt cô.

Đường Tâm chớp chớp mắt, có phần hiểu có phần không.Tầm mắt của cô rơi vào chén mật ong, máu toàn thân cuộn cuộn, đại khái sáng tỏ hần muốn làm cái gì.

“Anh...”.Cô nhìn lên cái đó, đã vô số lần rồi sao vẫn có thể cao lớn như thế?Nghiêm trọng uy hiếp khiến hô hấp của cô rối loạn.

“Xuyết, thời gian kế tiếp là của tôi”.Hần khoái trá mà mong đợi nói, đưa tay vuốt ve khuôn mặt tỷ mỉ của cô, cúi đầu, ôn nhu mà tà khí liếm da thịt cô.”Tiểu Bạo Quân, để tôi cho em biết, tôi cỡ nào là yêu thích mật ong”.Khẩu khí của hần tràn đầy hấp dẫn.

Đường Tâm mặt càng thêm đỏ bừng, cô đưa tay ra đẩy hần, vọng tưởng muốn cách xa hần một chút.Ít nhất làm cho cái tai nóng bỏng như bàn ủi kia không dán trên da thịt cô, năng lực tự kiềm chế của cô thật dễ bị ảnh hưởng.Từ nhỏ cô đã là tài nữ trên đời hiếm có, làm sao rơi vào tay hần lại biến thành tượng đất, theo hần cao hứng mà nhào nặn.

Chẳng qua là, Ác Phu sớm đã có dự mưu.Hần nhanh chóng cầm cổ tay cô, đem cô hướng trong ngực, sau đó lấy ra hai mảnh vải lụa màu đen, một cái trói chặt cổ tay cô, còn một cái khác.....để che kín cặp mắt cô.

“Chết tiệt biến thái, anh muốn làm gì?”.Đường Tâm kinh hoàng hô, muốn giãy dụa thoát khỏi kiềm chế của hần, nhưng lực lượng của hần so với cô lớn hơn quá nhiều, cô chỉ có thể biết điều một chút chịu trói, hai dải lụa đen hoàn toàn khống chế hành động của cô.Khi hần rút cuộc buông tay ra, cô đã trở thành con mồi bất lực nhất, chỉ có thể ở trong bóng tối mà thấp thỏm.

Cô không biết hần muốn làm gì, khi thị lực bị ngăn cách, chỉ nghe thấy tiếng hô hấp nặng nề của hần, cùng với tiếng tim đập của chính mình càng lúc càng nhanh.

“Muốn biết tôi sẽ làm gì, tôi tương đối không muốn nói cho em nghe, mà muốn trực tiếp làm cho em xem”.Ác phu tiến tới, đem thân thể mềm mại không tỳ vết của cô ôn nhu ôm vào lòng.

Cảnh đẹp trước mắt cơ hồ muốn đoạt đi hô hấp của hắn, tư thái như Bạch ngọc hoàn mỹ, cũng chỉ có hai dải lụa màu đen, mảnh liệt đối lập, khiến cho một màn trước mặt lại càng thêm kích thích, làm tình trường lão thủ như hắn không khỏi hô hấp dồn dập.

“Anh không nên làm loạn”.Đường Tâm chỉ muốn thoát khỏi chiếc dây lụa màu đen, nhưng là nỗ lực mấy lần, hai dây lụa kia vẫn vững vàng buộc chặt trên người cô.

Cô thử hồi lâu, cuối cùng rốt cục chịu thất bại, quyết định buông tha.Bởi vì lúc trước giãy dụa, mái tóc dài của cô có chút xóc xếch, hơi thở rối loạn không yên, ngay cả trên thân thể cũng phủ một tầng mồ hôi mỏng.

“Tôi chỉ muốn khiến em vui, tuyệt đối không làm em bị thương”.Hắn như đảm bảo nói, chờ cô mệt mỏi rồi mới tiến đến, không có tiếp xúc với thân thể mê người đến tận cùng của cô, hắn chẳng qua là tựa người bên cạnh cô, lấy nhiệt độ bao vây cô, một loại tồn tại như có như không, ngược lại kéo dài mong đợi của hai người.

Đường Tâm nhin không được phát run ,cô ở trong bóng tối, cái gì cũng không thấy, nhưng sự hiện hữu của hắn mãnh liệt như vậy, cô có thể nghe thấy hơi thở nam tính mà cô đã dần dần quen thuộc trên người hắn , cùng nhiệt độ, hô hấp của hắn.

Cô không khỏi suy đoán, rốt cuộc hắn muốn dùng phương pháp gì hành hạ cô.Trời cô như vậy, lại còn che mắt, hắn muốn ở trên anh cô làm cử chỉ đáng kinh hãi đến mức nào?

Giờ phút yên tĩnh cực điểm, cô thấy mật ong đặc dính quét qua trên môi cô, cô có thể nếm được hương vị ngọt ngào của nó.Kích thích đột nhiên này, làm cho cô càng run rẩy lợi hại hơn, tiếng rên thấp giọng bật ra trong miệng ngay lập tức bị làn môi cực nóng của hắn nuốt lấy.

Ác Phu cực nóng bỏng, lấy chiếc lưỡi linh hoạt ở trong miệng cô khuấy đảo, cố ý cùng cô chia xẻ mật ong ngọt ngào, tay hắn không có tiếp xúc cô, chỉ lấy lời lẽ giãy vò cô.Nụ hôn cực nóng làm hai người đến khi tách ra, ai nấy đều thở hổn hển.

Đường Tâm thở hào hển, còn có thể ở trên môi nếm được hơi thở nam tính của hắn, nụ hôn vừa mới kia làm cô quên mất bản thân đang bị trói chặt.Cô bị hắn hấp dẫn, muốn chạm vào người hắn, nhưng là dây lụa ở cổ tay làm cô khó có thể được như ý nguyện, vì thất bại mà cô có chút tức giận.

“Cởi cái dây này ra”.Cô ra lệnh, cổ tay vặn vẹo.

“Thời cơ chưa tới, mỹ lệ Tiểu Bạo Quân, chờ lâu một chút nữa mới thấy sự tuyệt vời.Em phải học cách đợi chờ hưởng thụ, đợi chờ anh mang cho em sự hoàn mỹ sắp tới”.Hắn cười khê mấy tiếng, hài lòng nhìn cái eo mềm mại, uyển chuyển như rắn của cô, trong lúc giãy dụa tạo thành một đường cong mỹ lệ.

Đường Tâm thở hào hển, còn có thể ở trên môi nếm được hơi thở nam tính của hắn, nụ hôn vừa mới kia làm cô quên mất bản thân đang bị trói chặt.Cô bị hắn hấp dẫn, muốn chạm vào người hắn, nhưng là dây lụa ở cổ tay làm cô khó có thể được như ý nguyện, vì thất bại mà cô có chút tức giận.

“Cởi cái dây này ra”.Cô ra lệnh, cổ tay vặn vẹo.

“Thời cơ chưa tới, mỹ lệ Tiểu Bạo Quân, chờ lâu một chút nữa mới thấy sự tuyệt vời.Em phải học cách đợi chờ hưởng thụ, đợi chờ anh mang cho em sự hoàn mỹ sắp tới”.Hắn cười khê mấy tiếng, hài lòng nhìn cái eo mềm mại, uyển chuyển như rắn của cô, trong lúc giãy dụa tạo thành một đường cong mỹ lệ.

Cô muốn mở miệng mắng chửi, nhưng chất lỏng lạnh như băng lưu lại trên chiếc cổ nhạy cảm làm tiếng cô phát ra không phải là trách mắng, mà giống như tiếng thở dốc vì khiếp sợ.Cô dùng sức cắn môi, cảm nhận mật ong mang theo mùi thơm ngọt ngào đang chảy trên da thịt, giống như sự vuốt ve tinh xảo, làm cô không ngừng run rẩy.

“Ác Phu, tôi cảnh cáo anh....”.cô vẫn không buông bỏ uy hiếp, nhưng lời nói ra khỏi miệng lại mềm yếu vô lực, không có vẻ cao ngạo thường ngày.Hai tay bị trói của cô nắm chặt vào nhau, da thịt toàn thân căng thẳng, khẩn trương mà mong đợi.Hết thấy trước mắt quá sức kích thích, cô quả thực hoài nghi chuyện mình sẽ bất tỉnh trước sự hành hạ của hắn.

“Anh chán những cảnh cáo của em, nhưng lại yêu thích đôi môi này, nơi phát ra tiếng thở dốc như chú mèo nhỏ”.Khóe miệng hắn mang theo nụ cười tà mị, đôi môi cực nóng áp lên người cô, men theo đường chảy của mật ong mà liếm hôn.Khi cô khấn trương nâng người lên, hắn vẫn như cũ ung dung mà liếm láp.

“Ừm...”.Đường Tâm đưa người ra phía trước, thanh âm tương tự như tiếng thở dài bật thốt lên.Toàn thân cô trần truồng, bởi vì hắn tạo ra kích thích quá mức mãnh liệt mà khó nhịn đựng đưa mái tóc dài, sự tàn sát bừa bãi trên người làm cô run rẩy vì khoái cảm, khiến cô không có cách nào suy tư.

“Đúng, chính là thanh âm như vậy”.Hắn thỏa mãn nói nhỏ, lấy đầu ngón tay dính mật ong đi tới một bầu ngực của cô, mềm nhẹ miết đầu vú phần hồng.

“Dừng tay”.Cô cơ hồ như hét lên, cuồng loạn định cởi xuống sợi dây lụa màu đen, xem hắn rốt cuộc muốn làm những gì.

Mấy ngày nay, bọn họ đã triển miên vô số lần, nhưng hắn luôn có biện pháp mới để hành hạ cô.Bị trói chặt cùng bịt kín hai mắt như vậy, làm cho cô cảm thấy sợ hãi bất an, cô không nhìn thấy mà chỉ có thể cảm nhận, như vậy hắn càng thêm xa lạ.

Cô thật không nghĩ ra, quen biết hắn không lâu, sao có thể tự nguyện sa vào lòng hắn?.Những thứ mê luyến kia chỉ có thể giải thích là sự hấp dẫn giữa nam và nữ thôi sao?.

“Tin tưởng anh, bây giờ mà dừng lại em mới càng giận đó”.Hắn cười khê mấy tiếng, cúi đầu ngậm nướu vú màu hồng phần dính mật ong ngọt ngào.Mật ong ấm áp làm sự ngọt ngào của cô tăng lên gấp bội, quả thực khiến hắn không cách nào kiềm chế.

Cô thấp giọng thở gấp, hàm răng nhỏ cắn chặt đôi môi đỏ mọng, cố gắng khắc chế thân hình như muốn đổ xuống.Hai tay trói chặt của cô bị đặt ở sau đầu hắn, khi hắn mút lấy cô, cô theo bản năng nắm chặt mái tóc đen nhánh ấy.Cô run rẩy thừa nhận hắn liếm láp, ở trong lòng tưởng tượng ra loại tình cảnh này, toàn thân bởi vì động tình mà phát ra cảm xúc e lệ, da thịt trắng nõn đỏ ửng động lòng người.

“Tên Ngưu Lang chết tiệt”.Cô thở hào hển, không nghĩ ra định nói cái gì, chỉ có thể mắng hắn.

Tròng mắt đen của Ác Phu nheo lại, không có bị chọc giận, ngược lại nở nụ cười tà ác hơn “Nói cho anh biết, tiểu Bạo Quân, em cảm thấy ra sao, đã hiểu rõ thân thể mình hoàn mỹ thế nào chưa, Ngưu Lang anh đây dạy dỗ em tốt chứ”.Hắn đi tới bên tai cô nói nhỏ, tất cả mật ong trong chén chảy tràn trên thân thể mềm mại của cô, hắn lấy hai tay vuốt nhẹ, khiến cô cơ hồ đắm chìm trong một tầng mật ong.

Đường Tâm run rẩy, không biết hắn lại sắp giở trò gì.Hắn không phải đã làm hết thảy sao, nghe giọng cứ như còn chiêu gì đó chưa tung ra vậy.Hai tay cô bị giơ lên, cô khấn trương hô nhỏ một tiếng, cảm giác được đôi môi hắn trên tỉ mỉ da thịt phía bên trong cánh tay.

Hắn rất có kiên nhẫn liếm láp, thậm chí lúc cô căng người muốn kháng cự liền đổi sang phương thức khê cắn, ở trên người cô lưu lại dấu vết của hắn.”Biết không?Em cỡ nào nhạy cảm, nhẹ nhàng chạm vào, có thể cho anh phản ứng đẹp nhất”.Tay hắn ve vuốt bên đùi mịn màng như tơ lụa của cô, không cho cự tuyệt đem hai chân tách ra.”Đường Tâm xinh đẹp, sao em ngọt ngào đến thế?”.Hơi thở của hắn nhẹ nhàng bao trùm lấy người cô.

Đường Tâm không cách nào tưởng tượng cái loại hình ảnh này, hai chân cô bị hắn mở ra, yếu ớt phô bày trước mắt hắn, mà tâm mắt của hắn, nhất định là đang nhìn...Cô phát ra tiếng rên rỉ, vùi đầu vào chiếc gối mềm mại bên cạnh, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng.

Ác phu đưa ngón tay nhỏ bé tinh tế lạnh như băng của cô lên hôn rồi gặm nhẹ, như nuốt vào sự run rẩy của cô.Hắn để hai tay mềm yếu vô lực của cô xuống, chậm chạp đem thân hình cao lớn chen chúc giữa hai chân cô, hôn lên phần bụng thon nhỏ trắng nõn.

“Ác Phu”.Cô hô tên của hắn, toàn thân rung chuyển, luôn miệng phát ra thanh âm như tiếng khóc.cô đã bị trêu chọc quá lâu, vì khát vọng mà không ngừng run rẩy, cô nghĩ ngờ, nếu hắn tiếp tục trêu ghẹo, cô có thể vì sự đau khổ ngọt ngào này mà hồng mắt.

Hắn không, chẳng qua là cười tà, lấy đầu ngón tay dính mật ong ma sát cánh hoa mềm mại của cô, sau chậm chạp trượt vào hoa kính ẩm ướt chặt khít, di động qua lại, “Tiểu Bạo Quân xinh đẹp của anh, có gì

phân phó sao?”.Hắn quá mức lễ phép nói, hai tay cũng không ngừng làm chuyện thân mật.

“Anh...anh”.Cô dãy giũa, dãy lựa màu đen trên mắt rồi cuộc tuột xuống, đôi mắt to xinh đẹp đã có chút ít ướt át, “Chết tiệt nhà anh mau làm gì thì làm đi”.Cô nhắm chặt mắt lại run run, có thể cảm giác được hơi thở cực nóng của hắn.Nếu hắn tiếp tục làm tới ,cô hoài nghi mình sẽ bỏ xuống tất cả kiêu ngạo mà van xin hắn tới yêu cô.

“Cho dù là lúc này, em vẫn dùng cái giọng ra lệnh thế sao.Đúng, anh yêu em rất nhiều, ngay cả lúc này em vênh mặt hất hàm sai khiến cũng yêu”.Hắn sủng nịnh nói, như cô mong muốn, thân thể cao lớn nâng thẳng, thân mật nhích tới thân thể mềm mại của cô đã bị trêu chọc từ nãy.”Mệnh lệnh của em, cũng chính là nguyện vọng của anh”.Hắn thì thầm, khi cô chưa kịp phản ứng, dục vọng nóng rực kiên quyết kia đã chọt tiến vào nơi mềm mại của cô.

“Ác Phu”.Cô thở dốc kêu tên hắn, hai tay cô bị trói, nhưng tâm trạng vui mừng làm cô không thể nghĩ ra điều gì khác.Lúc hắn cùng cô chặt chẽ kết hợp, cô nhận ra, mình đã bị người đàn ông có nụ cười nguy hiểm này mê hoặc mất rồi.

Hắn chạy nước rút cùng đoạt lấy, khiến cô như ở trên thiên đường, ở trong ngực hắn, cô mở hai mắt, nhìn vào đôi mắt đen láy kia, yêu kiều thừa nhận sự chiếm đoạt ấy, nhiệt liệt phối hợp với hắn...

9. Chương 05 Part 1

Vài tuần sau đó, bọn họ hoàn toàn không rời nhau. Ác Phu triu mến cùng bá đạo, làm cho Đường Tâm trầm mê cũng như hoang mang, cô luôn cảm thấy tính bá đạo của hắn cùng cha có vài phần tương tự, người đàn ông như vậy, làm sao có thể là kẻ hèn hạ khuê phòng người khác?

Nhưng vợ luận cô truy vấn, hắn chính là không chịu nói rõ, luôn dùng trăm ngàn lời nói dối qua loa. Dần dà, cô cũng lười tra hỏi, chỉ lẳng lặng quan sát, nhưng tâm tư của hắn quả thực rất kín đáo, ở ngoài mặt nhìn như không chút để ý, kỳ thật căn bản không có lộ ra bất cứ sơ hở nào.

Đường Tâm lấy làm phức tạp, lắc lắc đầu, ở trong ngực hắn giãy dụa ngồi dậy, hai cánh tay chống đỡ ở khuôn ngực trần trụi của hắn, đẩy ra cánh tay hắn đang vờn quanh eo thon tinh tế của cô, thật vất vả đứng dậy khỏi ghế sofa

Tối hôm qua, hai người nguyên bản ở thăm thượng dùng cơm, ăn ăn, không hề hấn lại hạnh kiểm xấu đứng lên, lúc chú ý không đặt hoàn toàn ở đồ ăn trước mặt, hai tay lên lút luồn vào đùi thon dài bóng loáng của nàng. Cô chống đẩy một trận, lại bị hắn kéo vào trong lòng, đặt trên ghế sofa mềm mại mà nhiệt liệt triển miên.

Sau khi hoan ái một mối, làm cho cô cơ hồ là lập tức ngủ. Nhưng là hắn thật sự quá mức cao lớn, sofa không thể chứa cùng lúc hai người bọn họ, cô chỉ có thể ngủ ở trên ngực hắn. Nghe nhịp tim hắn trầm ổn mà đập, cũng làm cho cô ngủ thực sự sâu.

Cô xem trên bàn đầy chén hỗn độn, cùng với quần áo bị vội vàng cởi ra, nhin không được đồ mặt lắc đầu.

Tuy rằng trời sinh tính tình nhiệt tình, nhưng là từ nhỏ chịu có giáo dục nên làm cho cô còn biết vài phần lễ, từ khi nào lại làm chuyện tình hoang đường như vậy? Nhiệt tình cuồng dã không thể giữ nổi lý trí, chỉ cần hắn chạm đến, cùng với ánh mắt nóng rực đó, có cảm giác là cô thật đặt hắn vào trong lòng

Đường Tâm thật sự hoài nghi chính mình bị bệnh, hay là một chứng bệnh đáng sợ tên là “Mê luyến”

Thân thể mềm mại hoàn mỹ trần, cùng với đôi chân thon dài trần trụi, cô đi vào trong phòng tắm, mở vòi hoa sen ra, nhắm mắt lại đón nhận bọt nước lạnh lẽo xả xuống. Trên người cô còn sót lại tất cả của tối ngày hôm qua, dòng nước tuy rằng tẩy đi hơi thở nam tính của hắn, nhưng lại không có biện pháp tẩy đi da thịt trắng nõn nà, những dấu hôn này là do thời khắc kính tình hắn đã lưu lại.

Đột nhiên, cửa gỗ sau lưng bị đẩy ra, cô kinh ngạc xoay người lại, lại thấy làn da đồng trần trụi của hắn, cười như không cười đứng ở cửa.

“Tôi ảm ỹ đến anh?” Đường Tâm đang đứng dưới bọt mắt, bắt buộc đem tầm mắt dời lên phía trên theo thân thể cao lớn, nam tính của hắn, cô xoay người tiếp tục tắm vòi sen, cố gắng ít động đậy nhất.. Suy nghĩ một chút quả thực muốn mắng chính mình vô dụng, chỉ là nhìn hắn thôi mà, thế nhưng miệng lưỡi sẽ cảm thấy khô nóng, cô rốt cuộc là tiểu quỷ, nhưng cần bản lại là nữ sắc tình cuồng sao?

“Em không nằm ở trong lòng anh, anh không ngủ được” Ác Phu nói mà không thấy thẹn, bữa bãi thường thức cảnh đẹp trước mắt. Dáng người cô diêu mạn, bọt nước thấm vào càng có vẻ động lòng người, có thể có được nữ chân như vậy, vừa xinh đẹp lại vừa thông minh, một người đàn ông còn có thể mong muốn gì hơn?

“Như vậy sau khi chúng ta thực hiện xong khế ước, đại khái là mỗi đêm anh đều phải dựa vào thuốc ngủ để ngủ sao?” Đường Tâm cứng rắn nói, cố ý không để ý tới vẻ mặt hắn. Thân thủ cô đi qua góc phòng tắm, lấy miếng bọt biển cùng chất lỏng có mùi hương, chà lên da thịt nõn nà tạo ra bọt biển, dùng sức quá độ tẩy trừ da thịt, quả thực như là muốn tẩy đi dấu vết của hắn.

Một đôi tay ngăm đen hữu lực từ phía sau quây lấy thân thể cô, hơi thở cực nóng của hắn bao trùm cô. Thân thủ hắn lấy đi miếng bọt biển, không chấp nhận cự tuyệt của cô, bắt đầu di động cẩn thận trên da thịt, tiếp tục động tác ban nãy của cô.

“Anh mê đắm em, cho dù là khế ước chấm dứt, anh cũng không rời được em” Hắn trầm thấp nói, hô hấp ầm ập phảng phất bên tai cô, ngữ khí nghiêm túc “Anh có thể ôm em cả đời như vậy, cả đời này không có nữ nhân khác thích hợp với cái ôm của anh” Hai tay hắn vớt đi miếng bọt biển, lòng bàn tay thô ráp theo bọt biển (bọt xà phòng í) di chuyển trên da thịt mà hắn đã thập phần quen thuộc.

Đường Tâm bởi vì kinh ngạc mà run run, cô nhìn vào con người đen của hắn, trong nháy mắt không nhận ra nổi là hắn đang nói giỡn, hay là thật sự hắn nghĩ vậy. Lý do làm cho cô càng sợ hãi không phải là hành động của hắn, mà là nội tâm của cô, ở lúc hắn nói ra những lời ngon tiếng ngọt, lại thật sự nguyện ý tin tưởng, thậm chí còn suy nghĩ sẽ ở bên hắn cả đời

Điều này sao có thể xảy ra ? Cô là tiểu thư khuê các, còn hắn lại là người cho thuê gương mặt để phục vụ nữ nhân, theo lẽ bọn họ không thể có khả năng. Cô thế nhưng thực sự tin tưởng, bọn họ có lẽ có thể ở cùng một chỗ.... Đây, có phải là ông trời đang trừng phạt cô ? Làm cho người kiêu ngạo, thông minh như cô, lại đi yêu say đắm một người lang!

“Không có khả năng!” Cô lớn tiếng hô, dùng sức đẩy hắn ra.

“Cái gì không có khả năng? Em không cảm nhận thấy, chúng ta trong lúc đó có bao nhiêu thích hợp sao?” Hắn không chịu thả lỏng truy vấn, đôi mắt bị hỏa diễm hừng hực thiêu đốt, muốn nghe thấy đáp án của cô. Tuy rằng ngay từ đầu cũng đã hạ quyết tâm không chịu buông tha cô, nhưng lúc đó ngay cả chính hắn cũng không có nghĩ đến, có một ngày lại rung động mãnh liệt trước cô.

Hắn đã hạ quyết tâm, muốn trói chặt cô cả đời, cho dù là cô phản kháng, hoặc có cự tuyệt, hắn cũng nắm chắc có thể làm cho tiểu bạo quân quật cường này, cam tâm tình nguyện ở gần bên hắn.

“Chỉ là chơi qua đường” Đường Tâm mạnh miệng nói, không dám nhìn ánh mắt của hắn. Cặp con ngươi đen kia thâm thúy quá mức, đầy tà khí, thậm chí rất uy nghiêm làm cho cô không thể nhìn.

Hắn không nói gì, chỉ nắm chặt cổ cô, đầu lưỡi linh hoạt chui vào trong miệng cô, bữa bãi tàn sát, đoạt đi hô hấp của cô, hắn tại đây một khắc lý trí không nghĩ cho cô, chỉ tự hỏi bản thân mình, chỉ là nghe thấy lời phản đối của cô, thế nhưng lại có thể kích động đến lửa giận mãnh liệt của hắn.

“Là qua đường sao? Em cho là em có thể cùng với người đàn ông khác có thể chơi điều này à? Điều có thể có loại cảm giác này sao?” Hắn hung ác hỏi, đem thân thể ướt đầm mềm mại của cô để ở trong ngực, nhìn vào cặp mắt to xinh đẹp của cô. Diện mạo cô xinh đẹp, tính tình của cô thường bênh mặt hất hàm sai khiến, cũng đều khiến hắn muốn yêu say đắm, chỉ là nghe thấy cô muốn rời đi, hắn liền phần nộ chịu không nổi.

“Tôi không cần trả lời vấn đề này” Cô không dám nhìn vào ánh mắt của hắn, sau vài lần hít thở sâu, mới có biện pháp mở miệng “Là tôi mua anh, thuê anh, đợi đến khi thời hạn của kẻ ước chấm dứt, tôi đương nhiên

có thể đuổi anh đi”

“Em bỏ được à?” Hai mắt hắn mị khởi, khắc chế rồi đột nhiên sau đó lại bình bình lửa giận, trong mắt hắn đầy ý tứ tà làm người ta càng thêm bất an.

Trước tiểu nữ nhân mê hoặc này, hắn cũng có vài phần mềm lòng, vậy chỉ tưởng sớm có thể nói với cô quý kể lúc trước, nhưng mà cô quá cố chấp, lại mạnh miệng, rốt cuộc làm cho tính tà ác của hắn muốn tiếp tục trêu cùa cô

“Tại sao tôi không thể” Cô không đáp hỏi lại, cắn môi dưới, không để ý tới hắn, tràn ngập trêu tức cười khê

“Em có thể bỏ được điều này sao?” Hai tay của hắn chạm vào nơi đầy đặn của cô, khinh nhu phủng nắm, đầu ngón tay thô ráp ma sát cẩn thận nụ hoa của cô, loại kích thích này khiến cô thở dốc. “Em có thể quên mất điều này sao? Quên là anh đã yêu em như thế nào?” Bàn tay ngăm đen nam tính chạy đến bụng trắng nõn của cô, khi cô khinh suyễn, ti bỉ tham nhập vào đóa hoa của cô, cùng lúc vỗ về chơi đùa hạc hoa mẫn cảm.

Đường Tâm cắn chặt răng, cho dù là cắn đến môi đỏ mọng chảy máu, cũng không chịu cho hắn đáp án. Cô sợ nếu như nhất thời mở miệng, liền cho hắn bao nhiêu lợi thế, hắn có thể biết được ý nghĩ chân chính của cô.

“Em tưởng trăm mạt có thể đổi lấy việc anh làm cho em càng nhiều sung sướng sao? Phát ra âm thanh đi, không cần nhẫn nại, em không biết, tiếng rên rỉ cùng thở dốc của em, sẽ càng làm anh hưng phấn khó nhịn sao?” Hắn không biết sỉ mà hỏi, nhìn thân hình cô khi vận vẹo xinh đẹp đến chói mắt, làm cho hắn hoa mắt trăm mê, quả thực muốn đoạt đi hô hấp của hắn!

Cô bỗng mở to mắt, nguyên bản muốn phản bác hắn, muốn thét ra mệnh lệnh buộc hắn cầm miệng, nhưng khi nhìn vào cặp con ngươi đen kia, ngay cả lời muốn nói đều tan biến không còn một mảnh. Cô nói không ra lời, trong miệng chỉ có thể bật ra những lời ngậm cùng thở dốc.

Đầu ngón tay thon dài hữu lực của hắn dịu dàng ở hoa hạc mẫn cô của cô, di chuyển chậm chạp đến hoa kính ướt át, làm cho hắn không tự chủ được mà tiến vào, cơ hồ làm cho cô muốn mở miệng cầu khẩn hắn - đột nhiên trong lúc đó, động tác của Ác Phu bỗng đình chỉ, con ngươi đen lợi hại nhanh chóng quét về phía ngoài cửa.

“Hừ” Hắn nói nhỏ, dừng lại động tác an ủi đã khơi mào tình dục của cô, sau tựa vào bên tai cô nói “Im lặng chút”

“Chuyện gì?” Thân thể Đường Tâm căng cứng cảnh giác, trong nháy quên đi cao trào từ bàn tay kia mang đến, trực giác biết có chuyện đã xảy ra. Trong nháy mắt kia, thần sắc hắn trở nên nguy hiểm, cùng với dũng khí kia so với đám thúc thúc đã cùng cô nhiều năm không có sai biệt.

“Xem ra, chúng ta có khách, hơn nữa là khách không mời mà đến” Hắn nghiêng đầu nghe, khóe miệng không ngăn được nụ cười, nhưng trong mắt hoàn toàn không có ý cười, giờ phút này, hắn có vẻ nguy hiểm chết người “Có lẽ không phải là người quen, nếu là người quen, sẽ không lên lút như vậy.

“Là ai?” Đường Tâm cầm một cái khăn mặt, nhớ tới quần áo đều đặt bên ngoài phòng tắm. Khăn mặt che không được bao nhiêu, nhiều lắm chính là che khuất bộ phận trọng điểm, vai phần nộn, hai chân thon dài vẫn lộ ra, cảnh sắc xem ra vẫn đẹp không sao tả xiết.

10. Chương 05 Part 2

“Ra ngoài xem sẽ biết” Ác Phu ung dung trả lời, hai tay nguyên bản ôm lấy cô buông ra, dáng người đứng dậy vững vàng, yên tĩnh không tiếng động rời khỏi phòng tắm.

Cửa sổ thủy tinh ở đại sảnh bị đập vỡ, rèm cửa sổ thanh nhã theo gió bay phấp phới, thủy tinh là bị cây thương đập vỡ. Một người đàn ông mặc đồ đen đứng ở cửa sổ, thấy thân hình to lớn trần trụi của Ác Phu, không có nửa phần biểu tình kinh hoảng, càng không có hốt hoảng tránh né, chính là thoảng nâng mi mắt, dùng ánh mắt nhìn con mồi nhìn hắn, trong tay vững vàng nắm thương, thẳng tắp nhắm về phía hắn

“Tự tiện xông vào nhà dân, cho dù ta giết người, nhiều lắm chỉ bị phán một tội danh là vì phòng vệ mà bắt đả dĩ giết người” Ác Phu dày nói, không chút để ý giờ phút này không thêm để ý đến ngực trên trần trụi rất dễ bị nguy hiểm. Hai tay hắn khoanh lại trước ngực, cảm thấy hứng thú nhìn đối phương, đánh giá thân thủ của người kia.

“Giết ta?” Người đàn ông mặc áo đen cười lạnh một tiếng, lời nói này khiến cho hắn cảm thấy buồn cười đến cực điểm, còn có điểm hoài nghi người đàn ông cao lớn trần trụi bị hắn dọa nên choáng váng “Người là đồ ngu sao? Loại tình huống này, ai bị giết trước, nhìn cũng đủ biết. Bức quá ta chỉ bị thương, đừng tưởng thân thủ ta xoàng, chỉ sợ người còn không động đến được một sợi lông tơ của ta, ta cũng đã cho người đi châu diêm vương rồi”

“Khẩu khí rất khá, các hạ hắn là sát thủ?” Ác Phu hỏi, hai con ngươi đen lợi hại khẽ động đậy, thần thái vẫn không có nửa điểm khấn trương, thậm chí cả hô hấp vẫn rất vững vàng.

“Đệ nhất sát thủ” Người mặc áo đen kiêu ngạo bổ sung một câu.

“Nếu là đệ nhất sát thủ, nói vậy giá chắc cũng không thấp. Không biết ta có vinh hạnh được hỏi một câu, người chính là được người khác thuê tới giết ta?” Ác Phu thần thái thoải mái mà hỏi, nghe thấy cửa phòng tắm phía sau mở ra, hắn quay đầu lại, trừng mắt lớn nhìn Đường Tâm, rồi mỉm cười mê người “Em yêu, chúng ta có khách đến chơi” Hắn tiếp đón, thái độ thoải mái giống như đang bàn luận về thời tiết.

Đường Tâm vừa vặn nghe thấy thân phận đối phương, tay cô theo bản năng kéo khăn mặt bó sát thân người. Khăn mặt rộng thùng thình tuy rằng che khuất phần lớn người cô, nhưng lại để lộ ra ngoài da thịt tuyệt mỹ, cùng với hai chân thon dài đủ để cho đối phương nhìn đến hai mắt đăm đăm, chỉ kém không có chảy nước miếng.

“Người không biết nơi này thuộc quyền sở hữu của ”tập đoàn” Thái vĩ sao? Lập tức đi ra ngoài cho ta, nếu không đợi bảo vệ đuổi tới, người tuyệt đối sẽ bị băm thây vạn đoạn” Đường Tâm lạnh lùng nói, cho dù đang đứng dưới đôi mắt dâm uế của đối phương vẫn không lùi bước. Cô trời tính kiêu ngạo còn có khí chất tôn quý, cái loại uy nghiêm tự nhiên này có thể làm cho người ngoài bị thuyết phục.

Ác Phu lại ở một bên lắc đầu, cố tình thở dài khoa trương “Tiểu bạo quân, em không biết rồi, loại mệnh lệnh từ miệng này nếu không hiệu quả, sẽ là một lời khiêu chiến” Hắn vuốt cằm lăm lăm bầu “Giống như em lúc trước cũng dùng loại ngữ khí này, cảnh cáo anh không được phép chạm vào anh” Về mặt hắn đều là mỉm cười vô lại.

Sát thủ ngăn miệng cười lạnh, tuy rằng kinh sợ khí chất tôn quý của Đường tâm, nhưng là bao năm liếm máu trên thanh đao, đương nhiên hắn sẽ không dễ dàng liền rút lui “Ta đương nhiên biết nơi này là chỗ nào, càng biết người là ai. Đường tiểu thư, thực có lỗi vì đã mạo muội tiến đến, chỉ vì có người thuê ta giải quyết tên người đàn ông này” Hắn lấy chỉ chỉ người đứng tên cạnh vẫn duy trì nụ cười thoải mái, Ác Phu.

“Có người thuê người tới giết hắn? Là ai?” Đường Tâm biểu tình lạnh như băng truy vấn. Trực giác cho cô biết, lý do của người đó nhất định bởi vì Ác Phu có dính dáng với cô, mới có thể động sát khí. Nếu không, một cái công việc ngư lang, cho dù là làm chuyện xấu thế nào, nhiều lắm là bị những ông chồng không can lòng đuổi giết, căn bản không đáng để chi tiền lớn như vậy mà thuê sát thủ giết người”

Lúc trước khi cô thiết kế toàn bộ kế hoạch, chỉ biết nên phòng trước những nguy hiểm bên ngoài, nhưng căn bản là cô không cần, dù sao người ngư lang sống chết cũng không liên can tới cô, cô chỉ là bỏ tiền ra, mà đối phương lại muốn có tiền, đương nhiên phải bỏ ra một chút, chịu phiêu lưu một chút.

Chính là, nay nghĩ đến Ác Phu bởi vì cô mà rơi vào hiểm cảnh, tình huống người ngư lang này bị sát thủ đuổi giết tới cửa, tâm ý của cô cũng cảm thấy khó chịu.

Đây là chuyện nguy hiểm cỡ nào, cô thể nhưng lại trở nên để ý đến hắn như vậy! Nếu mà hắn chết, lòng cô còn có thể có bao nhiêu tự chủ?

“Căn cứ vào đạo đức nghề nghiệp, đương nhiên ta không thể nói ra tên chủ nhân” Sát thủ nhún nhún vai. Hắn đương nhiên cũng biết Đường Tâm quyền thế địa vị kinh người, “Tập đoàn Thái Vĩ” không dễ gì chọc vào, nhưng là chủ nhân ra giá thật sự rất hấp dẫn, hắn không có cách nào cự tuyệt.

“Em yêu, em đang lo lắng cho sự an nguy của anh sao?” Ác Phu chờ mong hỏi, một chút cũng không nhìn ra sự khẩn trương của một người bị uy hiếp. Từ đầu tới đuôi, hắn tựa hồ cũng chưa đem sát thủ làm một chuyện đáng để ý.

Đường Tâm quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn hắn, liếc một cái. Vì an nguy của hắn, cô thật sự muốn đâm phán cùng tên sát thủ này, thậm chí khai ra giá cao hơn để mua đổi phương. Nhưng là Ác Phu như vậy hiểu được ý tưởng trong lời cô, nhưng là đã sớm nhìn ra cô đang bày ra biện pháp cứu hắn. Trong lòng cô có tự tôn cực cao, ý đồ như vậy bị hắn nói trắng ra, không khỏi cảm thấy có điểm thẹn quá thành giận.

Chẳng lẽ cô bị hắn dễ dàng nhìn thấu như vậy? Hắn kia tràn đầy tự tin, biểu tình giống như là đang nói, nắng sớm đã xác định cô nhất định quyến luyến hắn, luyến tiếc khi hắn gặp nguy hiểm. Đường Tâm đột nhiên cảm giác phẫn nộ, tức giận nhìn thái độ của hắn, mà càng khi dễ chính mình, bản thân thế mà lại thật sự để ý chuyện an nguy sống chết của hắn!

“Tôi chỉ nghĩ là nếu cho hắn nhiều tiền hơn, kêu hắn đưa khẩu súng cho tôi mượn, tôi sẽ thay hắn chấp hành bản án tử hình của anh!” Cô nộ khí đằng đằng nói, lời khẩu thị tâm phi. Khi thấy hắn lắc đầu mỉm cười, lửa giận quả thực muốn thiêu rụi hết lý trí của cô.

“A! Nếu có thể chết trên tay em, anh đương nhiên chết cũng không tiếc. Bất quá, em yêu à, anh đã sớm nói cho em rồi mà, nếu là từ em chấp hành, anh sẽ thiên vị một kiểu chết.” Ác Phu che ngực, trên ngũ quan tuần láng lộ ra biểu tình say mê. Ánh mắt hắn tràn đầy diễn ai, ngay cả vẻ mặt đều tràn ngập ám chỉ, không cần thêm lời giải thích, là để nhắc nhở cô, hắn là hy vọng được “Chết kiểu này” trên này cô nhiều như thế nào.

Sát thủ bị bỏ rơi ở một bên, không có một trọng lượng. Hắn hừ lạnh một tiếng, rút cuộc một lần nữa giành lại lực chú. Bất quá, đôi nam nữ kia tựa hồ như không chút để ý nào đến hắn, chính là vội vàng khắc khẩu, điều này làm cho lòng tự trọng của một người sát thủ như hắn có điểm bị hao tổn.

“Ta lên núi, là vì hắn đáng với người không nên đánh, nên liền phải giải quyết hắn.” Sát thủ giả bộ biểu tình hung ác.

“Bất quá người đã đến quá muộn. Ta đã ăn xong bữa chính, ngay cả điểm tâm ngọt, tất cả đều cho vào bụng.” Ác Phu vẻ mặt tươi cười nhìn Đường Tâm, nói xong bất luận kẻ nào vừa nghe liền hiểu được ý nghĩa.

“Xem ra là muộn. Nhưng cũng chẳng sao, chỉ cần giết người, ta còn có thể báo cáo kết quả công tác.” Sát thủ vừa nói, còn lại nhìn Đường Tâm, thêm nhỏ dãi thân mình xinh đẹp của Đường Tâm. Hắn tuy rằng chạm qua không ít mỹ nữ, như là người giống Đường Tâm vẫn là cực phẩm, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Hắn rất ngạc nhiên, thân thể mềm mại kia ẩn nấp dưới khăn mặt, đến tận cùng là xinh đẹp tới trình độ nào?

“Người vất vả chấp hành nhiệm vụ, trước vẫn là nên hưởng dụng một ít phúc lợi đi!” Ác Phu không chút để ý nói, sau nhanh chóng vươn tay, đột nhiên đem khăn mặt trên người Đường Tâm xả xuống dưới. Thoáng chốc, trên người cô không gì che đậy, thân hình trong suốt xinh đẹp bại lộ ở dưới ánh mắt hai người người đàn ông.

“Ác Phu!” Đường Tâm kinh hãi hô một tiếng, vội vàng muốn che lại. Khuôn mặt của cô xấu hổ quần bách mà đỏ bừng, nhìn qua lại kiều diễm ướt át.

Cô vội vàng đoạt lại khăn mặt, vội vàng che khuất cảnh xuân lộ ra ngoài, ngẩng đầu đangm uốn thưởng cho Ác Phu một cái tát, lại phát hiện hắn sớm không ở chỗ cũ.

Cảnh đẹp trong nháy mắt làm cho sát thủ trợn mắt há hốc mồm, hai mắt như là dính ở trên người Đường Tâm, đều không chuyển động.

Chính là biến hóa trong nháy mắt, lại làm cho cả tình thế nghịch chuyển !

Ác Phu nguyên bản nháy mắt hành động, toàn thân cơ bắp buộc chặt, với tốc độ nhanh nhất tiến lên, chặt chẽ trụ điểm chết của gáy sát thủ. Da ngăn đem trần trụi của hắn, hành động nhanh nhẹn giống như động vật hoang dại, con người đen tỏa sáng có thân sắc cuồng dã, làm cho người ta sợ hãi cũng làm cho người ta mê muội. Khi hắn ra tay, đối phương căn bản không có cơ hội giãy dụa.

“Đáng chết!” Sát thủ rống giận, còn muốn phản kháng, nhưng là dùng hết lực giãy dụa, vẫn bị giữ quá chặt chẽ, hần càng lúc càng không thể hô hấp, cũng sợ hãi phát hiện lực đại của Ác Phu kinh người.

“Ngon ngọt đều thường, đương nhiên muốn đối phó điểm đại giới” Ác Phu cười lạnh nói, biểu tình kia xem ra thập phần nguy hiểm, quả thực làm cho người tiếp xúc mất đi dũng khí, so với kẻ có bộ dáng lưỡi biếng ban này, như là có hai người khác nhau.

Sát thủ mồ hôi lạnh chảy ròng, miễn cưỡng một chút sắc bén đá lại, bị Ác Phu dễ dàng tránh thoát. Chính là xoay người một chút, hai cánh tay liền bị Ác Phu chiếc trập khớp, chi (chi là bộ phận ý) đã sớm trở nên thâm thương, vài giây trước sát thủ còn hăng hái, nay sắc mặt tái nhợt, chỉ có thể rên rỉ trên mặt đất.

Ác Phu quay lưng lại với tên sát thủ, một mặt chắc lưỡi, phe phẩy đầu “Người trước kia được huấn luyện, chẳng lẽ không dạy qua người, khi thực hiện nhiệm vụ trăm ngàn lần những để ánh mắt nhìn lung tung, sẽ gây ra nguy hiểm. Nhất là nhìn đến thứ không nên xem, lại càng nguy hiểm”

Sát thủ bắt đầu phát run, hần rốt cuộc hiểu được, là hần quá mức khinh địch. Người đàn ông này căn bản không phải như lời của chủ nhân đã nói, chính là một cái liên lột bỏ thân thể người lang; Người đàn ông ngày thân thủ tốt đến đáng sợ, thậm chí có thể trở thành sát thủ tài giỏi trong thời gian ngắn nhất

Đường tâm nắm chặt khăn mặt, nghiêm mật vây quanh ở trước ngực, không có Ác Phu lại có cơ hội kéo khăn mặt. Gương mặt của cô xấu hổ cùng tức giận mà trở nên đỏ bừng, thậm chí ngay cả thân hình trong suốt đều hiện lên trên một tầng đỏ ửng, xem ra càng thêm xinh đẹp động lòng người.

“Anh dám kéo khăn mặt của tôi! Làm cho gã này thấy của tôi... của tôi...” Cô phẫn nộ hô, cơ hồ muốn xông lên trước, bóp chết gương mặt cười tà của người đàn ông.

“Đường Tâm, trong lúc tổng yếu cần phải dùng đến thủ đoạn a! Em sẽ không nỡ để nhìn thấy anh thật sự bị tên sát thủ bắn chết hay sao!” Về mặt hần vô tội nhún nhún vai, đối với phẫn nộ của cô mỉm cười

Cô cắn chặt môi, thật sự rất muốn dùng sức đá hần mấy đá, tốt nhất vẫn là đá vào chỗ đang che đây của hần, như là đối với người khác diều võ dương oai, làm cho hần đau đến lăn lộn trên đất, mới có thể giảm một chút sự tức giận của cô. Cô rất ít khi phẫn nộ như vậy, nhiều năm nay luôn biết cách tự tiết chế, ở thời điểm gặp hần liền đổ, hần chính là có biện pháp rất kinh người dọa cô, sau lại mỉm cười tà mị trấn an cô.

“Làm sao vậy? Còn tức giận sao?” Ác Phu thở dài một hơi, ánh mắt lợi hại nhìn xuống, nhìn chằm chằm toàn thân đã đổ mồ hôi lạnh, run run cơ hồ muốn té xỉu. “Như vậy đi ! Em nếu không thể nguôi giận, không thể chịu được người đàn ông khác nhìn thấy mình trần truồng, như vậy vì bảo vệ trinh tiết của em, anh thay em móc mắt người đàn ông này!” Hần nghiêm trang nói.

“Bảo vệ danh tiết của tôi? Danh tiết của tôi chính là bị hủy trên tay anh, nếu kẻ thấy bộ dáng trần truồng của ta phải bị móc mắt, vậy thì anh cũng nên đem tên đầu sỏ kia mà cắt chứ?” Đường Tâm cười lạnh một tiếng, nhìn nửa người dưới của hần.

11. Chương 05 Part 3

“Muốn cắt anh không thành vấn đề, chỉ sợ là em sẽ bị thương tâm, sau này sống tịch mịch, mà anh lại không có cách nào ”an ủi” em.” Hần cười trả lời, mày hơi nhích lên thương thức biểu tình phẫn nộ của cô

“Không cần... Không nên...” Sát thủ giãy dụa nói, lại một lần nữa bị quan phát hiện, bọn họ căn bản là bận về việc... khắc khẩu, không có thời gian nghe hần nói một chút nào. Bất luận là lúc trước đứng uy hiếp, hay bây giờ cầu xin tha thứ, đối với nam nữ này căn bản không có nghe vào nửa câu

“Người rất ồn” Ác Phu thản nhiên nói, chân nhẹ nhàng tiến một bước, đập chúng vào chỗ trập khớp khiến sát thủ đau giống như bị hỏa thiêu. Đối phương gào thét một tiếng, không chịu nổi sự đau đớn kịch liệt như vậy, hai mắt như muốn nhắm đi.

Đường Tâm dùng sức cắn môi, sau xoay người đi vào trong phòng. Lòng của cô rối loạn thật sự, lúc trước thấy hấn bị uy hiếp, sinh mệnh gặp nguy hiểm, xuất hiện nên một loại sợ hãi rất lớn, bởi rối giống như sắp mất đi hấn, loại khó chịu này làm cho cô không thể hô hấp.

Cô cảm nhận được sự nguy hiểm, không phải ở nơi người sát thủ tìm tới cửa uy hiếp kia, mà đặt tại trong ranh giới sự sống và cái chết, lại nhìn ra chính mình thế nhưng để ý đến hấn.

Cô nguyên bản còn chìm đắm ở trong lòng hấn, lừa mình dối người, nghĩ đến chuyện sau khi kết thúc, là cả hai không thấy thiếu nợ nhau, có thể rời đi.

Nhưng là lòng của cô đã lạc lối sâu như vậy, chuyện tới bây giờ, thậm chí cô không có nắm chắc, cuối cùng, cô có thể bỏ đi sự mê muội với hấn hay không? Cô có thể hay không diễn giả lại thành thật, thật sự mê Ác Phu, sau thậm chí còn quyết định liều lĩnh muốn cùng hấn ở chung

Cô nguyên bản đều tính toán rất tốt, sự tình hấn là theo kế hoạch của cô mà tiến hành mới đúng chứ, tại sao lại biến diễn sai lầm, khiến cục diện thành ra như bây giờ? Tay cô đang run nhẹ, bởi rối vỗ về ngực, cảm thụ tim đập kịch liệt, bởi vì hiểu được chính mình đối với hấn thân thiết cùng mê luyến mà sợ hãi.

Không thể cứ lún xuống bùn như vậy, sự tình phải có một dấu chấm hết. Cô đã không có cách nào đợi đến lúc khế ước của bọn họ chấm dứt, nếu ngày càng tiếp tục lún sâu, cô thật sự không chắc chắn rằng, cuối cùng bản thân có thể rời hấn hay không?

Đường Tâm chết lặng, mặc quần áo vào, liên tục hít sâu, bắt buộc chính mình tỉnh táo lại. Rốt cuộc vẫn là đến lúc này, sự tình chung quy cần có một kết thúc. Đối với loại tình huống này, cô thực sự cảm thấy sợ hãi cùng bất an, thói quen cô cố tình làm vậy, thói quen làm theo ý mình, lại trùng ngay thời khắc không có phòng bị, làm cho hấn tiến đến trú ngụ tại lòng cô. Cô để ý đến hấn, nhiều đến ngay cả chính cô đều cảm thấy bất an.

“Làm sao vậy? Dọa đến em?” Ác Phu chậm rãi đi đến, mở cửa ra, theo cô, từ phía sau ôm lấy cô gắt gao, đem thân hình nhỏ hoàn toàn ôm vào trong lòng. Hơi thở của hấn động trên người cô, hai tay cũng không quy củ hoạt tiến vào quần áo của cô “Ban này bị gián đoạn, hiện tại anh đến bồi thường cho em.” Hấn dụ hoặc nói nhỏ, ở bên tai cô cười tà mị.

Thắt lưng mảnh khảnh của cô uốn éo, ra sức giãy dụa thoát khỏi cái ôm áp của hấn. Cô bắt buộc chính mình duy trì biểu tình lạnh lùng, đôi mắt trong suốt, không động đậy, nhìn thẳng vào hấn, khi thấy khuôn mặt tuần mỹ tà mị của hấn, trong lòng thế như có một tia không can tâm cùng khổ sở.

“Không nên đụng vào tôi.” Cô kiên quyết lắc đầu, thong thả hít sâu, cố gắng gom góp dũng khí.

Đã không muốn có thời gian lại chần chờ, chỉ cần kéo dài một chút, lòng của cô càng đình trệ một phần. Lý trí cùng tự tôn của cô, làm cho cô không thể thú nhận chính mình thật sự yêu một người lang. Cô có thói quen không chế mình, cũng có thói quen muốn làm gì thì làm, thế nên thân thiết và để ý một người người đàn ông như vậy giống như sẽ phá hư cô

“Tiểu bạo quân, việc này chỉ sợ rất khó, có lẽ từ đây đến ngày kết thúc, anh đều không có biện pháp không chạm vào em. Chúng ta sẽ có thời gian cả đời, anh có thể yêu em đến vĩnh cửu.” Hấn đứng ở tại chỗ, không hề động đậy, hai tay vén ở trước ngực, tuy rằng thái độ thoải mái, nhưng là hai con ngươi đen thâm thúy lại mơ hồ như có lửa thiêu đốt, âm thầm hứa hẹn lúc này, chính là một lời hứa cả đời.

“Câm mồm! Không có cái gì cả đời. Lại càng không có chuyện vĩnh cửu, chúng ta trong lúc này chỉ là khế ước ngắn ngủi mà thôi.” Cô nắm chặt tay tạo thành quyền, đồng thời cũng khép nhanh hai mắt, không thể nhìn được nữa mà hô. Cô không dám nhìn khuôn mặt hấn, lại càng không dám nhìn hai mắt nóng rực của hấn, trong lòng dao động mà hạ một quyết âm. Cô càng nói càng vội vàng, sợ nếu bản thân chần chờ đôi chút, không có một tiếng trống làm tinh thần hăng hái nói rõ ràng tất cả, cô liền có thể lại chìm đắm ở trong lòng của hấn.

“Em thực sự bị dọa đến, phải không?” Hấn ôn hòa hỏi, phát giác thân thể của cô phát run, trong lòng kinh mạnh xuất hiện cảm xúc thương tiếc. Hấn đi lên trước, mặc kệ cô giãy dụa, cố ý đem cô ôm vào trong lòng, trấn an khẩn trương cùng khẩn hoảng của cô.

Hắn có thể cảm giác được, sau khi sát thủ xuất hiện, thái độ của cô chuyển biến thật sự kịch liệt, cặp mắt trong suốt kia đang giãy dụa làm cho hắn đau lòng.

Trong nháy mắt như vậy, hắn mềm lòng, cơ hồ muốn đem hết thân chân tướng nói cho cô biết

Chính là, trong lòng hắn cũng thập phần biết rằng, Đường Tâm tính tình nóng nảy, nếu lúc này biết được hết chân tướng sự thật, chỉ sợ hắn sẽ bị một cước của cô đá bay.

Này không thể được, vì có được cô gái nhỏ bé xinh đẹp thông minh, tính cách lại có phần kịch liệt này mà hắn phải bàn bạc kỹ hơn mới được.

“Buông, chúng ta trong lúc đó đã xong.” Cô chỉ cho phép chính mình không muốn rời xa vòng ngực ấm áp của hắn vài giây, sau dùng hết dũng khí của kiếp này, ra sức đẩy hắn ra. Đời này chưa bao giờ từng giống như bây giờ, thân thiết, mê luyến quá một người người đàn ông, hắn là người đầu tiên khiến kiếp này cô luân hãm, thực cũng có khả năng là người duy nhất

Nhưng là cô cùng hắn làm sao có thể có cái gọi là khả năng ? Ngay cả cô cũng có ánh mắt khác thường khiến người khác tổn hại, nhưng là cô lại có thể giống như những nữ nhân từng được hắn phục vụ thật sao? Càng khó mở miệng, là tâm tư cô vẫn không yên, mấy ngày nay tới giờ, hắn đối với cô vừa ôn nhu, lại vừa bá đạo kích tình, có thể hay không cũng chỉ là “Phục vụ” hạng nhất?

Còn nữa, thân phận của cô cũng quá đặc thù, bất đồng với những thiên kim tiểu thư nhà giàu. Liền giống như những cảnh cáo trước của cô, chỉ cần hắn dám can đảm huých cô, sẽ có vô số người xếp hàng chờ muốn lấy đầu trên người hắn.

“Đã xong? Phản ứng trước sau của em không khỏi kém đi nhiều lắm? Trước khi còn kiêu mỹ trong lòng anh mà thờ dốc, chỉ xấu hổ không mở miệng khẩn cầu anh, như thế nào chỉ có một tên sát thủ nhỏ nhoi làm kinh sợ, em liền la hét muốn chấm dứt quan hệ chúng ta?” Mày rậm hắn nhếch lên, nhìn về mặt đoàn trang của cô, hoài nghi con gái nhỏ này trong lòng không biết đang có chủ ý gì?

“Tôi không cần báo cho anh lý do, trả tiền thuê anh là tôi, tôi có thể tự nhiên chấm dứt khế ước trước thời hạn.”

Thân thủ cô mở ra ngăn kéo, ở ngăn kéo hé ra một chi phiếu kék xù, khiên quyết đem chi phiếu nhét vào ngực cũng không nhìn hắn tiếp nhận, vội vàng muốn đi ra khỏi phòng.

Đường Tâm chính là bước ra vài bước, đã bị hai cánh tay kiên cố của hắn chặt chẽ nắm lấy. Cô dùng sức từ chối vài cái, cuối cùng vẫn là không thể không đứng lại, tình huống biết cách tay hắn có bao nhiêu lực kinh người, nếu hắn không chịu buông ra, tuyệt đối là cô không thể rời đi. Cô ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào con người đen của hắn.

“Tiểu bạo quân, dù sao cũng phải cho anh một lý do chứ.” Hắn chậm rãi nói, nhìn ra sự sợ hãi cùng giãy dụa trong lòng cô.

“Không có gì cả, chỉ là tôi chán ghét anh. Mãn kịch vở vắn này cũng nên hạ màn, tôi muốn trở về làm lại con gái đài hoàng, gả cho vị hôn phu của tôi, với tên ngu ngốc lang như anh hoàn toàn phân rõ giới hạn” Đường Tâm lung tung nói, không thể nói ra lý do chân chính. Muốn cô phải mở miệng thế nào? Nói cô thực sự là vì sợ hãi chính mình để ý hắn, sợ thân phận chính mình sẽ mang đến nguy hiểm cho hắn, mới quyết tâm rời khỏi hắn?

“Con gái đài hoàng?” Tiểu bạo quân xinh đẹp của anh ơi, từ khi bắt đầu, danh từ này cùng em liền hoàn toàn cách biệt.”

Hắn miệng lưỡi biếng nói, lưu luyến vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của cô “Cho dù là em quyết định trở về lập gia đình cũng không sao, chờ chồng của em đi vắng, chúng ta vẫn còn có thể tạo ra gian tình” Hắn không biết xấu hổ nói, lộ ra vẻ mặt tươi cười không cần thiết.

“Không, tôi yêu vị hôn phu của tôi!” Cô quay đầu đi, nói xong lời nói dối mới thấy vở vắn. Ở thời điểm tất yếu, cô có thể nói mà không lựa lời, giờ phút này chỉ cần hắn có thể rời đi, đại khái là cô cái gì cũng có thể nói ra khỏi miệng.

“Phải không đó?” Hắc bỗng nhiên mị thu hút tình, bởi vì tuyên ngôn của cô mà lâm vào trầm tư. Hồi lâu sau, một chút ý cười khó thấy toát ra ở con người đen của hắc, hắc thông thả buông cô ra “Em đã yêu vị hôn phu của em, nếu mà anh cứ tiếp tục níu kéo em chính là anh không đúng. Một khi đã như vậy, anh sẽ buông tay! Nhưng cho tên hôn phu ngu ngốc đến yêu em” Hắc có chút dăm chiêu nói, thân thủ đem tờ chi phiếu kia nhét vào trong áo cô “Bất quá, số tiền đó anh không nhận. Tiểu bạo quân xinh đẹp, em đã gây ra sung sướng cho anh, cũng không phải có tiền là có thể giải quyết”

Đường Tâm nhìn hắc. Hắc như thế mà lại dễ dàng đồng ý với cô, ngực cô lại truyền đến một trận đau đớn. Cô cắn chặt răng, cố ý bỏ qua hơi nước ướt át xa lạ trong ánh mắt.

Nguyên lai, bọn họ trong lúc đó thật sự chính là nhất thời hoan ái, hắc không chút để ý đến thái độ của cô càng khiến cho cô cảm thấy khó chịu.

Khi trở tay không kịp, hắc bỗng nắm cầm của cô, nhanh chóng cho cô một cái hôn nóng rực. “Tiểu bạo quân, bảo trọng tốt, chúc phúc người với vị hôn phu kia trăm năm hạnh phúc!” Hắc trát trát nhãn tình, sau khinh suất buông cô ra, thân hình trần trụi cao lớn xoay người rời khỏi phòng, thậm chí không có quay đầu tiếc nhìn cô một cái, giống như đối với cô không có nửa phần lưu luyến.

Đường Tâm mềm lòng, thân thể không chút sức lực ngã xuống đất, một tay cầm tờ chi phiếu bị hắc trả lại. Cô thật sự không hiểu nổi hắc, trước kia không phải luôn mở miệng nói vì tiền tài mới cùng nữ nhân dây dưa, nhưng là vì sao bây giờ lại khinh thường tờ chi phiếu này? Rốt cuộc, trong lời nói của hắc, có bao nhiêu phần là nói thật, bao nhiêu phần là nói dối?

Kỳ thật, cô cũng không thể dừng tự hỏi bản thân về vấn đề này. Trong lúc bọn họ đã muốn chấm dứt, cả đời này cô hẳn sẽ không gặp lại hắc. Cảm xúc cô hưng hăng, không ngừng tạo áp lực, bắt buộc chính mình tỉnh táo lại, chuẩn bị đối mặt nhiều chuyện. Sau khi thả ra lời đồn đãi này, giới thương gia đại khái đã muốn loạn cào cào, mà Đường gia tắc sẽ chính chuyện chần ương, đại khái là cô sẽ phải trở về đối mặt với nổi tức giận đến sôi lên của phụ thân.

Cô làm sao có thể biết được, lúc cô liên lụy cùng người đàn ông tà mị kia, cả đời này đại khái là không có khả năng chấm dứt.

12. Chương 06 Part 1

Bên trong phòng thủy tinh yên tĩnh, hương hồng trà lan tỏa, thân váy xanh nhạt của Nhạ Hoan đứng ở bên cạnh bàn, tay trái nắm ấm trà tinh xảo, đem hồng trà trút xuống chén. Ánh mặt trời xuyên thấu qua thủy tinh, trong phòng thủy tinh thực ấm áp, mà ánh sáng như hòa làm cho da thịt cô càng giống như làm bằng sứ trắng.

“Uống chút hồng trà đi, cậu đã ngồi ngẩn ngơ ở đó lâu rồi” Họa Nhạ Hoan ôn nhu nói, đem chén trà thủy tinh được điêu khắc thành hình dạng hoa đưa đến trước mặt Đường Tâm. Chén trà được đại sư đặc chế từ ngọc lưu ly*, hồng trà cũng là loại cao cấp nhất, nơi này là chỗ ở của cô, đồ vật tất cả đều là được tinh tế điêu mài, vì cung cấp cho nữ nhân xinh đẹp như cô

“Tốt hơn là cậu nên đưa mình một chén rượu” Đường Tâm không chút để ý tiếp nhận chén trà, cái chén bị lung lay, chính là toát ra mùi hương hồng trà. Lòng của cô vẫn lo lắng đến bây giờ, căn bản là không có nhân hạ thoải mái cùng Họa Nhạ Hoan uống trà.

Trong đầu của cô, đến nay vẫn còn hình ảnh khuôn mặt tươi cười có vẻ tà mị kia.

Ngày đó, Ác Phu rất nhanh chóng rời căn phòng nhỏ màu hồng, cũng mang đi tên sát thủ bị đánh ngất, trong phòng chỉ còn lưu lại hơi thở nam tính của hắc, tuyên sự tồn chân thực của hắc. Cô ở căn phòng nhỏ màu hồng đợi hồi lâu, thật vất vả một lần nữa mới khôi phục tinh thần, miễn cưỡng rời đi. Cô nguyên

bản nghĩ đến, chỉ cần ly khai nơi đó, cô có thể hoàn toàn quên hẳn, nhưng mà sự thật chứng minh, cô đã quá sai lầm.

Chỉ còn vài ngày nữa là đến ngày an bài thân cận của cha Đường Phách Vũ, cô tới trước chỗ Hỏa Nhạ Hoan ở một thời gian, cũng kể lại toàn bộ kế hoạch, đến tốt cùng muốn ở nơi thân cận diễn xuất một chút, mới có thể làm cho người đàn ông kia hoàn toàn chạy trời chết

Chính là, cô không có biện pháp hay quỷ kế nào, cả đầu cũng chỉ có thể nghĩ tới Ác Phu. Thời gian mấy ngày nay, cô cũng chỉ có thể ngồi trong phòng thủy tinh, lẳng lặng nhìn khắp ngõ ngách, ngay cả cô cũng tự hỏi chính bản thân có phải năng lực càng ngày càng yếu ớt hay không?

“Mình pha hồng trà khó uống như vậy sao? Cậu ngay của một ngụm đều không uống, chỉ ngửi một chút.” Hỏa Nhạ Hoan mang theo tươi cười hỏi, hơi hơi nghiêng đầu, tóc dài xõa trên bờ vai mảnh khảnh, nhìn qua bàn thủy tinh trong suốt giống như mỹ nhân trong sáng. Cặp mắt trong suốt kia, cũng nói những lời mà không dễ hiểu được, cô tinh tường nhìn ra bạn tốt đang phiền não, đã có chút tà ác, cố tình không nói rõ.

Cô đương nhiên nhìn ra Đường Tâm bất đồng, nguyên bản có trong ánh mắt sắc bén có vài phần ôn nhu cùng bất an của cô gái nhỏ, làm cho Đường Tâm có vẻ như càng thêm xinh đẹp. Hết thấy còn lại cô đều có thể tưởng tượng được, người đàn ông kia vĩ đại như thế nào, lại có tính xâm lược, cần bản cùng Đường Tâm có vài phần tương tự, như vậy cặp nam nữ này không thể nghi ngờ chính là trời sinh một cặp, Đường Tâm làm sao có thể thoát khỏi sự tập kích của đối phương?

“Mình có thở dài đâu?” Đường Tâm phòng vệ nói, quay đầu nhìn Nhạ Hoan, hai tay gắt gao nắm chén trà, dùng sức đến ngay cả đốt tay đều trở nên trắng.

“Rồi rồi rồi, nhân tài gặp chuyện không thể không thở dài, nhưng mà cậu là Đường Tâm đại tiểu thư, ngay cả người không minh nhất cũng không sánh bằng, làm sao có thể vì chuyện gì mà để tâm được?” Nhạ Hoan bưng hồng trà, ngồi đối diện với Đường Tâm, ở ngoài mặt nói chiều theo ý tứ của bạn tốt, nhưng thực tế thì, lời nói ra cũng là những lời châm chọc.

Thông minh như Đường Tâm, làm sao có thể nghe không hiểu? Cô dùng sức cắn môi dưới, đem chén hồng trà một hơi uống sạch, sau đó đem chén tinh xảo buông xuống thật mạnh “Không cần nói vòng quanh, mấy ngày nay phản ứng của mình tuy là có giống đứa trẻ một chút, nhưng không có đến mức ngay cả lời đùa cợt rõ ràng như vậy mà không hiểu”

“Nói ra với mình đi, biết đâu dễ chịu hơn thì sao.” Nhạ Hoan đề nghị nói, nhìn kỹ biểu tình của Đường Tâm. Tuy rằng đoán ra đại khái sự tình, nhưng là trong lòng cô vẫn có nhiều chỗ khó hiểu.

“Không cần.” Đường Tâm hừ một tiếng, ánh mắt nhắm chặt. Sự tình này, cô phải nói ra miệng như thế nào? Cho dù là đối mặt với bạn thân nhất, cũng có chút bí mật không thể nói ra, nhất là về Ác Phu, hàng không thể nào kèm chế bản thân mình nghĩ đến, hẳn đã dạy cô những vui thích cấm kỵ như thế nào...

“Không cần sao? Mình đoán sai rồi sao?” Nhạ Hoan trên mặt mỉm cười vô tội, xem ra không có nửa điểm sát thương. Ánh mắt xinh đẹp khẽ hạ xuống, sau ý cười sâu sắc “Cậu bị ngư lang kia câu hồn rồi phải không?” Cô không hề báo động trước mà nói.

Đường Tâm cả người như bị những lời này đâm vào, nhảy dựng lên, khuôn mặt trắng nõn trở nên đỏ bừng. Cô không thể nói nên những lời phủ nhận, ở thời điểm không kịp phản ứng, tất cả biểu hiện đều hiện rõ trên gương mặt, cần bản là làm cho cô không có đường sống. Nhạ Hoan không có xem cô, tiếp tục mỉm cười, cúi đầu nhìn hồng trà nhộn nhạo trong chén thủy tinh. “Mình nghĩ là, ánh mắt của nam nhân kia lúc xem mặt, rất kinh người, giống như là cho dù chúng ta ở đâu, hẳn cũng có thể lập tức đem người nuốt mất. Thả cậu cùng hẳn ở chung một chỗ trong một tháng, làm sao không có chuyện gì xảy ra được?” Cô thần nhiên nói.

“Thái độ của cậu có vấn đề” Đường Tâm mị thu hút tình, miễn cảm nói. “Khi cậu đi, cũng không phải nói chuyện kiểu này. Lúc trước vì an toàn của mình, cậu thậm chí còn nói những lời uy hiếp hẳn, như thế nào chỉ mấy tuần qua, thái độ của cậu thay đổi một trăm tám mươi độ, nay nói giống như vài phần bênh vực cho hẳn?”

Nhạ Hoan uống trà, động tác không có tạm dừng, ánh mắt nâng lên nhìn Đường Tâm. “Lúc trước là lúc trước, bất quá hiện tại quan hệ của cậu với hẳn hơn cả bình thường, mọi người dù tốt hay xấu cũng đều là

người trong nhà, thái độ của mình với hắn đương nhiên phải thay đổi chứ.” Cô ung dung trả lời, ném lại cho Đường Tâm một nụ cười xinh

“Đừng nói hươu nói vượn, ai cùng hắn ta là người nhà chứ?” Đường Tâm lạnh lùng nói, chỉ có lòng cô mới rõ, giờ phút này lạnh lùng kỳ thật để che dấu sự chột dạ. Vì để quan hệ trở nên trong sáng, cô cố ý nói lời ác độc “Hắn bắt quá chỉ là ngư lang, nói rõ ràng một chút đi, là mình mượn hắn, sao có thể coi hắn là người trong nhà?”

“Cậu đâu cần phải khấn trương như vậy, dù sao sự tình không thể nóng vội, có phải người trong nhà hay không, chờ mấy ngày nữa sẽ biết” Nhạ Hoan thản nhiên cười.

“Mình sẽ không cùng hắn liên lụy gì nữa.” Đường Tâm lãnh đạm nói. Chân tướng sự thật chính là như thế, bọn họ trong lúc đó có nhiều chênh lệch, cho dù là cô thừa nhận là bản thân mê luyến hắn đi nữa, vĩnh viễn không có khả năng cô buông bỏ tôn nghiêm, đi theo tình ái với một người đàn ông kia.

“Đường Tâm, việc gì cũng đừng vội khẳng định.” Nhạ Hoan nói sâu xa khó hiểu, ánh mắt trong suốt nhìn chằm chằm Đường Tâm.

“Nói sau đi, cậu cùng hắn ta thật sự không liên lụy nữa à? Nếu không phải cậu có ý tứ với hắn, thì làm sao có thể cho hắn chạm vào cậu? Nếu không phải lưu luyến hắn, mấy ngày nay làm sao cậu có thể than ngắn thở dài, rất giống như loại bệnh tương tư của cô gái nhỏ nha?”

“Mình chỉ vì gần đến ngày thân cận nên phiền não thôi.” Cô cắn răng nói, bỏ qua một bên. Bạn tốt chính là hiểu nhau rõ nhất, chỉ cần nhìn một ánh mắt cũng có thể hiểu thấu.

Các cô đều là nữ nhân cực thông minh, tâm sự lẫn nhau đều có thể biết rõ, làm sao có thể giấu diếm được lâu? Đường Tâm có hành vi khác thường, đã sớm lọt vào mắt người kia. Huống chi, Nhạ Hoan so với Đường Tâm đã biết được chân tướng sự thật từ sớm...

“Đường Tâm, cậu thật sự có chuyện nghiêm trọng rồi, thông minh như cậu, nhưng lại nói ra những cái có tệ như vậy, quả thực làm cho mình rất kinh ngạc.”

Nhạ Hoan thở dài nói, thực ác ý giả bộ ngữ điệu thương hại. Bề ngoài dầu mảnh mai vô hại, nhưng là cô cũng không phải con gái bình thường, mà lại rất thông minh, hơn cả nhà Duy lý (Triết học chủ nghĩa duy vật), hoặc ít nhiều gì cũng có chút hiểu biết về ước số (hiểu hai nghĩa : 1 là biết tính toán, 2 là bói toán). Nhất là, thấy trên gương mặt luôn bình tĩnh của bạn tốt, lại hiện một lớp sương mù không tan, cô thực cố lựa ý trên chóc

Sự thật cũng sắp bị vạch trần, lúc này không đùa thì đợi đến khi nào mới đùa? Huống chi, một khi sự tình bị vạch trần, Đường Tâm khi tức giận tuyệt đối cũng không nể mặt cô.

Hỏa Nhạ Hoan môi nhu nhuận chậm rãi nở ra một nụ cười xinh đẹp, thưởng thức bạn tốt đang rối bời. Nữ nhân bất kể dạng nào, khi yêu, đều cũng trở nên mù quáng mà ngu muội, mặc dù là Đường Tâm có chỉ số thông minh kinh người, cũng không là ngoại lệ, nay còn phải trở nên bối rối, bất an như vậy.

Đường Tâm hít sâu một hơi, cô rõ ràng Nhạ Hoan tuy rằng ngoài mặt ôn nhu, nhưng tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua, nếu cô không cố gắng cứu tế, cố gắng ngăn đề tài này lại, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chịu trối, để cho bạn tốt của cô nắm bắt tâm tư.

“Lâm Duệ Duy có liên lạc không? Mình rời phòng nhỏ vài ngày rồi, còn không có thời gian liên lạc với hắn.” Cô cố ý nhắc tới người đàn ông mà chính mình sắp quên mất.

“Mình không có hứng nói về Lâm Duệ Duy, nhưng mà thực ra rất hứng thú với chuyện tình của Ác Phu nha.” Nhạ Hoa cười khê vài tiếng, không hề có chừng mực mà truy vấn. Nhắc tới chuyện tình Lâm Duệ Duy, hai mày cô nhẹ nhàng nâng lên xí nghiệp Lâm gia đang có vấn đề, cậu lên núi ở. Mấy ngày nay tới giờ kỳ tích cũng không có xuất hiện, Lâm gia nếu không tìm được đường duy trì kinh tế cường đại như trước, cũng chỉ có thể chuẩn bị đóng cửa.” Cô đơn giản giải thích, ngữ điệu chỉ có cảm xúc bình tĩnh.

“Lâm gia đã từng xin ”tập đoàn Thái Vĩ” trợ giúp” Đường Tâm tựa vào trên ghế, nhìn bạn tốt. Nhắc tới chuyện tình của tập đoàn trong lúc đó, quả nhiên làm cho cô có thể tỉnh táo lại, tối thiểu không cần nghĩ đến ngư lang tã ác kia.

“Nói đơn giản, hoa quả hư thối chỉ để vứt bỏ, tuyệt đối không thể mua.” Nhạ Hoan thản nhiên nói, vỗ vỗ lấy mái tóc dài. Cùng Lâm Duệ Duy gặp mặt vài lần, hắn luôn quần quít lấy Đường Tâm không ngừng, lại không biết Nhạ Hoan cũng có năng lực làm cho xí nghiệp Lâm gia khởi tử hồi sinh.

Cô là nữ tử được bảo vệ cẩn thận, vài thủ hộ của cô, tất cả đều là nắm giữ mạch máu kinh tế ở ngón cái

“Điều đó mình tự nhiên biết.” Đường Tâm gật gật đầu, nghiêng đầu vừa đúng lúc thấy một người đàn ông thông thả bước vào phòng thủy tinh, gật đầu lễ phép với cô.

“Đường tiểu thư, lâu rồi không thấy. Mấy ngày nay, đủ loại sự tích về cô đều được lan truyền khắp thương giới.” Người đàn ông có ngũ quan khắc sâu, màu da ngăm đen, cao lớn mà tuấn lãng. Miệng lưỡi cùng ánh mắt, ám chỉ ra hắn thân mình bất phàm.

Đường Tâm nhận ra hắn, người này trong thương trường được mệnh danh là nhân vật thần bí, trong tay nắm giữ quyền thế không ước lượng được, chỉ có một số người rất ít mới được nghe qua hoặc gặp mặt hắn. Mà người đàn ông này, chính là một trong những người bảo vệ cao cấp của Hỏa Nhạ Hoan.

“Đỗ Phong Thần coi như là tận lực hoàn thành trách nhiệm, hoàn toàn theo lời cậu phân phó, đem lời đồn của cậu truyền cho tất cả mọi người đều biết, nay cậu có thể xưng là bản thân có tiếng xấu.” Nhạ Hoan mỉm cười, thân thủ đưa một ly trà cho người đàn ông kia, trong mắt là ý cười bình tĩnh, thái độ kia như đối đãi bạn tốt, hoặc như là đối đãi anh cả, không có nửa phần tình cảm nam nữ.

“Như vậy chuyện sau này liền trở nên đơn giản” Đường Tâm đứng dậy, chủ động đi ra ngoài. Cô đương nhiên biết rõ trong lúc này người người đàn ông này khó thể xác định là người của ai, không phải là thấy xấu hổ hay gì, chính là theo bản năng muốn né ra. Xem ánh mắt Nhạ Hoan, như là lại muốn nhắc đến Ác Phu, cô cũng không có muốn trước mặt người khác mà nhận cô mê muội một ngư lang.

Nhìn theo bóng dáng của cô, nụ cười trên môi càng sâu “Hy vọng cậu sẽ thích đối tượng thân cận” Cô thì thảo nói nhỏ, cúi đầu uống hồng trà ấm áp.

Người đàn ông nâng cao mày rậm, có chút kinh ngạc cúi đầu xem cô. “Cô không nói cho cô ấy biết sao? Tôi nghĩ lúc trước cô hốt hoảng cho điều tra, vì để báo cho cô ấy chứ?” Người đàn ông khó hiểu nhìn cô, cô gái này từ nhỏ đã được che chở như đóa hoa trong nhà kính, đầu óc quá mức thông minh, cùng với tâm tư trăm ngàn lần biến chuyển. Hắn cùng người đàn ông kia tuy khác mà lại giống nhau, bảo vệ cô, nhưng lại không thể hiểu hết ý cô.

“Chuyện ngoài ý muốn mới là kịch vui. Tôi không nghĩ muốn phá hư chuyện vui của bạn tốt.” Nhạ Hoan mỉm cười, quay đầu mỉm cười với người đàn ông.

“Lâm Duệ Duy đó nên xử lý thế nào?” Người đàn ông hỏi, ánh mắt bởi vì người kia mà trở nên nguy hiểm thâm sâu.

“Đừng đánh cỏ động rắn, ta nghĩ, mấy ngày nữa hắn sẽ ra tay.” Cô có chút dăm chiêu trả lời, không có nửa phần thần sắc khẩn trương. Cô ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông cao lớn tuấn kì “Ám Lôi, giúp ta chuyển đến Đường gia một tiếng, sự kiện thân cận kia cho ta một ghế khán giả. Ta rất muốn biết, khi Đường Tâm thấy người đàn ông kia, trên mặt sẽ có biểu tình gì?” Môi non mềm mỉm cười.

Người đàn ông trong nháy mắt có hoa mắt thần mê trong vài giây, hắn thế nhưng không thể nhận ra được, cô gái xinh đẹp trước mắt này rốt cuộc là thiên sứ hay là ác ma.

Từ người lớn đến kẻ bé ở Đường gia, vì ngày thân cận của Đường Tâm đã đến, mà toàn bộ đều ở trong trạng thái thôi nghiêm.

Nữ chủ nhân dặn dò thu xếp trăm việc, quản gia tóc hoa râm lại còn cố gắng tìm vị trí thích hợp nhất để nghe trộm, mà nữ chủ nhân tràn ngập uy nghiêm lại còn vẻ mặt phần nộ. Khuôn mặt hắn cứng ngắc, gắt gao nắm quyền cao nhất, đầu cơ hồ muốn ngấp đầy phần nộ, mà đem toàn bộ khí lực trong thân thể đập lên trên bàn bằng cẩm thạch.

Nếu hôm hay khách quý không đại giá quang lâm, thì chắc hắn đã không thể thu hồi tức giận, xác thực mất đi khả năng không chế mà bùng nổ. Ánh mắt lợi hại nhìn chăm chăm vào cửa, chờ xem nữ nhi có tiếng xấu kia đến tốt cùng khi nào mới có thể bước vào gia môn (cửa nhà)

Trên sofa, một người đàn ông cao lớn, quần áo tây trang chỉnh tề, ngũ quan khắc sâu, vẫn luôn duy trì vẻ mặt tao nhã tươi cười lễ độ.

Hắn có thể trạng to lớn, con người đen thâm thúy, mà cặp con người đen kia có bao hàm nội liễm xốc vác (ta không hiểu ^^~), cùng với ý cười thật sâu.

Một cậu bé nhỏ chín tuổi, bộ dáng tuấn tú ngoan ngoãn ngồi ở một bên, mắt to mày rậm, diện mạo căn bản là Đường Phách Vũ thu nhỏ lại. Hắn khó được như thuận ngồi ở một bên, trên mặt lộ vẻ mỉm cười, biểu hiện khả vòng khả điểm, nghiêm nhiên là thân sĩ có tâm tiêu chuẩn.

Nếu ở bình thường, Đường Chấn lười đi ra gặp khách, nhưng là hôm nay khác, còn hơn cả tầm thường, nói sao cũng được, hắn phải ở lại xem kịch vui.

“Tiểu thiếu gia, ngài vẫn là ngồi xa một chút đi. Để tránh lát nữa khi tiểu thư trở về, chủ nhân nổi bão, ngài khó tránh khỏi bị vạ lây”. Lão quản gia kinh nghiệm phong phú khuyên, đem cậu chủ nhỏ dịch chuyển một ít.

“Cha con bọn họ nếu thực âm ỷ lên, đại khái còn không đến phiên ta xen mồm, ta còn thực an toàn” Đường Chấn việc không đáng lo nói, ánh mắt vẫn chờ mong nhìn về phía cửa. Dài đến mấy tuần nay, tin tức chị gái bên ngoài cùng ngư lang ở chung không ngừng truyền đến Đường gia, mà Đường Phách Vũ biểu tình càng lúc càng khó coi, tất cả mọi người khi hắn phần nộ đều cảm như hén.

Bất quá nói cũng kỳ quái, đối tượng thân cận thế nhưng không vì nguyên nhân này mà rút lui có trật vẫn đúng hạn phó ước mà đến, trên mặt cũng không có nửa phần biểu hiện không tình nguyện? Đường Chấn vụng trộm quan sát người đàn ông kia vài lần, đều phát hiện khóe miệng đối phương thủy chung cảm một tia cười thần bí.

Lúc này, cửa truyền đến vài âm thanh bén nhọn, vài người kinh sợ bước ra đón. Chỉ thấy Đường Tâm thần sắc tự nhiên bước vào Đường gia trạch còn có Lâm Duệ Duy đi theo bên người cô. Cô mang Lâm Duệ Duy về nhà, chỉ là vì dự phòng vạn nhất, có một người đàn ông giúp đỡ, hình tượng nữ nhân lang thang của cô càng được củng cố một chút.

Bộ dạng của cô cũng không nghiêm chỉnh, chính là tóc đen dài buộc thoải mái, khuôn mặt xinh đẹp cũng không có dấu vết son phấn.

Trên người mặc crop-top áo xanh ngọc, cùng với quần dài màu trắng bạc ti phụ trợ, giúp khoe ra khéo léo dáng người thon dài, da thịt trắng nõn vô cùng mịn màng dưới ánh mặt trời.

Ở trong phòng, Đường Phách Vũ cứng ngắc mỉm cười với người đàn ông trẻ tuổi trên sofa, sau đó đứng dậy đi ra phòng khách. Hắn đi đến sảnh lầu một, trong ánh mắt có lửa giận kịch liệt, cơ hồ muốn bóp chết nữ nhi cả gan làm loạn.

“Tổng giám đốc Đường.” Lâm Duệ Duy tất cung tất kính tiếp đón, nhưng không có được sự hưởng ứng, quan hệ cha và con gái hoàn toàn đem hắn đặt ở một bên vắng

“Hi,cha” Đường Tâm quá đột ngột chào hỏi, trong lòng rõ ràng trận thân cận này đại khái là tuyệt đối tràn ngập hy vọng chiến thắng.

Chỉ bằng bằng cô lúc trước gỡ tiểu quỷ kế, ở cùng một xú người đàn ông vô danh, nay thương giới còn có người nào dám lấy cô làm vợ?

“Con ! Sự tình gì cũng có thể làm ra” Đường Phách Vũ mị thu hút tình nhìn nữ nhi, gắng từng tiếng một, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Ông đương nhiên biết rõ Đường Tâm mấy ngày nay tới giờ tác oai tác oái, lời đồn đãi này không ngừng mà rơi vào lỗ tai ông. Đường Tâm cố tình làm vậy mọi người đều biết, nhưng là ông không tin chuyện này là ngẫu nhiên; Ông mới buộc cô thân cận, thay cô lựa chọn một người đàn ông có thể áp chế cô, cô liền cùng người ngư lang truyền ra tin tức ở chung. Lời đồn đãi truyền sinh động như thật, rất thật, giống như là trải qua biên soạn tỉ mỉ, như là một trò đùa hay.

Ông ngược lại cũng không một chút lo lắng Lâm Duệ Duy, ông gặp qua người thanh niên này vài lần, tuy rằng nhã nhặn lễ độ, nhưng là tuyệt đối không thể khống chế được Đường Tâm, càng không có lá gan đụng

vào người Đường Tâm dù chỉ bằng một cây lông tơ.

“Cha, con lúc trước đã nói qua, là con sẽ không gả cho người đàn ông mà người chọn lựa. Cho dù là không từ một thủ đoạn nào, con sẽ khiến cho trận thân cận này thất bại” Cô ngọt ngào cười, biết hoàn toàn nắm chắc thắng lợi trong tay. Cô không quan tâm bản thân có tiếng xấu, nếu thật sự bị buộc kết hôn, từ nay về sau mất đi tự do, kia mới có thể làm cô sống không bằng chết.

“Trò trẻ con này của con không lười được cha” Đường Phách Vũ cười lạnh một tiếng.

“Con không cần lừa được cha, chỉ cần lừa được người đàn ông thân cận lần này.” Đường Tâm tính thiện lương chỉnh giọng nói, bước vào trong phòng khách, trong ánh mắt có tia sáng tà ác, làm cho người người đàn ông vọng tưởng kia chịu chút đau khổ. “Con vẫn tò mò, cha rốt cuộc an bài cho con thân cận với người nào. Là kẻ mười hai đời trời gà không chặt, vẫn là lão già ngu ngốc ngồi không hưởng phước?” Ánh mắt của cô tìm đến thân ảnh nam tính trên sofa, đối phương đưa lưng về phía cô, theo góc độ của cô chỉ có thể nhìn được hai vai rộng lớn.

“Đường Tâm!” Đường Phách Vũ hô tên nữ nhi để cảnh cáo, cơ hồ đối với trận thân cận này cảm thấy hoàn toàn tuyệt vọng.

13. Chương 06 Part 2

Chẳng lẽ trên đời này liền thật sự không ai trị được Đường Tâm sao Ông khổ tâm bày bố mấy năm nay, tưởng thay Đường Tâm tìm được một người đàn ông xứng đôi vừa lứa, có thể bảo hộ cô, quản thúc cô, nhưng mà đã bị cô triển khai quỷ kế, nhiều năm khổ tâm của ông chỉ sợ muốn hủy hoại trong chốc lát. Đường Phách Vũ trầm trọng thở dài, đi theo nữ nhi vào trong phòng khách.

Người đàn ông ngồi ở trên sofa khẽ cười một tiếng, thông thả đứng dậy, con người đen sâu thâm thúy mà mang theo ý cười nhìn thẳng vào Đường Tâm. “Đường tiểu thư, thật có lỗi, đã làm cô thất vọng, tôi cũng không phải lão già ngu ngốc.” Hắn nhượng mày rậm, khóe miệng cầm một tia cười tà mị. “Để tôi tự giới thiệu, ta là Mộ Dung Đạt Viễn, con trai trưởng của người cùng giới kinh doanh với tổng giám đốc Đường!”

Sắc mặt Đường Tâm nháy mắt trở nên trắng bệch, cơ hồ muốn ngất đi. Toàn thân cô kịch liệt run run, trong đầu trống rỗng, căn bản là không có cách nào tự hồi. Hắn làm sao có thể xuất hiện trong này? Làm sao có thể ?!

Lâm Duệ Duy cũng đi đến, vừa vặn nghe thấy Mộ Dung Đạt Viễn tự giới thiệu, sắc mặt hắn trong nháy mắt trở nên cực kỳ khó coi, thậm chí có vài phần dữ tợn. Hắn thở dốc vì kinh ngạc, đại ra nhìn người đàn ông này, từng có gặp mặt qua một lần. “Người—” Hắn cứng họng, không thể nói ra được những lời sau đó.

Mà Đường Tâm đang chịu rung động, còn ở phía trên xa Lâm Duệ Duy.

Cô đương nghe nghe qua tên Mộ Dung Đạt Viễn, người này nằm trong số ít người có thể ngồi ăn cùng những nhân vật tai to mặt lớn như Đường Phách Vũ, tuổi còn trẻ đã hùng bá nhất phương. Nhưng là, làm sao có thể là hắn ?! Người đàn ông trước mắt rõ ràng là người đã hai tuần không gặp, khiến cho cô ôm mộng tưởng tư

“Hoặc là, Đường tiểu thư có thể xưng hô bằng một cái tên khác.” Hắn cười tà ác, đem khiếp sợ của cô thu vào trong mắt, lại vẫn duy trì thái độ tao nhã lễ độ như trước. “Đường tiểu thư, em có thể gọi tôi là ”Ác Phu“. ”

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra ?

Đường Tâm ngồi ở trên sofa, gắt gao cắn môi dưới. Cô bị an bài ngồi kế bên Mộ Dung Đạt Viễn, từ đầu tới đuôi ngay cả dùng khí ngăn đầu lên đều không có, hai tay cô nắm chén trà, cơ hồ muốn đem cái chén bóp nát.

Đến tột cùng là chuyện gì đang xảy ra vậy ? Mộ Dung Đạt Viễn thế nhưng lại chính là Ác Phu ! Đường đường là một tổng tài của xí nghiệp quốc tế, làm sao có thể là ngu làng được cô thuê? Cô nằm mơ cũng không nghĩ tới, sẽ gặp lại hắn ở trường hợp này. Đối một bộ âu phục khác, hắn nguyên bản thần sắc cuồng dã phóng đảng, lúc này tất cả đều được thu lại, nay xem ra chẳng những cư xử khôn khéo, hơn nữa hào hoa phong nhã, ai ngờ được là, hắn lại là kẻ hạ lưu !

Chuyện này không thích hợp, cô có thể cảm giác được đây là cái bẫy giăng sẵn, mà cô lại vướng vào, bị quần lấy. Cô nguyên bản nghĩ đến, chính mình biên đạo một quỷ kế tinh vi, thật không ngờ, chính mình lại bị người ta dùng gạt ông đập lưng ông.

“Đường tiểu thư, sao em lại trầm mặc? Là tôi không khiến cho em cảm thấy thú vị sao?” Mộ Dung Đạt Viễn mang theo mỉm cười hỏi, lễ phép nhìn về phía khuyển thân, thái độ tao nhã không chê vào đâu được, chỉ có cặp con ngươi đen kia tiết lộ hắn đang có ý cười tà ác.

Đường Tâm vội hít một hơi, vội vàng lui về phía sau, tạo nên khoảng cách giữa hai người. Ánh mắt xinh đẹp tràn ngập tức giận trừng lớn, cắn môi miêng cường khấp chế những lời mẫn sắp trút xuống, lửa giận cơ hồ muốn thiêu mặc thân thể của hắn, lại ngại mọi người trong nhà, cô cắn bản giận mà không dám nói gì.

Cô rõ ràng là chính mình trúng quỷ kế của hắn, người đàn ông hạ lưu này từ đầu tới cuối đều trêu đùa cô, mà không hề nghi ngờ, Đỗ Phong Thần tuyệt đối chính là đồng lõa. Cô còn bị trạng thái khiếp sợ vây quanh, bị kinh hách cùng phần nộ đánh sâu vào, không ngừng lo lắng, là giết Mộ Dung Đạt Viễn trước mắt trước, hay là giết Đỗ Phong Thần dám làm càn dưới trướng mình trước?

“Cách xa tôi một chút.” Cô dùng thanh lượng chỉ đủ hai người nghe, ngữ điệu lạnh như băng nói, khát vọng dùng ánh mắt có thể đủ đem hắn bầm thành mười tám khối.

Hắn vẫn là duy trì mỉm cười, tự cổ tự nói “Đường tiểu thư còn thất vọng tôi không phải lão già ngu ngốc sao? Chẳng lẽ em đối với lão già ngu ngốc có cảm tình?” Hắn cố ý nhắc tới đêm đầu tiên của hai người, theo như lời nói dối của cô, ý định đùa cợt cô.

Đường Phách Vũ trầm mặc nhìn nữ nhi, đối với thái độ đột nhiên chuyển biến của cô cảm thấy kì quái. Tuy rằng Mộ Dung Đạt Viễn xác thực tuấn lãng phi phàm, nhưng là thái độ của Đường Tâm không giống như bị vẻ ngoài của hắn hấp dẫn, sắc mặt cô tái nhợt như bị kinh sợ rất lớn

Đường Tâm căn bản cũng không có cách nào lảng tránh ánh mắt của cha, lòng của cô bất an tới cực điểm, cảm xúc không yên làm cho cô muốn chạy trốn hoặc là hét ra một tiếng chói tai. Ngồi bên cạnh Mộ Dung Đạt Viễn, cô có thể tinh tường cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của hắn, loại hơi thở của hắn làm cho cô tâm hoảng ý loạn, hai tay cô không ngừng phát run, khiến cho chén va chạm với bàn phát ra âm thanh, ngay cả hồng trà đều tràn ra một chút.

Mà từ đầu tới đuôi, Lâm Duệ Duy vẫn giữ nguyên sắc mặt cứng ngắc ngồi ở một bên, cắn chặt hàm răng không có mở miệng. Sắc mặt hắn dần dần thay đổi, nhìn qua rất là dọa người, nhìn kỹ, có thể thấy được sự điên cuồng thâm trầm.

Đường Phách Vũ mị thu hút tình, quan sát mọi chuyện, nhưng không có mở miệng. Bất luận thế nào, hắn có thể xác định, Đường Tâm tạm thời sẽ không gây chuyện, cô vội vàng kháng cự sự sợ hãi nào đó, nay người nắm chủ đề của không khí ngày hôm nay, tất cả đều là Mộ Dung Đạt Viễn tao nhã lễ độ. Chỉ bằng có thể làm cho Đường Tâm ngoan ngoãn cầm miệng không gây sự, Mộ Dung Đạt Viễn liền tuyệt đối trở thành con rể đứng thứ nhất trong bảng đề cử trong lòng của hắn.

Lão quần gia thay mọi người châm hồng trà, nghi hoặc nhìn thoáng qua Đường Tâm. Trong lòng ông có chút tiếc nuối, nguyên bản tưởng có thể xem được một trò hay, ai ngờ bây giờ Đường Tâm lại như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn, vẻ mặt còn vừa sợ vừa e ngại, đừng nói là gây sóng gió, nói không chừng bị dọa đến ngay cả nói đều không dám nói.

Ông âm thầm thở dài một hơi, sau đó đem chén đường đặt lên bàn “Mộ Dung tiên sinh muốn thêm đường cát sao?” Hắn làm hết phận sự hỏi khách.

Mộ Dung Đạt Viễn lộ ra nụ cười quá độ tà mị, tầm mắt không có nhìn lão quần gia, ngược lại nhìn chăm chăm vào Đường Tâm “Có thể cho tôi mật sao? Tôi đối với mật có thiên hảo Hắn chậm rãi nói, quá độ tới

gần Đường Tâm, hô hấp nóng rực phảng phất bên tai cô "Đường tiểu thư, em cho tôi một ít mật sao?" Hấn tươi cười, ý bảo chỉ hai người vô cùng thân thiết mới biết được.

Đường Tâm kinh hãi sợ tới mức ngay cả chén đều không cầm được, kịch liệt run run làm cho cô đánh nghiêng chén trà. Thoáng chốc hồng trà đổ vào quần dài, trên màu trắng bạc ti có lưu lại dấu vết loàn lổ

Hấn như thế nào có thể nhắc tới chuyện này ?! Trên mặt của cô hiện lên nét ửng hồng, khi tiếp xúc với tầm mắt như có lửa thiêu đốt của hấn, hoàn toàn rõ ràng ý tà ác. Cặp con ngươi đen kia nóng rực, như thời khắc triền miên với nhau, tầm mắt nhiệt liệt như lúc mơn trớn thân thể của cô.

"A, đều ẩm ướt sao?" Hấn một tay xoa quần dài của cô, tươi cười càng tăng vài phần ác ý.

"Anh-!" Cô hốt hển đột nhiên đứng dậy, thật không ngờ hấn dám ở trước mặt mọi người, nói ra những lời hạ lưu như vậy! Toàn thân cô tức giận run run, muốn đem con dao cắt bánh ngọt đâm vào trái tim đen tối của hấn, chấm dứt mạng sống của người đàn ông hạ lưu này!

"Đường tiểu thư, tôi chỉ nói quần dài của em đều bị hồng trà bắn tung tóe ẩm ướt kìa!" Hấn vẻ mặt vô tội nói, cười nhạo giống như nghĩ đến quá xa một chút, chỉ có cặp ánh mắt kia tiết lộ ý cười của hấn.

"Chết tiệt, không cần cố làm ra vẻ, ngươi là người đàn ông hạ lưu, ta quá rõ ràng ý tứ của ngươi!" Đường Tâm rống lên một tiếng, rốt cuộc không áp chế được lửa giận trong lòng.

Cô xúc động đoạt ẩm trà trong tay quản gia, không chút nghĩ ngợi dùng sức đem hồng trà nóng hằm hập hất sang cạnh bên. Nước trà vấy ra giữa không trung, sau tất cả đều hất vào Mộ Dung Đạt Viễn tươi cười kia làm da đầu người ta run lên.

Rầm một tiếng, mọi người cứng ngắt tại chỗ, đại ra nhìn Đường Tâm phẫn nộ. Cô tuy rằng từ nhỏ liền cả gan làm loạn, nhưng là chưa bao giờ từng làm chuyện mất lý trí như vậy, mọi người bị kích động khác thường của hàng dọa đến choáng váng.

Hồng trà chậm rãi chảy dọc xuống từ trên tóc đen của Mộ Dung Đạt Viễn, làm ẩm ướt tây trang may thủ công đắt giá của hấn. Nhưng mà hấn cũng không nói gì, chỉ mỉm cười, lấy khăn tay ra lau vết trà trên mặt.

"Đường tiểu thư thật đúng là nhiệt tình a!" Hấn nói, thưởng thức biểu tình khi tức giận của Đường Tâm. Cô vẫn xinh đẹp như vậy, hấn hoài nghi chính mình nhìn cả đời cũng không thấy chán.

"Đường Tâm, lễ phép của con đều chạy đi đâu?" Phương Khoản Khoản sau một lúc lâu sau mới hồi phục tinh thần, kinh ngạc lấy tay che miệng hô nhỏ một tiếng. Bà thật không ngờ, con gái thông minh lanh lợi nhưng lại làm ra chuyện tình thất lễ thế này, căn bản là không giống hành vi bình thường của Đường Tâm

"Đối với người như thế không cần phải lễ phép" Đường Tâm cắn răng nói, tay nắm chặt thành quyền. Cô thật sự không thể giải thích với cha mẹ, người đàn ông ra vẻ tao nhã này, kỳ thật so với cô càng ác liệt hơn một ngàn vạn lần. Hấn xác thực lợi hại, làm cho cô căn bản khó mở miệng trả lời. Hấn đối với cô làm ra đủ loại chuyện, nhưng lại là chuyện không thể kể cho người khác.

Cô thật sự khó mà tin được, trên thế giới làm sao có thể có người đàn ông không biết xấu hổ như vậy? Đã muốn chiếm hết tiện nghi, nay còn dám can đảm vô liêm sỉ ở trước mặt mọi người mà trêu đùa cô!

"Đường Tâm!" Phương Khoản Khoản hô nhỏ, trên mặt tràn đầy sự xin lỗi, cô vội vàng cầm khăn mặt đứng dậy xin lỗi Mộ Dung Đạt Viễn "Mộ Dung tiên sinh, xin tha thứ cho con bé, con bé chính là có chút khấn trương" Bà vội vàng tìm cách cứu chữa. Cho dù là thân cận không thành công cũng không sao, nhưng người ta là khác, như thế nào có thể thất lễ được?

"Đừng lo." Mộ Dung Đạt Viễn mỉm cười lễ phép, nghiêng đầu nhìn Đường Tâm, chẳng những không bị hành động của cô chọc giận, ngược lại cặp con ngươi đen kia, ánh mắt lại trở nên nóng rực "Chính là quần áo tôi đều ẩm ướt, có thể xin Đường phu nhân tìm một phòng cho tôi thay đổi quần áo, sửa sang lại mặt mũi?"

"Đương nhiên không thành vấn đề, lão quan gia sẽ dẫn cậu đi đến không gian khác, tôi mặc khác cho người mang quần áo thích hợp đến cho cậu."

Phương Khoản Khoản gật đầu lia lịa, ý bảo quản gia dẫn Mộ Dung Đạt Viễn rời phòng khách.

“Không cần phiền toái đến quản gia, tôi nghĩ Đường tiểu thư có thể dẫn tôi đi.” Mộ Dung Đạt Viễn tươi cười càng sâu, lấy tốc độ sét đánh cầm cánh tay Đường Tâm, lực ổn định vừa đúng không làm đau cô, nhưng cũng không cho phép cô né ra.

“Không! Tôi mới không...” Đường Tâm hoảng hốt mà phần nộ cự tuyệt, căn bản là không dám nghĩ lại cảnh ngày trước cùng chung sống với hắn.

Hắn càng lấn tới, lấy thanh lượng như thì thầm, thông thả mà rõ ràng nói :” Tiểu bạo quân xinh đẹp của anh, nếu em không đi theo anh ra khỏi phòng khách, thì chúng ta sẽ giải quyết chuyện cũ ngay tại nơi này, anh cũng không để ý có nhiều khán giả ở đây, chính là đến lúc đó, cho người nhà nghe được chúng ta nói chuyện, thì em sẽ gặp không ít xấu hổ.” Hắn dùng ngữ khí ôn nhu nhất nói, nội dung uy hiếp cũng là hàng thật giá thật.

Đường Tâm bị thăm lắc đầu, căn bản biết không thể cự tuyệt, hắn thật sự quá mức ti bỉ mà cao tay, hoàn toàn bắt lấy nhược điểm của cô, ngay cả phản kháng hay đường sống cô đều không có.

Cô chỉ có thể phát ra âm thanh gào thét rất nhỏ, lúc mọi người trợn mắt há hốc mồm, bị hắn mạnh mẽ dẫn ra khỏi phòng khách.

Cô trong lòng có dự cảm bị thăm, đại khái cả đời này. Dù cô có đạt được mục tiêu hay không, cũng bị người đàn ông hạ lưu này ăn gât gao?

14. Chương 07 Part 1

Cánh cửa phòng dành cho khách vừa mở, Đường Tâm lập tức nhanh chóng chạy vội tới góc khuất của phòng, cầm chặt lấy một cái chân nến, biểu tình hung ác xoay người đối mặt với người đàn ông hạ lưu kia.

“Chết tiệt, anh dám lừa gạt tôi!” Cô giận dữ hét, không chút nghĩ ngợi cầm nến xông đến, ý đồ muốn băm thây nấu chín người đàn ông dám can đảm trêu đùa cô.

Nguyên lai cô vẫn cảm giác hoang mang, kỳ thật là một âm mưu khéo léo không sơ hở. Khó trách hắn có tri thức buôn bán kinh người; Khó trách hắn đối với các xí nghiệp thuộc như lòng bàn tay, nguyên lai hắn căn bản không phải là ngư lang, mà là người đàn ông được người người ca tụng là doanh nhân truyền kỳ. Cô hoàn toàn bị lường gạt, cả người lẫn tâm đều thất bại trước hắn.

Mưu kế của cô tất cả đều không có hiệu quả, bao gồm ngay cả việc Lâm Duệ Duy đi bên cạnh giữ thể diện cũng chưa từng. Mộ Dung Đạt Viễn chết việc này rõ ràng biết cô chưa từng cùng người đàn ông có ái muội như vậy. Bị hắn nhìn thấu thất bại, làm cho cô phần nộ muốn thét chói tai.

Mộ Dung Đạt Viễn tà mị cười nhẹ một tiếng, đối mặt với sự công kích thậm chí không có tránh né. Chỉ tại nháy mắt lúc cô lại gần nhất, bỗng dương tay cầm lấy chân nến, thoải mái mà chặn đi công kích của cô. Thân thủ hắn rất cao, ngay cả sát thủ cũng không phải là đối thủ, huống chi là Đường Tâm?

“Cẩn thận một chút nào, tiểu bạo quân, anh không nỡ để em mang tội danh mưu sát chồng đâu.” Hắn thuận ta kéo nến, làm cho cô thân bất do kỷ ngã vào trong lòng hắn. Hắn một tay nâng mặt cô lên, nụ hôn hàm chứa lửa nóng vô hạn đặt lên môi cô, lúc cô thở dốc trong nháy mắt đầu lưỡi linh hoạt bỗng chui vào trong miệng cô, đẩy đưa cùng cái lưỡi mềm mại ngọt ngào của cô.

“A...” Cô than nhẹ một tiếng, bản năng giãy dụa. Nhưng là nhiệt độ cơ thể cùng hơi thở của hắn hoàn toàn bao phủ cô, làm cho cô không có chỗ trốn. Gió lốc kịch liệt theo hắn truyền vào trong miệng, câu dẫn cô lần nữa nhớ lại đủ chuyện lúc trước.

Đã muốn lâu như vậy nhưng lại không có đụng chạm cô, Mộ Dung Đạt Viễn cơ hồ muốn điên lên, tư vị quá độ ngọt ngào của cô làm khi rời ra cứ ảo tưởng không ngừng, nhưng là lại lần nữa được ôm lấy cô, cảm quan của hắn dường như sống lại, giống như chỉ có ngọt ngào của cô, mới có thể xoa dịu khát vọng của hắn.

Tay hắn nắm lấy thắt lưng của cô, gắt gao ôm cô, một lần nữa nhớ lại đường cong hoàn mỹ của cô. Nhiều đêm, hắn thương xuyên tỉnh dậy trong khát vọng về cô, sau đó cả đêm bởi vì dục vọng đau đớn mà khó có thể ngủ lại. Hắn hoàn toàn mê luyến cô, bất luận là vẻ mặt xinh đẹp hay tính tình nóng nảy, cả đời hắn đều muốn chiếm giữ lấy.

Giống như là hưởng hứng bàn tay hắn, giấy dựa của cô rút đi, thân hình mềm mại nhưng lại nhanh chóng cảm nhận được tình dục hư không, nụ hôn âu yếm cùng nồng nhiệt, làm cho cô say mê trong vài giây, nhưng là cảm xúc phần nộ rất nhanh lại đem cô kéo về hiện thực. Cô hung hăng quay đầu qua một bên, hoàn toàn ngăn trở sự xâm nhập của hắn.

Đường Tâm liên tục thở, khe cắn môi dưới, trong mắt lửa giận thiêu đốt, bộ dáng kia xinh đẹp rung động lòng người.

“Chồng cái gì? Anh cứ ở đó mà mơ đi! Cho dù là anh đùa giỡn mưu kế của tôi, tuyệt đối tôi cũng không gả cho anh!” Cô trầm đĩnh tiệt thiết nói, hai tay đặt ở trên ngực rộng của hắn mà dùng sức chống đỡ, ra sức đập hắn một cước, sau thoát khỏi cái ôm áp của hắn.

Thân thủ cô chán ghét muốn quên đi hơi thở nam tính của hắn còn vương lại trên môi, lại bắt đắc dĩ đem mùi hương của hắn, càng thêm nhu tiến ở cánh môi của cô. Cô còn nhớ rõ hết thảy, nụ hôn nhiệt liệt, kịch liệt triển miên, ở ban ngày cùng trong đêm tối làm người ta mệt mỏi mà khó có thể thỏa mãn kích tình...

“Nhưng mà lúc trước không phải là em đã nói, em phải về nhà đi gả cho người đàn ông được cha tuyển chọn sao? Nhớ rõ không? Em ở trong phòng nhỏ dùng miệng mà cãi lại, vừa nói người nọ là vị hôn phu của em.” Hắn không khỏi cười, nâng cằm cô lên, bắt buộc cô đối mặt với ánh mắt hắn. “Tiểu bạo quân, em lúc trước còn la hét nói, em thương hắn!” Hắn cố ý nhắc nhở cô.

“Câm mồm!” Đường Tâm then quá thành giận, mệnh lệnh nói, dùng sức cắn môi dưới

“Anh chỉ là muốn nhắc cho em nhớ thôi.” Hắn vẻ mặt vô tội nói, sau đó tư thái thông thả tao nhã, chậm rãi cởi tây trang trên người. Đầu tiên là áo khoác, tiếp theo là caravat, áo sơ mi, dây lưng, thân hình ngăm đen rắn chắc dần dần lộ ra không sót.

“Anh muốn làm cái gì?!” Đường Tâm khẩn trương trừng lớn mắt, liên tục lui về sau, thẳng đến khi đụng lưng vào vách tường.

Cô đã không còn đường thoái lui, bị nhốt một mình cùng với người đàn ông tà ác nguy hiểm này, mà lấy tính hắn cả gan làm loạn xem ra, cho dù là người nhà đứng gần cửa, hắn vẫn có thể xâm phạm cô.

“Anh chỉ muốn cởi quần áo ướt sũng này ra thôi, em nghĩ đi đâu vậy?” Hắn mỉm cười, nghiêng đầu nhìn cô. Dùng trước mắt hắn là mái tóc đen dài không chịu nghe lời, càng làm con người đen thâm thúy lộ ra tà mị, làm cho hắn không kiềm chế được khí chất dần lộ ra. Trút bỏ đi bộ dáng giả dạng văn minh, hắn lại là ngư lang tà nịnh đối với cô vạn phần quen thuộc.

“Lúc này, anh còn sợ là em không nhận được ra anh nữa kia! Lúc trước khi chúng ta cùng một chỗ, anh phần lớn là trần truồng lộ thể, giờ anh cởi quần áo ra, là để cho em nhớ lại dễ dàng hơn.” Hắn không biết xấu hổ tới cực điểm, tự nhiên nói ra cái cớ vớ vẩn này.

Đường Tâm hừ một tiếng, vẫn là đề phòng nhìn hắn. Cô rất quen thuộc loại ánh mắt nóng rực của hắn, biết hắn kế tiếp định làm gì.

“Anh cho dù ăn mặc sang trọng cách mấy cũng vô dụng, bản tính hạ lưu vẫn sẽ không thay đổi, nhiều lắm thì chính là mặt người dạ thú.”

Trên miệng cô không buông tha những lời lẽ châm chọc.

“A! Nói như vậy, em thích nhìn anh trần truồng hơn hả? Sao lại không nói sớm? Anh đương nhiên sẽ chiều theo sở thích của em.” Hắn nhanh chóng cởi bỏ hết quần áo, trên thân hình tinh trắng, làm da đen nam tính, nay cũng chỉ còn lại một cái quần lót màu đen, nam khí tinh lực hoàn mỹ sẽ làm cho nữ nhân điên cuồng.

“Đủ rồi, tôi không chịu nổi khi đứng cùng một chỗ với anh, tôi muốn đi ra ngoài!” Đường Tâm không thể nhịn được nữa hô lên.

Cô tuy rằng thật mạnh, nhưng là trực giác cũng không có thoái hóa. Tri giác của cô đều rỗng giập, muốn cô né ra nhanh một chút, hẳn thật sự quá giáo hoạt cùng nguy hiểm, cô căn bản là không thể thắng được.

“Tiểu bạo quân, nghĩ muốn thử cũng đừng thử, nếu như em đào tẩu, anh liền lột đồ trên người em. Còn chưa đụng đến cửa, em sẽ trần như nhộng.”. Hắc ung dung mỉm cười, sau đó hơi chút vận mình, thân thủ làm ra vẻ như thách thức. Hắc kỳ thật thập phần chờ mong cô hành động, như vậy hẳn mới có thể lột bỏ quần áo che đậy mắt đó, lại lần nữa thấy được thân hình xinh đẹp của cô. Chỉ cần tưởng tượng được chạm vào cô, cả lòng bàn tay hẳn đều bởi vì chờ mong quá lâu mà ngứa ran lên

Đường Tâm hít sâu một hơi, bắt buộc chính mình tỉnh táo lại. Cô nhìn xuống xúc động muốn né ra, biết hẳn nói được làm được, một khi cô hành động tuyệt đối liền bị ánh mắt tinh tường của hắc nhìn thấy. Cô lãnh đạm đánh giá hắc, đứng tại một chỗ bất động.

“Các hạ nay chỉ mặc quần lót, tôi khuyên anh nếu đã không đủ cứng rắn thì đừng làm càn. Nơi này nói như thế nào đều là Đường gia, nếu anh dám can đảm gây rối, gia nhân của tôi sẽ không từ bỏ ý đồ” Trên miệng cô nói lời uy hiếp xong, trong lòng không có nửa phần nắm chắc.

Cô thật sự không thể xác định, một khi sự tình phát sinh, Đường Phách Vũ cùng đám người kia đến tốt cùng là đứng ở bên phe nào? Dù sao thì khi cô bị tha ra khỏi phòng khách, trên mặt mọi người đều không hiện ra lo lắng, mà là sự chờ mong.

” Tiểu bạo quân,” Hắc vô cùng thân thiết gọi, khơi mào mào nhìn cô “Em có kinh nghiệm mà, cũng đủ biết anh có đủ cứng hay không?” Hắc cười khê vài tiếng, trêu đùa cô, cô gái nhỏ mỗ nhon này cực kì lợi hại, muốn làm cô mặt đỏ tai hồng cũng không dễ dàng.

“Tên hạ lưu!” Đường Tâm oán hận mắng, cực kì hận chính mình thế nhưng lại để cho hắc bắt thóp ! Giống như đã lo lắng chu đáo, nhưng lại có câu núi này cao còn có núi kia cao hơn, hẳn giống như là giả chết để lừa gạt người sống, sau đó giết họ mà không thêm đền mạng.

“Anh không đủ hạ lưu như em nói đâu, không phải là anh bị em tính kế sao? Tiểu bạo quân, đây là em bức anh, anh không hề lựa chọn con đường này đâu nha!” Hai tay hắc dựa vào vách tường, rũ mắt tình xuống nhìn Đường Tâm, thần sắc tràn đầy sủng nịch “Ngẩng đầu lên! Là em có ý định bắt lương muốn tính kế anh, anh này chỉ có thể xem như là đang phòng vệ mà thôi.”

“Phòng vệ sao? Anh giả mạo ngư lang, còn làm ra những sự tình này đối với tôi, như vậy có thể xem là phòng vệ sao?” Đường Tâm trừng mắt hắc, không thể tin được hắc lại vô sỉ như vậy, được tiện nghi mà còn ra vẻ.

“Nếu như em không tính quỷ kế, buộc Đỗ Phong Thần giúp em đi tìm ngư lang, đến diễn một đôi uyên ương giả mạo, tưởng khi thân cận sẽ làm cho anh bỏ chạy, thì anh đâu cần phải ra hạ sách này? Công bằng một chút a, em có thể trêu chọc người khác, nhưng lại không chịu nổi người khác trêu chọc sao? Anh chỉ làm gây ông đập lưng ông thôi.” Hắc đương nhiên nói, một bên khước miệng nhếch lên cười.

“Là Đỗ Phong Thần đi nói cho anh tất cả sao? Là hắc giúp anh trừ bị quỷ kế này sao?” Đường Tâm chất vấn, trong lòng tức giận chính mình quá mức tín nhiệm Đỗ Phong Thần. Nhưng là như thế nào có thể nghĩ tới, một người chú xem mình lớn lên từ nhỏ, thế nhưng lại nhẫn tâm đưa cô vào miệng cọp! Xem ra không phải nhân duyên của cô không tốt, chính là Đỗ Phong Thần bị cô nhiều năm ức hiếp mà thực sự hóa liều.

“Ông ta chỉ cung cấp cho anh một cơ hội, dùng tự tôn nam tính của anh, cùng với xinh đẹp của em mà kết hợp.” Hắc tiến lên phía trước, không để ý giây dụa của cô, tiếp cận lộ ra trọn vẹn thân hình nam tính gắt gao đè chặt lại thân hình mềm mại của cô, cúi đầu hô hấp nhận ra hương hơi thở của cô, nhiệt độ cơ thể nóng rực của hắc vây quanh cô.

Trong lòng của cô hung hăng đau xót, thống khổ lạnh như băng thổi quét cô, làm cho cô thoáng chốc không thể hô hấp. “Anh tiếp cận tôi, giữ lấy tôi, đều chỉ vì muốn trả thù quỷ kế của tôi, hoàn toàn trêu đùa tôi?” Cô thấp giọng hỏi, ánh mắt tránh đi không nhìn tới hắc.

Nguyên lai, hết thấy chính là cô tự mình đa tình, cô lúc trước mê luyến hấn, hấn đối với cô tất cả chỉ vì trêu đùa cô! Cuộc đời cô lần đầu tiên tự cảm thấy chính mình ngu dốt, thế nhưng không có hiểu rõ quỹ kế của hấn, sau khi tách ra khỏi hấn còn ngây ngốc, vì hấn mà tưởng niệm vài tuần....

Lời nói của hấn khiến lòng cô chấn động xôn xao, làm cho cô cảm thấy hư vô mà thống khổ. Cô cắn môi dưới, cảm thụ nỗi đau đớn rất nhỏ, trong lòng bốc lên sự thất bại cùng sự suy sụp khó chịu. Nguyên lai, kia đều chính là trêu đùa cô, cô lại ngây ngốc tin là thật...

Mộ Dung Đạt Viễn cúi đầu, lấy môi vuốt ve đôi môi đỏ mọng như đóa hoa của cô, dụ dỗ ở môi cô nói nhỏ, hô hấp của hấn cuộn cuộn không dứt thâm nhập vào miệng cô, thân thể hai người như dán vào nhau, liền ngay cả hô hấp cũng hòa làm một.. “Đừng suy nghĩ miên man, tiểu bạo quân xinh đẹp của anh. Nếu là vì trả thù em, trêu đùa em, làm sao anh có thể cùng em chung vui thích này? Anh thừa nhận lúc trước xác thực có ý định bất lương, nhưng là ngôn hành cử chỉ xinh đẹp của em đều mê hoặc anh, làm cho anh mê luyến không thể tự kiềm chế.”

“Anh không cần nói dối.” Đường Tâm quay đầu đi, lần đầu cảm thấy yếu ớt như vậy. Ở thời khắc không cẩn thận, cô đem những thứ yếu ớt nhưng lại rất quan trọng giao phó đến tay hấn. Cô bất an không yên, sợ hấn chỉ dùng sức một chút, lòng của cô sẽ trở nên dập nát.

Cảm giác như vậy quả thực muốn dọa phá hư cô, lúc trước hưởng thụ tình dục dung tủng là một chuyện, nhưng là khi mặt thật của hấn bị vạch trần, cô mới nhìn ra, hai người trong lúc đó căn bản không có trở ngại. Hấn chính là người được chọn lựa, có thể trở thành người bên cô cả đời, hết thấy giống như là được định sẵn, cô hoàn toàn trốn không thoát hấn.

“Anh đang nói dối sao? Em hồi tưởng kể lại về mỗi một lần của chúng ta xem. Nếu anh là đang nói dối, lại làm sao có thể như vậy lòng say thần mê?” Hấn ngẩng đầu, lấy đầu ngón tay miêu tả cánh môi mềm mại của cô. “Em hoàn toàn mê hoặc anh, anh yêu say đắm tất cả thuộc về em, bao gồm tiểu quỷ kế này, tính tình thích vênh mặt hất hàm sai khiến kia, cho nên mới cùng em biến giả thành thật.”

Ánh mắt của cô bị hấn gắt gao cuốn lấy, căn bản không giãy ra, chỉ có thể chăm chăm, chuyên chú nhìn hấn, ở nụ cười tà mị của hấn, thế nhưng lại có một sự ôn nhu... Bản năng cô biết, những lời này không phải lời ngon tiếng ngọt, người đàn ông giống như hấn, căn bản là không cần dùng lời ngon tiếng ngọt lừa gạt nữa nhân, hấn giờ phút này gần từng tiếng một, đều là lời thực lòng

Chính là, hấn như vậy so với trêu tức càng làm cho cô sợ hãi hơn. Cô không có chuẩn bị tốt, như thế nào có thể đáp ứng cùng hấn cả đời? Lần đầu thân thiết như thế này, làm cho cô phá lệ khủng hoảng, bản năng đã nghĩ muốn đào tẩu.

“Đường Tâm, em thuộc về anh, cả đời này đều là của anh.” Hấn thông thả nói lời tuyên bố, bá đạo không tha cự tuyệt hay trốn tránh của cô. Hấn liếm đôi môi đỏ mọng của cô, sau lưỡi linh hoạt thâm nhập vào trong miệng cô, tham lam lại muốn nhắm nháp cô.

Hấn đã chờ đợi lâu lắm rồi, dục vọng nóng rực bên dưới thậm chí khó có thể nhịn đau đớn, hấn thầm nghĩ muốn thâm nhập thật sâu hoa kính ẩm ướt ẩm áp của cô, làm cho cô ở dưới thân hấn yêu kiều uyển chuyển.

Đường Tâm không thể tránh né, thậm chí ngay cả tứ chi đều hư nhược vô lực. Trong lòng bỗng dưng có một loại tuyệt vọng ngọt ngào, cô xác thực khó có thể đào thoát, tài trí của hấn không thể nghi ngờ, huống hồ hấn nguy hiểm cùng tà mị mê người như vậy, cô hoàn toàn không giãy thoát của sự mê hoặc của hấn.

Tay hấn luôn vào quần áo của cô, thoải mái cởi nội y bằng ren, bàn tay ẩm áp đặt lên nơi đầy đà, nhẹ nhẹ mà âu yếm, khiêu khích cô khiến cô không chịu được mà ngẩng đầu lên than nhẹ. Hấn cúi đầu, dùng răng nanh cắn cô, mở chốt khóa trên lưng cô, nhẹ nhàng mà nhanh chóng, da thịt trong suốt liền lộ lồ trước mắt hấn, thân thể tốt đẹp mềm mại làm cho hấn không tự chủ được tán thưởng, đôi môi nóng rực dừng ở trên nơi đầy đà của cô, đầu tiên là liếm mũi đỉnh nụ hoa, tiếp theo tham lam hút.

“Em sẽ không tin tưởng, anh có nhiều hoài niệm như vậy đó.” Hấn nói nhỏ, hai mắt nóng rực như lửa, trong nháy mắt liền cắt trên ngực cô.

Đường Tâm miễn cưỡng mở to mắt, lại chỉ nhìn thấy trên khuôn mặt ngăm đen kia, cặp con ngươi đen cơ khát, hứa hẹn sắp gây cho cô kích tình hưởng yếm. cô đại khái thật sự hoàn toàn bị giáo phối, thậm chí

không nghĩ đến phản kháng, càng thật không ngờ muốn chạy trốn, cô lúc này không thể tự hỏi, chỉ có thể bất lực chờ mong hấn giữ lấy....

Trên cửa truyền đến tiếng nói lễ phép, sau đó cửa lớn bị mở ra, lão quần gia thái độ cung kính cầm âu phục được may thủ công hoàn toàn mới tiến vào.

Đường Tâm hô nhỏ một tiếng, muốn nét ra, thân hình lại bị Mộ Dung Đạt Viễn trảo chặt chẽ. Hấn không cho cô né ra, chính là dùng thân hình cao lớn che lấp đi thân hình trần trụi của cô.

“Mộ Dung tiên sinh, đây là đồ của bà chủ cho người may cấp tốc đưa tới cậu, cậu xem số đo có phù hợp hay không.” Trên mặt ông duy trì mỉm cười lễ phép.

“Phiền toái ông thay thế tôi, nói lời cảm ơn đến Đường phu nhân.” Mộ Dung Đạt Viễn lấy mỉm cười tương tự đáp lại, giờ phút này đối với cơ thể trần trụi hoàn toàn không chú ý.

Lão quần gia thần sắc tự nhiên, chỉ có cặp mắt kia tiết lộ sự chờ mong xem kịch vui. Ông bình tĩnh nhìn người đang nằm trong lòng Mộ Dung Đạt Viễn, Đường Tâm đã nửa thân trần, ôn hòa mở miệng hỏi :“Tiểu thư, có phải tôi cũng nên lấy quần áo khác đem đến cho con? Dù sao ta thấy con đối với bộ quần áo đó cũng không thích hợp, cho nên con mới đem nó nhanh chóng lột xuống.”

“Tôi không cần quần áo, cũng không cần ông nói móc châm chọc, lập tức đi ra ngoài cho tôi!” Đường Tâm thẹn quá thành giận hô, tức giận nguyên rửa toàn thể giới, cô rốt cuộc đã gây ra bao nhiêu nghịet, mới có thể rơi vào trường hợp như vậy?

“Tiểu thư không hy vọng có người quấy rầy sao? Như vậy ta cũng nên thức thời mà tạm biệt.” Lão quần gia mang theo miêng cười, thận trọng mà thông thả rời khỏi phòng dành cho khách, đem cửa lớn đóng lại.

Ông là nhìn Đường Tâm lớn lên từ nhỏ, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội nói móc cô. Ông ở ngoài mặt thái độ cung kính bình tĩnh, kỳ thật trong lòng mừng rỡ chết khiếp, đối với Mộ Dung Đạt Viễn có ấn tượng rất tốt, ít nhất người này tuyệt đối chế ngự được mồm miệng lạnh lời cộng thêm quỷ kế đa đoan của Đường Tâm

15. Chương 07 Part 2

Cửa mới được đóng lại, lão quần gia lập tức khẩn trương dán tại trên cửa, nghe trộm tiếng vang trong phòng, không muốn bỏ qua đoạn sau.

Cậu bé nhỏ vẽ mặt hưng phấn, ôm lấy hai chân lão quần gia, cố gắng đem lỗ tai dán tại trên cửa, nghe động tĩnh trong phòng. “Thời điểm ông vừa vào, bọn họ đang làm cái gì?” Đường Chấn nhỏ giọng hỏi.

“Mộ Dung tiên sinh thoát chỉ còn một cái quần lót, cậu ta tựa hồ cũng thuận tiện đem áo của tiểu thư lột ra. Mặt khác, Mộ Dung tiên sinh thể trạng thực không sai, tương tự với ông chủ.” Lão quần gia cự tế mỉa di nói.

“Khẩn cấp như vậy sao?” Giọng nói mềm mại từ xa truyền đến, quần gia vừa thấy liền cúi đầu, không nghĩ tới lại thấy Hỏa Nhạ Hoan ôn nhu tinh tế. Cô một thân áo trắng thuần khiết, chính là khí chất khác hành động một trời một vực, học theo Đường Chấn cũng ghé tai vào trên cửa nghe lén.

“A, hỏa tiểu thư.” Lão quần gia có vài phần kinh ngạc.

Nhạ Hoan mỉm cười ngọt ngào. “Thật có lỗi, cháu đến muộn, có bỏ lỡ đoạn hay nào không?” Cô có chút bóp cổ tay nói, tầm mắt hơi hơi hướng về phía phòng khách. Cô ban nãy có đi qua đó, phát hiện Lâm Duệ Duy một mình ngồi ở chỗ kia, ánh mắt cùng biểu tình khác với thường ngày, trong lòng cô biết rõ có chuyện vui liền vội vàng đi vào đây.

“Hoàn hảo, không trễ lắm, màn vui mới bắt đầu.” Lão quần gia tần trách (trách nhiệm đầy đủ) nói, đối với cô gái xinh đẹp trẻ tuổi này có cảm tình tốt.

“Như vậy xem ra, Đường Tâm thích Mộ Dung từ lâu?” Nữ chủ của Đường Gia nhiếp thủ nhiếp chân xuất hiện, chính là thân mình cũng dán tại cửa trước, cau mày nói :“Người trẻ tuổi đều là như vậy sao? Tiến triển thật nhanh! Bọn chúng không phải vừa mới biết nhau sao?”

Lão quản gia đang muốn mở miệng giải thích, lại nghe thấy bên phải truyền đến tiếng nói trầm thấp của người đàn ông, ông nhanh chóng quay đầu đi, lại kinh ngạc thấy Đường Phách Vũ vẻ mặt âm trầm đứng ở nơi đó.

“Thái độ Đường Tâm có vấn đề, hẳn là lúc trước bọn chúng có quen biết nhau, hơn nữa quan hệ không tầm thường.” Đường Phách Vũ thông thả nói, trong lòng có vài phần phức tạp. Ông đương nhiên không ngu muội, dễ dàng nhìn ra Mộ Dung Đạt Viễn nên không có nói quá một tiếng, cũng không thông báo cho Đường Tâm. Thân là cha, ông có vài phần phần hộ cùng lo lắng, nhưng là người đàn ông kia hẳn vừa thấy được mắt, chọn lựa, cầu người, ông còn có thể oán giận cái gì?

Lão quản gia nhìn biểu tình phức tạp của Đường Phách Vũ, tiếp tục cùng Phương Khoản Khoản, Hỏa Nhạ Hoan và Đường Chấn duy trì cùng một tư thế, mạo hiểm bị ông chủ mắng đá nguy hiểm, hạ quyết tâm muốn nghe lén. “Ông chủ, chúng ta là quan tâm tiểu thư mà!” Ông biện giải.

Đường Phách Vũ từ chối trong vài giây, cuối cùng thở dài một hơi.

“Tránh ra một chút, tôi cũng muốn nghe.” Hắn lần đầu buông tha dáng vẻ ông chủ, cúi người xuống làm theo động tác của bọn họ.

Bên ngoài cửa lớn, năm người tất cả đều nín thở ngưng thần lắng nghe.

Lão quản gia vừa đi ra, đánh gãy một màn không khí ngập tràn sắc.

Đường Tâm vững tâm tránh khỏi cái ôm của Mộ Dung Đạt Viễn, ngồi ở trên sofa phát ra rên rỉ, xấu hổ quần bách quả thực muốn đào một cái hố để chui vào. “Tôi xong rồi, lão già kia tuyệt đối sẽ bắt lấy đuôi tôi, nói móc nhục nhã tôi cả đời.” Cô lấy tay che khuất ánh mắt, thậm chí không quan tâm giờ phút này thân hình đang trần trụi.

Hắn cười khê vài tiếng, bàn tay dừng trên vai mảnh khảnh của cô, vỗ nhẹ vài cái để trấn an, lại không có ý tốt mà vuốt ve, tham luyến da thịt phần nộn của cô. “Đường lo lắng, chờ em thành vợ của anh, hết thấy chẳng phải danh chính ngôn thuận hay sao, ông ấy làm sao có thể nói móc em?” Hắn cúi đầu hôn vai.

“Kể đầu sỏ gây nên chuyện này là anh, tránh xa tôi một chút đi, tôi sẽ không gả cho anh, có nghe hay không!” Đường Tâm không thể nhịn được nữa hô, vừa xoay người đã muốn ngã xuống.

Nhưng chính là cô hơi chút đứng dậy, bên hông liền đột nhiên căng thẳng, sức lực cường đại kéo cô làm cho cô đổ về sau, thỉnh linh an vị trên thắt lưng của hắn, dục vọng cứng rắn làm cho mặt cô hồng lên, chính là ở giữa hai chân mềm mại, một chút va chạm cũng làm cho hai người không thể tự chủ mà phát ra rên rỉ.

“Em thật sự không muốn gả cho anh sao? Tiểu bạo quân, ta sẽ rất khổ sở a! Chẳng lẽ lúc chúng ta ở căn phòng nhỏ màu hồng, em làm mọi chuyện với anh, đều chỉ do tham luyến thân thể của anh thôi sao?” Hắn giả bộ ngữ điệu khổ sở, giống như là bị người ta đùa bỡn đáng thương.

Biểu tình kia xuất hiện trên khuôn mặt tuấn lãng nguy hiểm của hắn, quả thực có vài phần buồn cười.

“Anh không cần phải lật ngược phải trái, là anh đùa bỡn tôi, lừa tôi, còn dối tôi làm ra.... làm ra sự tình này....” Mặt của cô đỏ lên, quyết không chịu thua kém, vẻ mặt đồ ỉm xinh đẹp chọc đến hắn khiến hắn không nhịn được khê cúi đầu hôn lên trán cô. Tay cô nắm chặt thành quyền, cắn bản không nói nên lời những chuyện hắn đã làm. Cô rất cuộc là muốn làm như thế nào, khi gặp phải hắn từ ngữ liền hoàn toàn biến mất?

“Tiểu bạo quân a, trí nhớ của anh cũng không tốt lắm, em có muốn nhắc cho anh nhớ một tí, rốt cuộc anh đã làm gì với em hay không?”

Hắn ung dung hỏi, biết trước rằng cô căn bản không nói nên lời. Cô tuy rằng trời sinh tính nhiệt tình, nhưng nói như thế nào vẫn là danh viện thực nữ chịu quá nhiều giáo dục (danh viện thực nữ là con gái hiền

lành nhà có tiếng tăm), chuyện nam nữ hoan ái vô cùng thân thiết này, đối với cô mà nói chính là điều cấm kỵ.

“Anh đã làm gì, trong lòng biết rõ, không cần tôi phải kể lại.” Đường Tâm không hờn giận nói, ở trên người hắn giãy dụa.

Nhưng chính xoay cái eo nhỏ vài cái, cô liền phát hiện ra không thích hợp, dục vọng nóng rực của hắn kìm sát cô, mà hàng động của cô tựa hồ chính là làm cho hắn càng thêm hưng phấn. Cô khẩn trương đành chỉ vận vẹo, rất sợ hắn nhất thời quật khởi, lấy loại tư thế này, cô cũng đủ biết chuyện gì sẽ diễn ra, dù sao ở trong phòng nhỏ, bọn họ cũng từng...

“Chính là bởi vì trong lòng biết rõ, cho nên anh mới muốn chịu trách nhiệm, đem em lấy về nhà làm vợ của anh.” Hắn đương nhiên nói, thân thủ vuốt ve mái tóc dài của cô.

“Lúc đó chính là gặp dịp thì chơi, nay trình diễn xong rồi, chúng ta đại khái đi hai hướng. Động cơ ban đầu của anh chỉ là muốn trêu đùa tôi, hiện tại anh cũng đạt được mục tiêu, không phải sao?” Cô lạnh lùng cứng rắn nói, kháng cự hắn vuốt ve tóc dài, gây cho cô tác động diệu kỳ, khắc chế chính mình không bị hắn mê hoặc.

“Tiểu bạo quân, em suy nghĩ thật rất đơn giản.” Hắn thông thả lắc đầu, thương tiếc nhìn bộ dáng khốn khổ đang tự mình đấu tranh của cô. Hắn đương nhiên biết cô khẩn trương, nhưng là nếu không bức bách cô, cô căn bản không chịu đối mặt với thực tế của hai người.

“Chết tiệt, rốt cuộc anh muốn thế nào hả?” Đường Tâm phản nộ quay đầu, cắn môi trừng mắt nhìn hắn.

“Anh muốn rất đơn giản.” Hắn kìm sát tại cô, mềm nhẹ mà kiên định tuyên bố. “Liền làm theo lời lúc trước của anh, anh muốn em làm vợ của anh.” Hai tay không an phận tiến đến eo nhỏ của cô, lên lút cởi bỏ dây lưng của cô, bàn tay ngấm đen dễ dàng thâm nhập vào bên trong quần dài, xoa bên ngoài quần lót của cô, sau lớn hơn nữa tìm kiếm hoa hạc ở giữa hai chân cô.

“Dừng tay!” Đường Tâm kinh hãi la lên một tiếng, trong một khắc không phòng bị, khoái cảm như một tia chớp bén nhọn, từ địa phương hắn đụng chạm truyền lên, làm cho cô run run.

Mộ Dung Đạt Viễn thông thả nhẹ nhàng tại hoa hạc mẫn cảm của cô, cố ý gây cho cô vui thích tuyệt vời. “Hu! Nơi này cũng không phải là phòng nhỏ trong rừng, âm thanh tuyệt vời của em nói không chừng có thể truyền thật xa.” Hắn nhắc nhở cô, thấy cô bộ dáng ửng đỏ không dám hô lên âm thanh thật đáng yêu. “Dừng lên tiếng, âm thanh này chỉ có thể bị anh nghe thấy, chỉ có anh mới được nói, âm thanh của em có bao nhiêu mất hồn.”

Đường Tâm cắn chặt môi, thân thủ muốn đẩy hắn ra, nhưng là lực của hắn quá cường đại, cô căn bản không có biện pháp kháng cự. Mà khoái cảm giống như sóng cuộn từng đợt đánh úp vào, làm cho cô không giữ được một tia khí lực, khi bàn tay thô ráp hắn chạm vào, vỗ về chơi đùa trên hoa hạc non mềm của cô, cô chỉ có thể khó khăn phát ra tiếng ngâm ngọt ngào.

Hắn chỉ chậm rãi đẩy ra đóa hoa của cô, sau tiến vào cơ thể cô đã tràn đầy mật hoa ấm áp, mềm nhẹ di động, dụ hoặc cô, khiến cơ thể ngọt ngào co rút nhanh. Cô khó nhịn hít sâu, tác động hoa kính, cơ bắp non mềm càng nhanh bao trụ lấy hắn, hại hắn muốn tiêu tốn hết tự chủ, mới có thể kháng cự xúc động muốn đem cô đặt dưới thân.

“Ác Phu...” Cô kêu gọi hắn thân mật, không ngừng bị khoái cảm liên tiếp làm mờ lý trí, lúc này kháng cự hai tay của hắn, nay chặt chẽ cầm lấy, làm như rất sợ hắn đột nhiên rời đi. Cô nhắm chặt mắt, nước mắt như muốn chảy ra, bởi vì tình dục kịch liệt mà sắp khóc.

Đường Tâm ngồi ở trên người hắn, phủ lên dục vọng ấm áp của hắn, mang đến cảm giác ngọt ngào nhất mà cũng đau đớn nhất, hắn đang dụ dỗ cô, đồng thời cũng chịu sự tra tấn từ cô. Chỗ mẫn cảm của hai người, chỉ cách mấy miêng vài mỏng manh, mỗi lần ma sát đều mang đến nhiệt độ cực nóng.

Ngón tay thon dài trong cơ thể cô luật động, xâm nhập kịch liệt mà âu yếm cô, nhưng là bất luận cô lắc lắc thân thể mềm mại như thế nào, cũng không nói câu khẩn cầu, hắn như cũ không chịu để cô thoát mái. Quần áo của cô bị cởi quá nửa, trên thân thể mềm mại xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng manh, ở trên người hắn khó chịu vận vẹo.

“Tiểu bạo quân xinh đẹp của anh, đáp ứng lời cầu hôn của anh, trở thành vợ của anh, anh liền cho em.” Hấn từ hoãn dụ dỗ nói, tay rút nhanh ra khỏi hoa hạch cô, càng thêm kích thích cô

“Không, tôi... mới là không cần ...” Đường Tâm nói dứt quãng, ngay cả khát vọng như vậy, nhưng cô như cũng không muốn cúi đầu. Nhưng là, cô có thể nhẫn nại bao lâu? Cảm giác tuyệt vời ở ngay trước mắt hấn, dễ như trở bàn tay, thế nhưng hấn lại tàn nhẫn không chịu cho cô....

“Rất tốt, không cần lo lắng, anh có thể chờ đợi, đừng quên, anh vậy nhưng rất kiên nhẫn.” Hấn cúi đầu hôn cô, cố ý làm ra vẻ tốt đợi cô cho phép.

“Không.” Cô dùng sức cắn môi, thậm chí cắn đến chảy máu, vẫn là không muốn đáp ứng hấn. Cô thậm chí không có nhận ra, nước mắt chảy xuống dọc theo khuôn mặt phẫn nộ, một giọt nước mắt rơi xuống trên da thịt ngăm đen của hấn.

Hấn đã nắm nhiều ngược điểm của cô như vậy, cô làm sao còn dám cho hấn nhiều hơn? Trong lòng cô vẫn là sợ hãi, nếu hấn không phải nhiệt tình, nếu hấn cầu hôn, cũng có thể là đùa dai? Cô chấp nhận chính mình không thể chống đỡ quá nhiều đã kích. Cô đã rất muốn để ý hấn, chính là bởi vì như thế, khiến cho cô không dám dễ dàng hứa hẹn.

“Cô gái nhỏ cố chấp!” Hấn gầm nhẹ nói, trong thanh âm tràn ngập phần bộ cùng bất đắc dĩ. Không biết vì sao, hấn đang kiên trì như thế, nhưng chỉ cần nhìn lấy nước mắt của cô, liền nhanh chóng tan rã, hồng mắt, thật sự không đành lòng khiến hấn hô hấp khó khăn.

Ngón tay hấn lại hoạt nhập, linh hoạt trong hoa kính non mềm của cô mà di động rất nhanh, cuồng dã mà kịch liệt, hoàn toàn âu yếm nơi tư mật của cô. Tiết tấu mãnh liệt rồi cuộc đem cô đến điểm giới hạn, trong nháy mắt khiến cô phát điên lên.

Đường Tâm gắt gao dựa vào hấn, ngã vào trong lồng ngực rộng lớn, ở trên người hấn cuồng loạn thở hổn hển, sao cao trào mất trở nên loạn đi, thậm chí sau một lúc lâu không biết được mình đang ở nơi nào. Thân thể yếu đuối tựa vào hấn, mà hai tay của hấn còn trong hoa kính rung động của cô, trấn an một chút đóa hoa run run.

“Em thật ngoan cố, muốn tới khi nào thì mới nhìn vào sự thật đây?” Hấn thở dài, không rõ vì sao đã giải thích với cô rất nhiều, vậy mà cô vẫn không chịu tin tưởng hấn nhiệt tình. Đại khái toàn bộ cũng là do hấn gieo gió gặt bão, dùng thủ đoạn tỉ mỉ như vậy để tiếp cận cô, trêu đùa cô, căn bản cũng khó trách cô không thể tin được hấn.

“Cái gọi là sự thật, chính là anh, cùng với Đỗ Phong Thần hạ âm mưu với tôi. Anh còn không nhắc thì tôi đã quên, tôi là nên hảo hảo mà cảm ơn ông ta, bái ông ta vì hổ trưởng ban tặng người, có thể nói là tôi đã thua hoàn toàn.” Cô thu nhiếp tinh thần, không thể tha thứ cho chính mình thế nhưng lại say mê ở trong ngực hấn, nếu hấn tàn nhẫn một chút nữa thôi, cô đại khái thật sự mở miệng cầu khẩn hấn.

“Ông ta cũng chỉ là quan tâm đến em.” Mộ Dung Đạt Viễn nói. Hấn biết đây một loại phương thức biểu đạt tình cảm khác thường, mặc dù có vài phần ác liệt, nhưng ít ra bọn họ đều quan tâm đối phương ; Nếu không phải tin tưởng hấn, Đỗ Phong Thần sẽ không có cho hấn cơ hội bò lên người Đường Tâm.

“Anh biết ông ta ở đâu sao?” Đường Tâm nhanh chóng đứng dậy, tay chân cảm thấy hư nhược, miễn cưỡng cố đứng thẳng, lạnh lùng nhìn chằm chằm hấn, ngẩng đầu lên duy trì tư thế tôn nghiêm.

“Ông ta đang ở trên lầu cao nhất công ti anh, không biết vì sao, ông ta tựa hồ rất kiên trì muốn ở lại đó.” Mộ Dung Đạt Viễn nói dối như thật, rũ mắt xuống che đi hai luồng ánh sáng kì lạ. Hấn dụ Đường Tâm tới đó, kỳ thật là có tư tâm khác.

“Thật đúng lúc, tôi cũng có vài chuyện muốn thảo luận cùng hấn.” Cô cần một ít thời gian để bình tĩnh hoặc là tìm một người để phát tiết cảm giác thất bại trong lòng, dù sao cô chính là không thể nhịn được nữa chuyện đã cùng hấn sống chung. Đây, đi tìm Đỗ Phong Thần phát tiết tức giận, xem ra là lựa chọn tốt nhất.

Ở ngoài mặt bình tĩnh, chính là vì che dấu chân tướng cô thực đã mê luyến.

“Anh có thể tận hưởng sự chiêu đãi ở Đường gia, nhưng tôi không hứa sẽ chăm sóc anh.” Cô thần nhiên nói, sau mở cửa lớn của phòng khác.

Thùng thùng thùng thùng thùng, liên tiếp vang lên năm tiếng đánh, nguyên bản tất cả người đang dán tai vào cửa nghe lén, tất cả đều bởi vì không dự đoán được Đường Tâm đột nhiên mở cửa mà ngã chập vạt xuống đất. Vài người đều thần sắc xấu hổ ngẩng đầu, cứng họng nhìn Đường Tâm, quay đầu lại, nhìn Mộ Dung Đạt Viễn chỉ mặc một cái quần lót ngồi trong phòng khách.

Đường Tâm ngay cả khí lực để mắng cũng không có, chỉ vừa mới nghĩ đến chuyện phát sinh trong phòng, đều bị người nhà cùng bạn tốt nghe được không sót một chữ, cô liền xấu hổ và giận dữ muốn đi nhảy lầu. Cô thể nhưng lại bị lú lẫn, quên mất “Nghe trộm” căn bản chính là sở trường của người ở Đường gia.

Cô quay người lại, không có dũng khí tiếp xúc tầm mắt của mọi người, cơ hồ có thể muốn chạy trốn chết ra khỏi Đường gia.

Mộ Dung Đạt Viễn ung dung cầm lấy tây trang lúc trước quần gia mang đến, thông thả bắt đầu mặc quần áo. Trong lòng hắn âm thầm thở dài, hoài nghi chính mình cả đời sau, có phải hay không đều phải truy đuổi cô gái bé nhỏ cổ chấp kia?

“Đường tiên sinh, tôi nghĩ xin hỏi ngài một vấn đề.” Hắn lễ phép nói, trong lúc mọi người trợn mắt há hốc mồm mặc áo khoác vào. Ánh mắt hắn cùng Hỏa Nhạ Hoan tiếp xúc, hai người trao đổi ánh mắt lẫn nhau.

Đường Phách Vũ chỉ có thể phát ra vài thanh âm trong cổ họng, trong khoảng thời gian ngắn còn không biết nên đối xử với Mộ Dung Đạt Viễn như thế nào. Ông đang lo lắng, là nên tiến đến cầm lấy tay đối phương, cảm tạ hắn thu phục hoàn toàn Đường Tâm, hay vẫn là bởi vì hắn dám chọc đến Đường Tâm, tội lớn ngập trời mà giết hắn.

“Tôi nghĩ xin hỏi ngài, có phải hay không mua giúp thuộc hạ mình một bảo hiểm ketch xù.” Mộ Dung Đạt Viễn nhìn bóng dáng Đường Tâm đi xa, chậm rãi nâng cao mày rậm “Bởi vì lấy trình độ phần nộ của Đường Tâm xem ra, kế tiếp cô ấy muốn đi gặp Đỗ Phong Thần, đại khái là kiếp này của ông tay có nguy cơ.”

Hắn thật sự hoài nghi, Đường Tâm phần nộ có phải hay không sẽ xuống tay giết chết Đỗ Phong Thần?

16. Chương 08 Part 1

Kiến trúc tầng cao nhất thật lớn, là nơi Mộ Dung dùng để chiêu đãi khách quý ẩn mật. Nơi này rất thoải mái mà xa hoa, tầng trệt rộng lớn bị thiết kế mở rộng thành chỗ ở, bốn phía cửa sổ thủy tinh nhìn ra, tầm nhìn thật tốt.

Nhưng mà, ở tầng cao nhất luôn luôn yên tĩnh, hôm nay lại tràn ngập một mảnh tiếng động sát phạt.

“Tiểu ác ma tay, chú vẫn còn là chú của con đó!” Đỗ Phong Thần vừa né tránh vừa hô. Tuy rằng thân thủ không kém, nhưng là lại nói như thế nào, ông cũng không thể đem đồ vật trên tay Đường Tâm xuống. Nay đối mặt với phần nộ của Đường Tâm, ông cũng chỉ có thể hoàn toàn chịu trạng thái bị vây đánh.

Đường Tâm cười lạnh một tiếng, thủ hạ không lưu tình chút nào. “Chú sao? Là người chú đem bán tôi cho người khác à? Tôi muốn chú giúp tôi, thay tôi tìm một ngư lang, kết quả thì sao, chú lại đi tìm Mộ Dung Đạt Viễn, cấu kết với hắn mà hại tôi!” Cô mỉa mai thu hút tình, mắt thấy Đỗ Phong đã muốn vọt đến cạnh cửa, cô nhanh tay lẹ mắt đầu lấy một vật gần đó đi qua

Đỗ Phong Thần miễn cưỡng né ra, đơn giản xoay người lại đối mặt Đường Tâm. Ông đã tính sẵn kế hoạch dự trù, đã sớm dự đoán khi sự việc bại lộ, tiểu ác ma xấu tính khi biết chuyện, ông thật sự bày mưu sau lưng cô, liền đáp chuyến máy bay gần nhất chạy đi Nhật Bản, tìm vợ yêu dấu để tị nạn.

Vì tự bảo vệ mình, ông còn xin Mộ Dung Đạt Viễn cho trốn tạm ở chỗ này, như thế nào mà Đường Tâm vẫn có thể tìm đến tới cửa.

Ông ở trong lòng âm thầm nói, hoài nghi là Mộ Dung Đạt Viễn tiết lộ; Người trẻ tuổi thật giải hoạt, trá dối sự thật, có cầu mới có thể sang sông, vậy mà sau khi ăn Đường Tâm, liền đem bà mối như ông nhanh chóng đá sang một bên.

“Chuyện đó không thể trách chú, tại con muốn làm cho ta cùng đường. Chú rất muốn giúp con tìm một ngưư lang, nhưng mà Đường Phách Vũ cùng liệt tổ liệt tông của Đường gia sẽ giết chết ta, ta nghĩ ra một biện pháp đẹp cả đôi đường, Mộ Dung Đạt Viễn là người Đường Phách Vũ chọn lựa, đương nhiên cũng đủ vĩ đại xuất sắc, cho các người gặp mặt trước khi cưới, để bồi dưỡng tình cảm cũng tốt.” Ông vẽ mặt đương nhiên nói, không có nửa điểm thần sắc áy náy. “Nói sau, các người ở chung không phải là ở chung rất tốt hay sao?” Ông lộ ra cười tươi, trong lòng biết tởng, còn đang tính toán, hy vọng hai người bọn họ kết hôn, ông ít nhất có thể được hồng bao của bà mối.

Đường Tâm tính thiện lương phần nộ, phát giác người đàn ông này không biết xấu hổ, trình độ so với người kia cũng không thua kém, bọn họ căn bản là không biết cảm giác tội lỗi gì này nọ. Khó trách cô thủy chung đối với Mộ Dung Đạt Viễn có phần quen thuộc, những người đàn ông này tuy là xuất sắc như nhau, nhưng cũng giống nhau một điểm, chính là da mặt dày như thớt.

“Chết tiệt, chú vốn không có nửa điểm đạo đức nghề nghiệp sao?” Cô chất vấn, trong nội tâm đã không ôm hy vọng.

Thật là cô rất ngu dốt, thế như còn tìm Đỗ Phong Thần hỗ trợ, căn bản là bảo hồ lột da hành động.

“Đạo đức nghề nghiệp giá trị bao nhiêu tiền? Vẫn là mạng của chú đắt giá hơn.” Đỗ Phong Thần hai tay nhất quán, trả lời cực kì nhanh chóng. “Mặt khác, chú không hiểu con có gì không hài lòng, tên nhóc Mộ Dung kia đủ đẹp đủ giỏi, hơn nữa còn mê muội con, người tốt như vậy đào đâu ra? Hắn không phải còn từng hạ gục sát thủ, tránh đi vận rủi của con sao?” Hắn liền mình giúp Mộ Dung Đạt Viễn nói tốt vài câu, muốn trấn an cảm xúc Đường Tâm.

Sát thủ? Đường Tâm ánh mắt sáng lên, bỗng nhớ tới sát thủ đột nhiên xuất hiện kia. Cô vốn tưởng rằng, do lúc trước cô cự tuyệt quá nhiều người đàn ông, khi bọn họ nghe đến chuyện cô ở chung với người khác thì không cam tâm, cho nên muốn giết ngưư lang làm cho cô mê luyến.

Cái gọi là thủ đoạn của người thượng lưu, có đôi khi thật sự xấu xí, loại thủ đoạn này đều đã nghe thấy, chính là công tử nhà giàu có tiền, căn bản không đem mạng người khác đặt vào trong mắt.

Cô không có cơ hội đi hỏi chân tướng, Mộ Dung Đạt Viễn cũng đã đem sát thủ đánh bất tỉnh, sau đó mang đi; Mà lúc trước ở Đường gia, cô chỉ lo khiếp sợ cho Mộ Dung Đạt Viễn chính là Ác phu, căn bản không ngờ, muốn cùng hắn hỏi cái người sát thủ kia.

“Sát thủ đó đang ở đâu?” Đường Tâm hỏi, trăm loại cảm giác mơ hồ không thích hợp. Nhưng là lúc này đây, bốn phía mạch nước ngầm như càng hiểm ác, cô ngửi được ít mùi tàn khốc.

Đỗ Phong Thần nhún nhún vai. Khi Mộ Dung Đạt Viễn mang sát thủ kia về, người nọ cũng chỉ còn lại nửa khẩu khí, hắn lại không ngừng cố gắng ép hỏi, đối phương trước mắt đã vào phòng cấp cứu bệnh viện.

“Hắn ở nơi nào không quan trọng, dù sao chúng ta cũng đã hỏi hắn không ít.” Cửa thang máy mở ra, Mộ Dung Đạt Viễn bước vào bên trong, thân hình cao lớn bước trên thảm, dĩ nhiên là yên tĩnh không tiếng động. Thần thái hắn có bao nhiêu uy nghiêm tà nghị nguy hiểm rất giống với tính cách, có thể nắm giữ một xí nghiệp quốc tế, năng lực của hắn cũng đủ vĩ đại để người ta lú lẫm.

“Cậu đã trở lại.” Đỗ Phong Thần thở phì phò, vội vàng bước đến chỗ thang máy, thừa dịp thang máy còn mở, nhanh chóng chui vào bên trong. “Tiểu ác ma liền giao cho cậu, tôi đột nhiên rất nhớ vợ, cho nên muốn đi Nhật Bản một chuyến.” Ông vội vàng bàn giao, sau thang máy đóng cửa, liền vỗ ngực liên tục thở. Tuy rằng sự tình còn chưa chấm dứt, nhưng ông đối với Mộ Dung Đạt Viễn có tin tưởng, giao phó Đường Tâm cho hắn, sẽ không có vấn đề phát sinh.

Đường Tâm nhàn tĩnh nhìn cửa thang máy bị đóng lại, lại đứng yên như cũ không có hành động. Mộ Dung Đạt Viễn liền đứng ở nơi đó, vẽ mặt tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) nhìn cô, hai tay khoanh trước

ngực, áo sơ mi trắng đè sát cơ thể, lộ ra làn da ngăm đen rắn chắc trong ngực, mà cô từng vô số lần nằm ở trong đó, mồ hôi ướt đầm, bởi vì mệt mỏi hoặc kích tình mà thở dốc...

“Người sát thủ kia đang ở bệnh viện, bởi vì lúc trước dính đến không ít án kiện, cho nên cảnh sát đều vây quanh ở đầu giường bệnh, chờ hắn thanh tỉnh, sau liền bỏ tù.” Mộ Dung Đạt Viễn trả lời thay Đỗ Phong Thần đã đào tẩu, giải trừ nghi hoặc của Đường Tâm. Bọn họ lúc trước có nhiều mưu kế cùng giấu giếm như vậy, mà nay hắn là nên hảo hảo giải thích một phen, nếu không trong ánh mắt cô vĩnh viễn sẽ có tia hoài nghi.

“Là ai phái hắn đến ám sát anh?” Đường Tâm hỏi, trong lòng đã muốn hiện lên vô số tên.

Cô đời này đắc tội quá nhiều người, có khả năng người ta giận chó đánh mèo, đổ lên Mộ Dung Đạt Viễn. Nhưng là những người đó đại khái vĩnh viễn không nghĩ tới, so tới Đường Tâm, Mộ Dung Đạt Viễn là người càng không thể đắc tội.

“Em rất nhanh đã biết từ trước.” Hắn vẫn duy trì mỉm cười thần bí, không vì cô giải đáp. Hắn thờ dài nhìn cô, biết cô tuy rằng thông minh hơn người, nhưng là như cũ phạm vào sai lầm [trong nhà chưa rõ ngoài ngõ đã tường], không có lường trước đến, nguy hiểm nhất lại chính từ người ẩn núp bên người đem tới.

“Ngay cả Đỗ Phong Thần cũng biết đến chuyện sát thủ kia sao?” Cô mở lớn mắt, phát hiện thái độ hắn khác thường. Vì sao hắn rõ ràng biết ai đứng sau màn kịch, lại không chịu nói rõ?

Hắn gật gật đầu, lo lắng có thể nói ra bao nhiêu. Hắn không nghĩ giấu diếm cô, nhưng là nếu không giấu diếm cô, lại không thể làm cho người giả nhân giả nghĩa đằng sau lộ mặt. “Ngay cả Hỏa Nhạ Hoan cũng biết vài chuyện, khi cô ấy rời khỏi phòng nhỏ liền tạo áp lực với Đỗ Phong Thần, sau dựa vào tài nguyên trên tay cô ấy mà điều tra. Em ở chỗ anh không lâu, cô ấy đã biết thân phận của anh, cũng biết có người hành động, nhưng là cô ấy tín nhiệm ta, nên không nhúng tay vào.” Hắn nhìn biểu tình của cô càng lúc càng phức tạp, tiếp tục kể. “Anh mang theo sát thủ trở về Đài Bắc, cô ấy cũng có tới tìm anh, cùng anh thảo luận một số chuyện.”

“Nhạ Hoan lúc trước biết được thân phận của anh?!” Đường Tâm thở gấp một hơi, không thể tin được ngay cả Nhạ Hoan sẽ phản lại cô. Khó trách lúc trước Nhạ Hoan thái độ kì quái, động một chút sẽ tuôn ra vài câu đùa cợt không thích hợp, đâm chọc cô. Cô làm người liền thất bại như vậy sao? Ngay cả bạn tốt nhất đều nhẫn tâm dâng cô lên cho Mộ Dung cắn nuốt.

“Trí tuệ của cô ấy không thua gì em, hơn nữa thân phận đặc biệt, đối với đủ loại người ở thương giới, đương nhiên rõ như lòng bàn tay.”

Mộ Dung Đạt Viễn nhún nhún vai, không tự chủ được toát ra khí phách làm phái nữ tán thưởng.

“Các người, tất cả đều thông đồng nhau tốt lắm, đang tính kế tôi?” Cô nhim chần chẫn hắn, không thể chịu được loại đả ngôn này. Cô thông minh, muốn làm gì thì làm, từ nhỏ liền cả gan làm loạn, ông chú nào không có ăn qua loại đau khổ cô cho? Nhưng là đi đêm nhiều cũng có ngày gặp ma, cô thật không ngờ báo ứng tới nhanh như vậy.

“Phía trước người đời, phía sau là chuyện thân cận, em không thể trách anh ra tay sớm một bước.” Hắn tiến lên trước, khẽ vuốt cần thận trên da thịt mềm nhẵn của cô, càng đi xuống phía dưới miêu tả cô. “Đầu tiên, là tự tôn của anh không thể chịu được, chưa nhìn thấy em, em liền tính thưởng anh một cái nón xanh, làm cho anh trở thành trò cười trong xã giao của giới thượng lưu. Anh không quan tâm đồn đãi, cũng không thể ý đến thân cận kia, nhưng là em hành động như vậy, không có người đàn ông nào có thể nén giận. Sau, khi anh nhìn thấy em, anh cũng đã quyết định không để em rời đi.”

“Ý của anh là, tất cả chuyện này đều do tôi tự chuốc lấy? Nếu tôi không có hạ quỷ kế, nói không chừng anh sẽ không đáp ứng thân cận?” Cô gắt gao cắn môi, trong lòng hối hận cực kì. Cô không minh hơn người, lại quên mất người thông minh thường bị trí thông minh của mình hãm hại.

“Chuyện đó cũng khó nói, anh chỉ có thể xác định, chỉ cần khi anh gặp được em, nhất định sẽ không để em rời đi. Chúng ta hoàn toàn đẹp đôi, đừng lừa mình dối người, nhất định em biết, chúng ta là thích hợp nhất, thích hợp đi bên nhau cả đời, trên đời không có những người khác có thể xen vào anh với em.” Mộ Dung

Đạt Viễn thông thả dựa tiến lên, một tay nắm thắt lưng mảnh khảnh của cô, đen thân mình thon dài của cô ôm vào trong lòng, đôi môi nóng rực dừng ở da thịt cần cổ tuyết trắng khê cần.

“Anh chính là vì tình dục muốn kết hôn chứ gì.” {Câu nói đúng nhất trong truyện =)} Đường Tâm dùng sức giãy khỏi cái ôm áp của hắn, hai tay lạnh như băng đặt trên bàn, tròng lớn ánh mắt xinh đẹp, lại làm như không thấy. Ngay cả đào tẩu cô cũng không có cách; Hắn tính kế hay lắm, tất cả đều tốt, thậm chí còn thôn tính cả lòng cô, cô có thể chạy được tới đâu?

“Không chỉ là tình dục, tuy rằng anh phải thừa nhận, anh và em trên phương diện đó rất thích hợp, quả thực làm cho người ta chỉ muốn như vậy.” {Chội ôi, vậy mà anh bảo k chỉ là TD =)}. Hắn lộ ra vẻ mỉm cười vô lại, từ sau vây quanh lấy cô, cho cô một ít cảm xúc ôn nhu. Bọn họ trong lúc đó tình cảm đều quá mức kịch liệt, nếu không phải tràn ngập tình dục, thì là tính kế lẫn nhau, ở lúc oanh oanh liệt liệt, tình cảm tục hồ rất khó gắn bó, cũng khó trách làm cho cô sợ hãi.

“Hạ lưu!” Hắn trong lời nói cùng với ngữ điệu, đều làm cho sắc mặt của cô ửng hồng, tay nắm chặt thành quyền hung hăng thưởng hắn vài đấm vào ngực. Cô không có lưu tình chút nào, đấm thẳng xuống, hai tay ngắn vờn quanh trên lưng vẫn không buông, chỉ nghe thấy một tiếng kêu rên.

Một Dung Đạt Viễn ho khan vài tiếng, lại lần nữa vì tính tình nóng nảy của cô mà cảm thán trong lòng. Khi quyết định kết hôn cưới cô về làm vợ, hắn là hắn nên đi mua trước bảo hiểm, một bảo hiểm kếp xù?

“Cẩn thận một chút, bằng không em sẽ từ dâm phụ biến thành quả phụ.” Hắn chắc chắn lắc đầu. Hắn là thực thường thức tính tình cuồng dã của cô, nhưng hắn chỉ hy vọng tính cuồng dã này xuất hiện trên giường.

“Ai là dâm phụ?” Cô cực kì phẫn nộ, đem lời nói của hắn trở thành một loại nhục nhã.

Hắn khơi mào mây rậm, giả bộ biểu tình hoang mang. “Ai vừa mới ở phòng dành cho khách của Đường gia, ngồi trên đùi ta yêu kiều vận vẹo, còn la lên tên của ta. Là ai nhỉ?”

“Anh-” Cô nói không ra lời, toàn thân tức giận run run. Cho dù là phẫn nộ như thế nào? Lời hắn nói vẫn là sự thật, cô không có biện pháp phản bác. Cô rốt cuộc là bị cái gì vậy? Vài cái chơi đùa vô về của hắn, sẽ làm cho cô thất thần {Tránh k đc, kỹ thuật ảnh quá cao siêu a~}

Hắn nhanh chóng chuyển tay xuống quá dưới của cô, chặt che lại đôi môi của cô, không cho cô tiếp tục nói. Môi nóng rực, lưỡi linh hoạt, tất cả đều giữ lấy ngọt ngào trong miệng cô, lặp lại tiến lên giữ lấy, bắt chước hai người thân mật lúc trước.

Cô nguyên bản cúi đầu muốn đánh hắn, lại bị hắn chặt chẽ cầm lấy. Bầu không khí dụ hoặc theo thân hình kiên cố của hắn mà phóng xạ ra, bao trụ lấy thần trí của cô, dễ dàng khiến cô mất đi phản kháng cùng phòng bị. Hai tay nắm chặt dần dần thả lỏng, người lại nhiệt tình giữ lấy hắn, lấy phương thức hắn dạy, hưởng ứng nụ hôn của hắn, cái lưỡi đình hương làm càn dây dưa cùng hắn.

“Dưới giường thụ nữ, trên giường dâm phụ, em đúng là mơ ước của nhiều người.” Hắn thở hổn hển, liếm hôn đôi môi mềm mại đỏ mọng, ánh mắt sáng quắc nhìn cô. “Chẳng biết đã tu tích đức bao đời, thế nhưng lại có thể có được em.” Hắn thở dài, đem gương mặt tuần lãng vui đầu vào trước chỗ mềm mại đầy đà của cô.

“Tôi không thuộc về anh.” Đường Tâm mềm lòng nhược nói, liền ngay cả chính mình đều nghe ra ngữ khí có bao nhiêu phần yếu ớt. Cô thật sự mê không xong, hắn tà mị đa mưu túc trí, đều trói cô lại, làm cho ý niệm đào tẩu khỏi hắn càng lúc càng bạc nhược.

“Em vì sao còn muốn nói dối? Là do anh ép em sao? Như vậy, anh không bức bách em, cho em thời gian suy nghĩ, chung quy em cũng có thể nhìn ra, chính ta chỉ thuộc về lẫn nhau.” Một Dung Đạt Viễn ngẩng đầu lên, đọc theo u cốc đầy đà của cô. Chậm rãi hôn lên sau gáy, sau cắn cắn lỗ tai mềm mại của cô.

Hắn nâng mặt cô lên, nhìn thật sâu vào trong ánh mắt cô. “Em tuyệt đối phải biết rõ hơn người bên ngoài, chính là em có bao nhiêu kiêu ngạo, nếu không phải trong tiềm thức, em cũng đã sớm thấy rõ em cùng anh rất thích hợp, nếu lòng không rung động, sao có thể để anh chạm vào em?”

Hắn hỏi như khẳng định.

Đường Tâm cắn môi, không có mở miệng, tránh đi tầm mắt không nhìn tới hắn. Thực ra, cô cao ngạo mà tự chủ, khi nào lại để tâm đi lạc như vậy? Có phải hay không đúng như lời hắn nói, là cô thật sự thuộc về hắn?

Cả đời nay chưa từng có loại cảm giác nào. Thâm trầm, sa đoạ, khắc khổ hoặc là tham hoan cũng thế, thâm nghĩ liêu linh theo hắn ở chung một chỗ, khi không biết thân thân phận thật của hắn, cô đã từng thật muốn ném đi những tự định kiến, lựa chọn cả đời cùng hắn.

Nhưng là đắm chìm trong lòng hắn liền như vậy, cô lại mơ hồ cảm giác được mình không cam lòng. Cô không phải là đứa con gái dễ dàng cúi đầu ngoan ngoãn như vậy, muốn nên đôi với hắn, đương nhiên cũng muốn hắn phải khổ ải một chút?

Ý niệm tà ác thành hình trong đầu cô, Đường Tâm vạn phần chờ mong, cố ý muốn hòa với hắn.

“Anh trêu đùa tôi, thậm chí còn làm ra nhiều chuyện như vậy với tôi.” Cô rũ mắt xuống, che lấp hai tròng mắt hai lóe lên tia giảo hoạt, trong giọng nói có phần oán giận. Cô cũng học ngoan, hiểu được đối phó hắn không thể dùng cứng, lợi dụng đặc quyền của phái nữ, hắn cho dù là đại đa mưu túc trí cũng sẽ thất bại trên tay cô.

“Như vậy, anh hào phóng một chút, mặc cho em muốn làm gì thì làm, mình huề nhau nha?” Hắn ngăn khoe miệng cười vô lại, nghĩ đến cô then quá hóa giận, lại không nghĩ rằng thế mà lại thấy nụ cười quyến rũ vọ hạn, nụ cười kia quả thực muốn đem hồn phách hắn mang đi.

“Đây chính là lời anh nói đó nha.” Trong lòng Đường Tâm như muốn phá hư chủ ý, vừa muốn thuận phục con người ở phía trước, vừa muốn làm cho hắn đau khổ. Trên đời này là gì có chuyện thuận lợi như vậy? Cô cũng không phải là biết cái gì lấy ơn trả oán, cô chỉ hiểu được ai làm gì cô thì cô sẽ trả lại gấp bội lần.

Mộ Dung Đạt Viễn đưa hai tay lên đầu, hoài nghi trong tiểu óc của cô đến tột cùng đang có chủ ý gì. “Anh ngay tại nơi này, mặc cho em xử trí.”

Đường Tâm đưa tầm mắt nhìn quanh bên trong, thấy hé ra một ghế rồng bằng gỗ thô. “Đến trên ghế kia ngồi rồi nói.” Cô mệnh lệnh nói, hay tay bởi vì khăn trương mà đổ mồ hôi ẩm ướt. Cô thật là bị hắn dạy dỗ, lúc trước tuy rằng cả gan làm loạn, nhưng cũng chưa từng ở trước mặt người đàn ông mà có ý niệm này trong đầu. Mà nay, cô chẳng những có ý xấu, thậm chí còn vội vàng muốn thực hành. Chẳng lẽ cô thật sự đúng như lời hắn nói, là thuộc loại dâm phụ trên giường của hắn?

Hắn chính là khơi mào mảy mảy, nhưng không có kháng nghị gì, theo lời ngồi ở ghế gỗ thô. Thân hình hắn cao lớn, có khí lực cường ngạo, ngồi tùy ý làm cho cơ bắp toàn thân lộ ra không bỏ sót. Cặp ánh mắt kia mang theo tà khí, thủy chung nhìn chăm chăm cô, tò mò đến tột cùng cô muốn làm cái gì.

“Đường Tâm, em rốt cuộc muốn làm gì?” Hắn chỉ phát giác ra cô thực khăn trương, ánh mắt xinh đẹp tỏa sáng, mà khuôn mặt phấn nộn thân nhiên đỏ ửng.

“Chỉ là ôn lại chút chuyện cũ.” Cô hít sâu một hơi, lấy dũng khí, cũng làm cho cảm xúc hưng phấn bốc lên trong lòng bình ổn lại đôi chút.

Đường Tâm tóm được áo somi, ở thời điểm đánh giá hắn, đem áo sơ mi kéo sát về lưng ghế, sau cẩn thận cột hai tay hắn lại, tiện đà xuyên qua gỗ thô rộng ruột chặt chẽ cột vào phía sau, thân hình cao lớn cũng bị hạn chế ở trên giường.

Hắn nhú mảy, phát hiện mình không thể động đậy, trong lòng hiện lên vài phần kinh ngạc cùng cảnh giác. Hắn xác thực lúc trước có trêu đùa ác liệt một chút, làm ra đủ mọi loại chuyện với Đường Tâm. Hắn thử cuốn cổ tay bị trói phía sau, nhưng là hành động của Đường Tâm làm cho hắn thoáng chốc ngây ra như phỗng, liền ngay cả hô hấp đều quên.

17. Chương 08 Part 2

Mãi cho đến khi ngực bởi thiếu dưỡng khí mà đau đớn, hắn mới biết được chính mình vẫn là nín thở đến tức ngực.

Đường Tâm đứng cách mấy mét, trong ánh mắt mang theo sự quyến rũ tà ác, sau hai tay đặc lên ngực, cực kì thông thả đem áo mở ra. Nội y ren của cô, khi ở Đường gia cũng đã bị hắn bỏ đi, nay thân trên cô trần trụi, da thịt ónh bạch dưới ánh mặt trời càng thêm trong suốt, hoàn mỹ, nơi đây đã phá lệ dụ hoặc người, nhũ phong là nụ hoa phấn hồng nở rộ, bởi vì rét lạnh bên ngoài mà đứng thẳng lên.

“Trời ơi!” Mộ Dung Đạt Viễn nhìn không được thở dài, chỉ có thể trợn mắt há hốc mồm mà nhìn cô. Không phải chưa từng xem qua thân hình trần truồng hoàn mỹ của cô, nhưng là chưa từng có một lần, xem qua thân thái mê người như thế của cô, kia quả thực có thể đem người đàn ông bức điên lên.

“Tôi nghĩ nên ôn tập lại một chút chuyện anh dạy tôi. Nhưng là, trước đây là do anh phá hư tôi, cơ nên, lúc này tôi nắm toàn quyền tiến độ.” Cô mỉm cười, vượt qua lòng khản trương. Cô thông thả cởi bỏ đai lưng, quần dài màu bạc tí rơi xuống đất, cô chỉ mặc một cái quần lót, chậm rãi hướng tới hắn mà đi tới.

“Anh rốt cuộc biết, vì sao Đỗ Phong Thần gọi em là tiểu ác ma, chết tiệt, em rất tà ác!” Hắn thì thảo mắng, chỉ cảm thấy miện lưỡi khô khan, tầm mắt không rời được thân thể mềm mại của cô, lòng bàn tay ngứa, chờ mnog vuốt ve da thịt nhẵn mềm của cô.

Đường Tâm cười khê vài tiếng, hai tay đi vào trên người hắn, bỗng dùng sức kéo áo sơ mi của hắn, khiến nó mở bung ra, lồng ngực rộng lớn của hắn đảo mắt như đã muốn phơi bày, mà áo sơ mi trở thành mấy khối vải vụn. “Là anh đã nói, có thể mặc cho tôi muốn làm gì thì làm. Anh chẳng lẽ liền như vậy biến thành tiểu nhân, đối với tôi làm hết thấy mọi chuyện, cũng không cho tôi làm càn chút xíu sao?” Tay cô không chỉ để trên lồng ngực của hắn, mà môi đỏ mọng ảm áp phủ xuống dưới, học phương thức của hắn, hôn cắn trước da thịt hắn.

Hắn bỗng ngẩng đầu lên, trong miệng chỉ có thể phát ra những tiếng gầm nhẹ. Toàn thân cơ bắp hắn quá chặt chẽ, mà quần dài kia đối với hắn mà nói, không thể nghi ngờ đã trở nên chật cứng, kiên đỉnh dự vọng nóng rực ở vải thô ráp đang đau đớn.

“Như vậy rất thoải mái sao?” Cô biết rõ còn cố hỏi, mê muội cho hắn phản ứng, rốt cuộc biết chính mình cũng có chút năng lực khống chế hắn. Nắm giữ hết thấy cảm giác ngọt ngào, làm cho cô không chút nào lo lắng mà tiếp tục hành động.

“Quả là điểm yếu trí mạng của anh.” Hai hàm răng hắn siết chặt lại, bởi vì cô hơi chút dùng sức cắn làm hắn thở gấp một hơi. “Bất quá, trời ạ, làm ơn dừng lại đi.” Hắn thở dài, nhẫn nại trước sự tra tấn ngọt ngào

Đường Tâm nhướn mày, phát giác cơ bắp trên ngực hắn đã muốn cứng ngắc, cô căn bản không đi xuống dưới, dùng đầu lưỡi khê liếm. Trên da thịt hắn phát ra mùi xạ hương nam tính mạnh mẽ, tràn ngập vào cảm quan của cô, cô dần dần tiến lên phía trên, thân hình lộ ra tròn vẹn tiếp cận thanh hình không thể động dẩy của hắn.

“Tôi còn không nghĩ đến ngừng lại.” Cô thì thảo tự nói, hai tay dừng ở da hắn, gợn gàng cởi bỏ quần áo, dựa vào hắn, giúp hắn cởi bỏ quần dài chướng mắt. Hiện tại, hai người trên người chỉ còn có quần lót, khác nhau ở chỗ, hắn là bị buộc chặt, căn bản không thể đụng chạm cô.

Đường Tâm lấy đầu ngón tay họa trên quần lót màu đen, cách vài dẹt mỏng manh chạm đến dự vọng của hắn. Ở trong phòng nhỏ hắn cũng từng dạy cô, cách nào để lấy lòng hắn, mà cô cố gắng học hỏi nay cũng có cơ hội dùng.

“Em học được cái này ở đâu?” Hắn gầm nhẹ, mồ hôi ngưng ở trên da thịt ngăm đen, bởi vì từng cái chạm của cô mà phát run, cơ bắp căng thẳng rồi rãm, cô đã làm hắn muốn nhiều lắm, cơ hồ quả thực bức hắn phải thành dã thú.

“Đã quên sao? Đây đều là do anh dạy tôi.” Cô tiến lên, hôn nhẹ vào cơ bụng rắn chắc. Đồng thời vuốt ve bờ bãi thứ nóng rực của hắn, lấy hô hấp đùa hắn, biết như vậy sẽ làm hắn vạn phần khản trương.

“Gặp quỷ ! Anh đem em dạy thật tốt quá.” Thanh âm hắn đã không phải là rên rỉ, mà là rít gào kịch liệt. Nếu nơi này không có thiết bị cách âm thật tốt, nói không chừng sẽ có người tùy tiện chạy tới tìm tòi, nhìn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đường Tâm đắc ý mỉm cười, thân hình liền kề sát hắn, sau hai chân thon dài tách ra, ngồi khóa ở thắt lưng hắn, mặt đối mặt, dục vọng hắn ngay tại nơi mềm mại của cô, cận kề chỉ cách hai khối vải.

“Anh thích dâm phụ ngồi ở trên anh sao?” Cô tá ác cười, thông thả mà cố ý day dưa thắt lưng mềm mại, thắt lưng vắn vẹo như rắn nước, va chạm trên thiết nóng rực cứng rắn của hắn.

“Đường Tâm!” Hắn tê gào thét tên cô, khắp gian phòng phát ra tiếng rên rỉ, kịch liệt khởi thắt lưng, càng muốn tiếp cận thêm cô, thậm chí muốn càng nhanh chôn sâu trong hoa kính ôn nhuận của cô. Cách vài dệt, hắn như cũ có thể cảm giá được mặt tân ôn nhuận của cô, dần dần thấm ướt vài dệt mỏng manh.

“Anh đáp ứng tôi, từ nay mọi việc do tôi quyết.” Hơi thở của cô cũng không ổn định, càng kề sát trên người hắn, cẩn thận chạm vào da thịt hắn, hai người trong lúc đó mồ hôi tuôn không ngừng, ngay cả tim đập cũng nhanh.

“Đường Tâm, lập tức cưỡi trói cho anh.” Hắn thở hổn hển, cúi đầu muốn hôn lên da thịt trắng nõn của cô, lại bị cô nhẹ nhàng tránh thoát. Đây cô gái nhỏ mê người, chính là cuối cùng tra tấn hắn đến hết chịu nổi. Hắn thật rất hối hận, làm sao hắn có thể đáp ứng cho cô cố tình làm vậy, coi tính cách của hắn, khả năng cô sẽ làm ra loại chuyện gì.

“Không được.” Cô quả quyết cự tuyệt, ngồi trên dục vọng của hắn, thông thả mà trần trọng lấy thắt lưng vòng quanh vòng luẩn quẩn, cảm nhận được dục vọng hắn vuốt ve hoa hạch mẫn cảm, dùng phương thức thỏa mãn cùng tra tấn hắn.

Trong cơ thể của cô cũng có lửa tình dục thiêu đốt hừng hực, chính là không muốn chịu thua, cố gắng chống cự, mới không có xé quần lót của hắn, khẩn cấp muốn hắn. Huống hồ, cô cũng không nghĩ có thể chịu được đến cuối cùng, trong lòng cô tà ác đánh một chủ ý khác.

Gỗ thô cũng bởi vì cơ bắp bị buộc chặt của hắn tác động lên một lực, mà có chút khó có thể nhận ra, phát ra một chút thanh âm, giống như sẽ bởi vì luật động của hai người mà vỡ vụn. Hắn nhanh nhìn chăm chăm ánh mắt của cô, trên ngực cảm nhận được nơi đầy đặn của cô đè ép, thân hình thuộc loại mềm nhũn của cô âu yếm thân hình hắn, mà cô tàn nhẫn không cho hắn chạm vào cô, hắn chỉ có thể cúi đầu liếm đi mồ hôi của cô.

Hắn ngoài nghi, cô rốt cuộc phải làm đến mức nào, mới bằng lòng buông lỏng trói, cho cả hai hảo hảo thỏa mãn lẫn nhau?

“Anh muốn tôi sao?” Cô đem mặt chôn ở gáy hắn, bằng thanh âm ngọt ngào hỏi.

“Nếu em nói không động thủ, anh tuyệt đối sẽ phát điên lên.” Hắn liên tục hít vào, vạn phần chờ mong nhìn cô, trong lòng âm thầm thề, tốt xấu gì cũng phải cùng cô triển miên cả đêm, mới có thể đánh tan tình dục mãnh liệt do cô khơi nào. Cô ngọt ngào như vậy, nhưng cũng vạn phần trí mạng, cao ngạo bao vây ở ngoài, là nguyên ngọt giống như mật đường, hắn lướt qua nhưng không có cách nào dừng lại, cả đời đại khái nhất định sẽ trầm mê vẻ đẹp của cô.

Hắn chưa từng trải qua cảm giác thể nào gọi là dục vọng đau đớn, quả thực tưởng chính mình vì chờ đợi quá lâu mà muốn hóa đá.

“Thật đáng tiếc, tôi cũng không nghĩ muốn động thủ.” Cô hơi chút ngồi dậy, cố ý để môi lạc trên môi hắn mà hôn, sau hai chân hư nhược cố gắng chống cự rời đi. “Anh đáp ứng tôi, để mọi chuyện do tôi quyết định, như vậy tôi nguyện ý làm với anh.”

Cô trở mắt nhìn hắn bị tình dục làm cho khổ sở, lại tà ác gây xích mích, không cho hắn thỏa mãn.

“Đường Tâm, thả anh ra!” Hắn rống giận, không thể tin được cô có thể làm ra loại chuyện này. “Chết tiệt, em quá đáng rồi đó!”

“Việc tôi làm với việc anh làm không khác nhau mấy, ít nhất phương pháp này không hẳn là vô dụng, cũng phải buộc được anh làm được gì chứ?” Cô liên tục lui về phía sau, bắt đầu mặc quần áo xong chuẩn bị rời

đi. Cô lúc trước chính là tính trối chết hẳn, sau thừa cơ hội rời đi, chính là trêu chọc của cô thiếu chút nữa là như lửa tự thiêu, trong nháy mắt như vậy, cô cơ hồ muốn diễn giả thành thật.

Đường Tâm cúi đầu nhặt áo lên, còn không kịp mặc vào, lại nghe thấy sau lưng truyền đến một tiếng vang cực dội của vải dệt bị xé rách.

Toàn thân cô máu đường như đều đông lạnh, khủng hoảng quay đầu lại rất nhanh.

Áo sơ mi kia chà sát dây thừng, hần cật mạnh, trong nháy mắt bị xé thành nhiều mảnh nhỏ. Trong hai mắt như có hỏa diễm nhiệt liệt, màu da ngăm đen cùng với khí lực to lớn, giống như là viên cổ chiến thần, khăn cấp hướng cô đánh tới.

Cô vọt lên không nghĩ tới, hần thể như có thể bứt gãy dây tác. Trong khoảng thời gian ngắn không có chủ ý, cũng bất chấp mình chưa mặc xong quần áo, bản năng đã muốn chạy trốn đi. Cô kinh hô một tiếng liền hướng về hướng ngược lại chạy đi, nhưng là nơi chốn không quen, cô tiến đến một cái phòng khác, vọng tưởng muốn đóng cửa lại, lại lập tức bị đẩy ra dễ dàng.

“Anh đã nói, là cho tôi tự quyết định.” cô yếu đuối vô lực nói, cùng hần giằng co, khủng hoảng thối lui lại phía sau.

Vận khí của cô quá kém, thể nhưng lại chọn ngay phòng chủ. Kia giường lớn mềm mại, như đang chờ đợi người đàn ông hưởng dụng làm cho hần càng kích thích.

Hần thông thả lắc lắc đầu, sắc mặt bị tình dục buộc chặt. Hần không hề tin tưởng cô, biết cô tự làm tự chịu, hần không nhân nhượng với cô đang có lòng dạ đàn bà.

Đường Tâm thốt kinh ngạc một tiếng, còn muốn chạy trốn đi. Chính là mới quay người lại, hơi thở nóng rực phía sau đã muốn đuổi tới, nhanh tiếp là đến thân hình trầm trọng của hần, không chút lưu tình đem cô gục ở trên giường.

“Em đang chờ đợi anh, làm gì còn muốn rời đi?” Hần đè nặng cô, ở bên tai cô nói nhỏ, hai tay chạy đến quần lót của cô.

“Tôi không có!” Cô khẩu thị tâm phi hô. Đột nhiên lại nghe tiếng vải dệt vỡ vụn, quần lót của cô đã bị xé ra. Cô tuyệt vọng rên rỉ, biết hần trong lúc tìm kiếm hai chân cô, nhất định đã biết cô vì đợi mà thấm ướt.

“Anh yêu thích trò trẻ con của em, nhưng kế tiếp nên đến phiên anh.” Hần hô hắt phảng phất ở khuôn mặt cô, hai tay tách ra hai mông phần nộn, lấy dục vọng ma sát ở cửa hoa kính của cô.

Cô không yên liên tục hít vào. “Anh phải làm –” Cô chưa hỏi xong câu, trở thành một tiếng kinh suyền. Hần đã muốn tiến nhập cô, hoàn toàn mà trầm trọng, ở nơi sâu nhất tiến lên, để lại trên thân thể cô ấn ký của hần

Đường Tâm hồi lâu sau mới tỉnh lại, tứ chi của cô đều huyên, căn bản không có khí lực.

Mộ Dung Đạt Viễn vì muốn xử lý một chút chuyện, nên nửa giờ sau liền ăn mặc chỉnh tề xuống lầu, trước khi rời đi còn hôn cô một cái thật sâu, còn sờ sờ thân thể trần trụi mềm mại của cô, đắp lên một chiếc chăn dày.

Có lẽ bởi vì chia lìa mấy tuần, vẫn là lúc trước cho phép cô đùa giỡn, tình dục hần kịch liệt mà dọa người.

Cô chỉ cần hồi tưởng lại thời gian điên loạn ban nãy, cũng đã cảm thấy khó có thể hô hấp, hai chân trong lúc đó còn có đau đớn mơ hồ, kháng nghị hần tham hoan.

Cô không thể xác định tương lai như thế nào, chính là mơ hồ biết, đại khái cả đời này đều đã cùng hần dây dưa. Hai người cũng không chịu thua, đều quý kẻ đa đoan, như vậy chiến tranh ngọt ngào còn có thể kéo dài lâu.

Nghĩ đến tương lai, trong lòng cô bối rối như lại có chút tiêu thất thần kỳ, chỉ còn lại ngọt ngào thần nhiên, thậm chí còn có chút không đợi được muốn gặp lại hần.

Âm thanh rất nhỏ vang lên, cô đoán là hấn đã trở lại, vội vàng bò lên mặc xong quần áo. Đối với hấn có chút hiểu biết, nếu hấn đến phòng ngủ, thấy cô vẫn là trần trụi, đại khái không tránh được một hồi kịch liệt triền miên. Trên bàn có một bộ quần áo màu vàng nhạt, là quần áo mới, cô hơi nhìn một chút, xác định là số đo của cô.

Hấn luôn làm một kế hoạch hoàn hảo sao? Không có chuyện gì có thể phá hư tâm tư kín đáo cùng với bình tĩnh của hấn sao? Cô một bên mặc quần áo xong, một bên không chút để ý nghĩa.

Mà âm thanh kia dần dần tiếp cận phòng ngủ, cô quay đầu, lại kinh ngạc thấy một đôi mắt lạnh như băng dữ tợn tiến đến. Cô mở miệng ra chưa kịp nói gì, một con dao hung ác đã đâm xuống, đảo mắt đã bị gục xuống, ngất đi

Trước khi hôn mê, nỗi khiếp sợ của cô cũng đã lạc dưới đáy lòng – cô nhận ra người đó.

Đường Tâm cắn môi, không có mở miệng, tránh đi tầm mắt không nhìn tới hấn. Thực ra, cô cao ngạo mà tự chủ, khi nào lại để tâm đi lạc như vậy? Có phải hay không đúng như lời hấn nói, là cô thật sự thuộc về hấn?

Cả đời nay chưa từng có loại cảm giác nào. Thâm trầm, sa đọa, khắc khổ hoặc là tham hoan cũng thế, thậm chí liều lĩnh theo hấn ở chung một chỗ, khi không biết thân thân phận thật của hấn, cô đã từng thật muốn ném đi những tự định kiến, lựa chọn cả đời cùng hấn

Nhưng là đắm chìm trong lòng hấn liền như vậy, cô lại mơ hồ cảm giác được mình không cam lòng. Cô không phải là đứa con gái dễ dàng cúi đầu ngoan ngoãn như vậy, muốn nên đôi với hấn, đương nhiên cũng muốn hấn phải khổ ải một chút?

Ý niệm tà ác thành hình trong đầu cô, Đường Tâm vạn phần chờ mong, cố ý muốn hòa với hấn.

“Anh trêu đùa tôi, thậm chí còn làm ra nhiều chuyện như vậy với tôi.” Cô rũ mắt xuống, che lấp hai tròng mắt hai lóe lên tia giảo hoạt, trong giọng nói có phần oán giận. Cô cũng học ngoan, hiểu được đối phó hấn không thể dùng cứng, lợi dụng đặc quyền của phái nữ, hấn cho dù là đại đa mưu túc trí cũng sẽ thất bại trên tay cô.

“Như vậy, anh hào phóng một chút, mặc cho em muốn làm gì thì làm, mình huề nhau nha?” Hấn ngăn khoe miệng cười vô lại, nghĩ đến cô then quá hóa giận, lại không nghĩ rằng thế mà lại thấy nụ cười quyến rũ vọ hạn, nụ cười kia quả thực muốn đem hồn phách hấn mang đi.

“Đây chính là lời anh nói đó nha.” Trong lòng Đường Tâm như muốn phá hư chủ ý, vừa muốn thuận phục con người ở phía trước, vừa muốn làm cho hấn đau khổ. Trên đời này là gì có chuyện thuận lợi như vậy? Cô cũng không phải là biết cái gì lấy ơn trả oán, cô chỉ hiểu được ai làm gì cô thì cô sẽ trả lại gấp bội lần.

Mộ Dung Đạt Viễn đưa hai tay lên đầu, hoài nghi trong tiểu óc của cô đến tột cùng đang có chủ ý gì. “Anh ngay tại nơi này, mặc cho em xử trí.”

Đường Tâm đưa tầm mắt nhìn quanh bên trong, thấy hé ra một ghế rồng bằng gỗ thô. “Đến trên ghế kia ngồi rồi nói.” Cô mệnh lệnh nói, hay tay bởi vì khấn trương mà đổ mồ hôi ẩm ướt. Cô thật là bị hấn dạy dỗ, lúc trước tuy rằng cả gan làm loạn, nhưng cũng chưa từng ở trước mặt người đàn ông mà có ý niệm này trong đầu. Mà nay, cô chẳng những có ý xấu, thậm chí còn vội vàng muốn thực hành. Chẳng lẽ cô thật sự đúng như lời hấn nói, là thuộc loại dâm phụ trên giường của hấn?

Hấn chính là khơi mào mảy mảy, nhưng không có kháng nghị gì, theo lời ngồi ở ghế gỗ thô. Thân hình hấn cao lớn, có khí lực cường ngạo, ngồi tùy ý làm cho cơ bắp toàn thân lộ ra không bỏ sót. Cặp ánh mắt kia mang theo tà khí, thủy chung nhìn chăm chăm cô, tò mò đến tột cùng cô muốn làm cái gì.

“Đường Tâm, em rốt cuộc muốn làm gì?” Hấn chỉ phát giác ra cô thực khấn trương, ánh mắt xinh đẹp tỏa sáng, mà khuôn mặt phấn nộn thân nhiên đỏ ửng.

“Chỉ là ôn lại chút chuyện cũ.” Cô hít sâu một hơi, lấy dũng khí, cũng làm cho cảm xúc hưng phấn bốc lên trong lòng bình ổn lại đôi chút.

Đường Tâm tóm được áo somi, ở thời điểm đánh giá hấn, đem áo sơ mi kéo sát về lưng ghế, sau cẩn thận cột hai tay hấn lại, tiện đà xuyên qua gỗ thô rộng ruột chặt chẽ cột vào phía sau, thân hình cao lớn cũng bị

hạn chế ở trên giường.

Hắn nhú mào, phát hiện mình không thể động đậy, trong lòng hiện lên vài phần kinh ngạc cùng cảnh giác. Hắn xác thực lúc trước có trên giường ác liệt một chút, làm ra đủ mọi loại chuyển với Đường Tâm. Hắn thử cuốn cổ tay bị trói phía sau, nhưng là hành động của Đường Tâm làm cho hắn thoáng chốc ngây ra như phỗng, liền ngay cả hô hấp đều quên.

18. Chương 09 [End]

Lâm Duệ Duy, thế nhưng lại chính là Lâm Duệ Duy!

Gáy sau kịch liệt đau đớn khiến Đường Tâm tỉnh lại, cô cắn răng không có rên rỉ ra tiếng, sau chậm rãi mở mắt. Hiện lên trong mắt, là một nơi bài trí xa lạ, cô đầu tiên là hít sâu, xác định thân thể có bị tổn thương nào nữa hay không, mới chậm rãi khởi động thân mình.

“Ngủ có ngon không?” Tiếng nói nữ tính mềm nhẹ dò hỏi, mang theo một chút ý cười, không có nửa phần cảm xúc kinh hoảng.

Đường Tâm quay đầu đi, phát hiện ở một chỗ khác trong phòng, Hỏa Nhạ Hoan cũng đang bị trói, ngồi ở trên thùng giấy, mang theo tươi cười nhìn cô, biểu tình thập phần bình tĩnh, hoàn toàn không giống như bị trói làm con tin.

“Ông trời của mình, hắn không muốn sống nữa, còn dám bắt cóc cậu!” Đường Tâm cứng họng đảo đảo mắt, không biết nên khen Lâm Duệ Duy dũng cảm hay mắng hắn ngu dốt. Bởi vì thân phận cô đặc biệt, từ nhỏ đến lớn đã muốn bị bắt cóc qua nhiều lần, nhưng là Hỏa Nhạ Hoan thân thiện càng thêm cảm, đối với cô ta tuyệt đối chỉ có một đường chết.

Cô nhìn quanh bốn phía, phát hiện cả hai đang bị nhốt tại một nhà kho, trên trần nhà cao cao, mới có một cây quạt cùng một cái cửa sổ, muốn leo lên đó trốn thoát là chuyện không có khả năng.

Kho hàng bốn phía chất đống không ít thùng giấy đựng hàng, mặt trên đều có dấu ấn nhãn hiệu của Lâm gia. Cô mơ hồ quan sát hoàn cảnh một chút, đoán nơi này đại khái là nơi tồn trữ hàng của Lâm gia. Xem hàng tích lũy nhiều như vậy, không khó để đoán được xí nghiệp kinh doanh tệ hại thế nào.

Cũng không khó trách Lâm Duệ Duy sẽ buộc chột cùng vút giậu, bạn bè mấy năm qua, Đường Tâm cảm giác được là hắn có vẻ là người như vậy, nhưng là chưa bao giờ để tâm. Nói ác độc hơn chút xíu, có lẽ cô căn bản không lo sợ hắn uy hiếp.

“Lâm Duệ Duy không biết thân phận chân chính của mình, cũng không biết mình được nhóm người bảo vệ theo dõi rất kỹ.” Hỏa Nhạ Hoan thần nhiên mỉm cười, đánh giá Đường Tâm. “Thế nào, cậu với đối tượng thân cận cũng không tệ lắm chứ? Lâm Duệ Duy khi mang cậu bị trói trở về rất tức giận, hắn ta phát hiện cậu trên giường của Mộ Dung tiên sinh. Nhìn cậu vừa mới ngủ dậy trầm như vậy, nghĩ đến Mộ Dung tiên sinh chắc đã làm chuyện khiến người một mối vận phần?” Cô căn bản không đem uy hiếp của Lâm Duệ Duy đặt vào trong mắt.

“Cậu là vì làm nữ tướng tài giỏi lắm mà, thế còn có mặt mũi nói móc mình sao? Nguyên lai, lúc trước cậu biết rõ thân phận hắn, thậm chí còn cùng hắn từng bàn bạc chút chuyện! Cậu rốt cuộc có coi mình là bạn không vậy?” Đường Tâm trừng mắt với bạn tốt, tuy rằng sự thật đúng như lời đối phương, nhưng là trong lòng cô có chút không cam lòng.

Sau kháng cự ban đầu, cô cũng có thể đủ thừa nhận, trên đời này trừ bỏ Mộ Dung Đạt Viễn ra, đại khái cô sẽ không ái mộ người đàn ông khác nữa. Nhưng là cô như thế nào có thể thừa nhận? Cái miệng của hắn lúc nào cũng cười đắc ý, như là có mười phần nắm chắc, nhất định có thể đến được lòng của cô.

Nhạ Hoan vẻ mặt vô tội, nhìn bên ngoài giống như tuyệt đối vô hại, trên thực tế cô dùng bộ dáng này để lừa gạt không ít người.

Ít nhất, Lâm Duệ Duy liền hoàn toàn không có phát hiện, cô kỳ thật có được trí năng cùng quyền thế.

“Đừng vội trách mình chứ, mình làm như vậy còn không phải bởi vì mình quan tâm cậu sao. Lúc ban đầu mình ở phòng nhỏ màu hồng thấy Ác Phu, liền mơ hồ cảm thấy như đã từng gặp người này, thả cậu cùng với hắn ở một chỗ không phải là chuyện sáng suốt gì, nhưng mà cậu cứ cố chấp, căn bản là không nghe lời khuyên của mình.” Cô nhẹ nhàng nháy mắt, hai tay bị trời có chút đau. “Xuống núi mình ép hỏi Đỗ Phong Thần, lại nghe người điều tra kể lại, mới biết được thân phận thật của Ác Phu.”

“Khi đó cậu vẫn có thể nhắc mình mà!” Đường Tâm tức giận bất bình nói, căn bản không nghe lọt lỗ tai những lời giải thích của Nhạ Hoan.

Cô miễn cưỡng nửa ngồi dậy, nhìn thấy trên thùng giấy có li chén bị người ta để quên. Cô hung hăng đập thùng giấy một cước, chén thủy tinh lung lay vài cái, sau rơi xuống mặt đất bị vỡ nát.

“Mình xem qua hồ sơ của Mộ Dung Đạt Viễn, sau chỉ có thể đồng ý với lập luận của cha cậu, hắn là thích hợp nhất cho cậu.” Nhạ Hoan cúi đầu che dấu ý cười trong mắt. ” Nói sau, lúc mà mình điều tra xong, đã là mấy ngày sau đó, hắn không phải người đàn ông nguyên ý chờ đợi, cậu khi đó chắc chắn bị hắn ăn sạch rồi! So với mất bò mới lo làm chuồng, mình cảm thấy vẫn là lạc quan, biến chuyện này thành chuyện tốt vẫn hơn.”

Đường Tâm xoay người sang chỗ khác, nắm một mảnh thủy tinh nhỏ, bắt đầu cắt dây thùng. Xem ra Lâm Duệ Duy còn chưa đủ đa mưu túc trí, chính là lấy dây thùng bình thường buộc chặt các cô, nói không chừng hắn còn đem cô coi thành loại thiên kim tiểu thư nhà giàu bình thường.

“Không cần tìm cớ, người khác còn có thể bị thái độ cậu lừa gạt, nhưng mà cậu thật sự có bao nhiêu ác liệt, mình đều biết rõ.” Đường Tâm ngừng một tiếng, bởi vì không nhìn thấy sau lưng, không cần thận khiến thủy tinh cửa vào tay tạo nên một miếng vết thương, đau đớn làm cho cô nhíu mày.

“Mình rất khổ sở, mình nghĩ cho cậu nhiều như vậy, cậu lại nói mình ác liệt.” Nhạ Hoan lắc đầu thở dài.

“Nếu như cậu không ác liệt, từ lúc rời khỏi phòng nhỏ của mình, sẽ báo cho mình biết hết thấy chân tướng, sẽ không vui sướng ở bên xem kịch vui, nhìn mình bị Mộ Dung Đạt Viễn trêu đùa.” Đường Tâm rút cuộc cắt đứt dây thùng, trên tay đã có không ít vết máu, cô tùy ý lau vào quần áo, sau giúp đỡ Nhạ Hoan cắt đứt dây thùng.

“Hắn đối với cậu có kế hoạch khác, mình ngưng ngưng vạch htra62n. Nói sau, nếu trước đó liền nói cho cậu chân tướng, bây giờ làm sao dự được cá lớn Lâm Duệ Duy?” Nhạ Hoan vẫy vẫy tay, làm cho máu có thể tuần hoàn, đầu ngón tay bởi vì thời gian dài bị buộc chặt, sau khi mở trời có chút đau đớn cùng tê cứng. Cô vẫn là được nuông chiều quá, chưa từng chịu đả ngộ đau đớn như vậy.

“Ngay cả sát thủ cũng là người của Lâm Duệ Duy phái tới, lúc trước hắn có kế hoạch biến mình trở thành người bên cạnh hắn.” Đường Tâm bình tĩnh hồi tưởng, mới phát hiện chính mình thật sự quá mức sơ sẩy, từ lúc xí nghiệp Lâm gia tìm kiếm sự giúp đỡ từ Đường gia, Lâm Duệ Duy thái độ còn có vài phần vội vàng, giống như tuyệt đối có thể làm chuyện không hay với cô.

Mấy năm qua ở chung, Lâm Duệ Duy che dấu không tồi, bất quá khả năng đóng kịch cùng hành động của hắn kém nhau khá xa.

“Mộ Dung tiên sinh đã sớm ép sát thủ nói ra chân tướng, nhưng vì sợ đánh cỏ động rắn, rõ ràng cũng tạm thời đem cậu đi chỗ khác. Chúng ta biết, một khi thân phận của Mộ Dung tiên sinh sáng tỏ, Lâm Duệ Duy sẽ hành động. Mà Mộ Dung tiên sinh không tính dùng cảnh sát, tự mình giải quyết.” Nhạ Hoan giải thích.

“Ý cậu nói là, ngay cả lần bắt cóc này, đều là ở trong kế hoạch của các người?” Đường Tâm cau mày, càng lúc càng cảm thấy tâm tư Mộ Dung Đạt Viễn thật kín đáo kinh người. Trở thành bại tướng dưới tay hắn, tựa hồ như là chỉ còn khoảng cách thời gian, nhưng là loại cảm giác này vẫn là chịu khổ sở.

“Đây là việc duy nhất không đoán trước được, Lâm Duệ Duy thế mà lại bắt cóc cả mình lẫn cậu đến đây.” Nhạ Hoan thở dài một hơi.

Đường Tâm lắc đầu, đoán là Lâm Duệ Duy khó thoát khỏi cái chết. “Hắn khi ở Đường gia, chắc cũng đã suy tính đến việc này!” Cô hồi tưởng lại khi ở Đường gia, Lâm Duệ Duy biết Mộ Dung Đạt Viễn chính là

Ác Phu, biểu tình thập phần dữ tợn đáng sợ.

Cửa kho hàng bị đẩy ra, vài tia ánh sáng lọt vào, mấy người đàn ông đi vào trong kho hàng.

Đường Tâm ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt bình tĩnh nhìn về phía người đi tới, đi đầu quả nhiên chính là Lâm Duệ Du. Vẻ mặt hắn bây giờ cùng với trước đây không giống nhau, âm ngoan mà dữ tợn giảo hoạt, ban đầu tao nhã đều biến mất không thấy, nếu đây mới là bản tính thật của hắn, cũng khó nhận ra hắn đã che dấu lâu như vậy.

“Mời chúng tôi đến làm khách, chủ nhân lại đến trễ như vậy sao?” Nhạ Hoan thản nhiên cười, ngồi tao nhã ở một bên, thái độ thoải mái đặc tượng giống như là tham gia buổi trà chiều.

“Câm miệng lại, một chút người tôi sẽ giải quyết hai người!” Lâm Duệ Duy hung ác nói, đã nhẫn nại lâu lắm rồi. Hắn cực kỳ chán ghét Hỏa Nhạ Hoan, ánh mắt của người con gái kia giống như là có thể nhìn thấu tất cả, làm cho hắn vĩnh viễn cũng không có chỗ để che giấu nỗi sợ.

“Tôi xem, anh tốt nhất vẫn là đưa cô ấy về nhà trước đi!” Đường Tâm nhướng mày, thiện tâm khó thấy đề nghị. Trong ánh mắt cô, cơ hồ là thương hại Lâm Duệ Duy, hẳn chẳng những không có gì uy lực trong ánh mắt, liền làm một kẻ bất cộc có năng lực thấp đến buồn cười.

“Đường đại tiểu thư thân mình lo chưa xong, còn muốn thay bạn tốt nói chuyện sao? Thật sự tình bạn làm người ta cảm động.” Hắn châm chọc nói, nghĩ đến Đường Tâm muốn giúp Hỏa Nhạ Hoan trốn thoát. “Đừng cho là tôi ngoan ngoãn nghe lời cô, tôi đã nhẫn nhịn cô lâu lắm rồi.” Hắn hung ác nói, ý bảo thủ nhìn Đường Tâm.

Đường Tâm không có giây dụa, biết là người đàn ông căn bản đều cậy mạnh. “Anh vất vả rồi, những năm gần đây ngoan ngoãn ở một bên nghe sai vặt, còn trăm phương ngàn kế tính kế, cuối cùng lại vẫn là phải dùng đến thủ đoạn bất cộc.” Cô châm chọc cười, thỉnh linh một cái tát thật mạnh, đánh cho đầu cô trật qua, miệng còn vương mùi máu tươi, ánh mắt cô lạnh như băng, lại tràn ngập hèn mọn.

Sương khói che đầy tầm mắt, bọn họ không thấy cảnh những người đó giao chiến, đợi đến khi bước lại gần vài bước, lại kinh ngạc thấy Đường Tâm đã muốn ngã xuống, Mộ Dung Đạt Viễn thật cẩn thận ôm lấy Đường Tâm, vẻ mặt thống khổ trên mặt làm cho người ta thấy không đành lòng.

Nhạ Hoan tầm mắt lại chuyển hướng nơi khác, bắt gặp thùng giấy sau Đường Tâm, đôi mi thanh tú đang nhú chặt bỗng buông ra, trong lòng biết rõ khiến trên đôi mi đỏ mọng nở ra một nụ cười. Cô cười khê lác đầu, không tiếng động cùng những người khác rời khỏi kho hàng.

“Đường Tâm, trả lời anh.” Mộ Dung Đạt Viễn cúi đầu gọi, thấy trên quần áo cô dính đầy vết máu, hai tay che nhanh ngực, sắc mặt thập phần tái nhợt, hàm răng cắn chặt thỉnh thoảng bật ra vài tiếng than nhẹ thống khổ. Hắn vươn tay, muốn coi miệng vết thương của cô, thế nhưng lại phát hiện chính mình đang phát run.

“Không! Đau quá...” Tay cô nhanh đặt tại trước ngực, thân thể mềm mại đang run rẩy, như là cảm giác thập phần rét lạnh, tựa vào trước ngực hắn mà thở khó khăn, thỉnh thoảng như muốn ngừng thở.

Hắn không dám đụng đến miệng vết thương của cô, chỉ có thể tuyệt vọng đem cô ôm ở trước ngực, vạn phần thống hận quyết định trước đây của chính mình, vì nó mà Lâm Duệ Duy mới đặt cô vào tình thế nguy hiểm! Hắn thật không ngờ Đường Tâm sẽ xông đến; Thật không ngờ cô nghĩ muốn cứu hắn; Nghĩ đến cô bất cứ lúc nào cũng có thể chết đi, tim hắn như có dao cắt

“Tôi sẽ không chết chứ?” Cô nhỏ giọng hỏi, bộ dáng làm người ta đau lòng.

“Sẽ không, anh không cho phép em chết, có nghe thấy không!” Hắn ôm chặt cô, cơ bắp toàn thân đều buột chặt, căn bản cũng khó có thể hô hấp.

“Ác Phu.” Cô hô tên của hắn, khi nhìn thấy biểu tình vạn phần thống khổ của hắn, trong lòng hung hăng căng thẳng, đành phải nhắm mắt lại không nhìn hắn, mới có thể tiếp tục nói chuyện.

“Anh ở đây, em sẽ không sao.” Hấn đồng ý, cắn chặt răng quai hàm, trong hốc mắt có nước tràn lan, lại không thể nào kiềm chế. Hấn là chưa từng rơi lệ bao giờ, nhưng là không có cách nào xác định, nếu cô thật sự chết đi, hấn có thể khóc hay không, hay là không khóc nhưng ruột gan đau như đứt từng khúc?

“Tôi đau quá...” Cô lẩm bẩm, nhắm chặt hai mắt đang run rẩy, hai tay chung thủy đặt trước ngực. “Em thật sự rất thích anh, nhưng là anh lại dùng thủ đoạn lừa gạt cùng giấu diếm em. Có phải là đến bây giờ, anh vẫn còn nghĩ muốn lừa giỡn em?” Cô cúi đầu rên rỉ, như là không hỏi đến tột cùng, sẽ không yên lòng nhắm mắt.

“Sẽ không, sau này anh sẽ không lừa gạt hay giấu diếm em bất cứ chuyện gì, Đường Tâm, anh...” Hấn không thể nói ra những gì sau đó, dùng hết khí lực ôm chặt cô, cuộc đời lần đầu tiên cảm thấy hoàn toàn bất lực.

“Nói được phải làm được đó!” Thanh âm Đường Tâm bỗng trở nên nhẹ nhàng, thậm chí còn mang theo đắc ý sau khi thực hiện được gian kế, ngữ điệu kia căn bản không phải của người bị trọng thương có thể nói ra

Thân hình cao lớn của Mộ Dung Đạt Viễn bỗng cứng đờ, mắt mở to ra. Thập phần thông thả, hấn chậm rãi buông ra ôm ấp đối với cô, cẩn thận đánh giá cô.

Cô nằm ở trong lòng hấn, khuôn mặt xinh đẹp không hề tái nhợt, ngược lại còn cười ngọt ngào, so với bộ dáng bị ai bang này quả thực khác nhau một trời một vực. Hai tay gắt gao ôm ngực cũng buông lỏng xuống, đặt trên bề vai rộng lớn của hấn.

“Em không bị gì sao?” Hấn âm thanh ám cách, cẩn thận mà bất khả tư nghị hỏi.

“Em có nói em bị gì sao?” Cô vẽ mặt vô tội hỏi, nháy đôi mắt xinh đẹp vô tội.

“Em không bị trúng đạn?” Hấn lại hỏi.

“À, Lâm Duệ Duy thủ pháp cũng tồi quá đi.” Cô ngấm liếc mắt một cái bên cạnh giấy tương, lúc trước chính là đạn bắn trúng thùng giấy, cũng không có làm cô bị thương. Cô chính là trong nháy mắt phản ứng, muốn xem hấn sẽ có phản ứng gì, thuận tiện đem bộ dáng hung ác của hấn chỉnh chút xíu.

Hấn đầu tiên là mở mắt xem xét trên ngực cô có vết thương hay không, xác định cô không có trúng đạn, mà trên quần áo lại dính vết máu, đều là do vết cắt không đáng lo ngại trên tay cô mà ra. Hấn cẩn thận xem kỹ một lúc lâu, đột nhiên găm lên giận dữ, dùng sức loạng choạng cô.

“Em không có việc gì! Chết tiệt, em hấn là cô gái nên đi xuống địa ngục đi, lại đem loại chuyện không nên ra đùa!” Trong lòng hấn lơ lửng xuống một chút, lúc trước loại thống khổ này làm hấn sợ hãi. Tuy rằng đã sớm thừa nhận mê luyện cô, yêu cô, nhưng là lúc cô sắp chết đi, hấn mới biết được chính mình căn bản nguyên lai không thể chịu đựng mất đi cô.”

“Em không thừa dịp cơ hội hòa nhau này, như thế nào có thể lừa được anh?” Đường Tâm vuốt ve mặt hấn, nhớ tới phản ứng lúc trước của hấn, trong lòng một trận âm ập. Cho dù có nhiều hoài nghi, khi thấy phản ứng của hấn trước sau đều tan như mây khói, cô xác định hấn chân tình thiệt ý, như thế nào còn có thể cự tuyệt né tránh? Hấn thậm chí vì cô nước mắt dâng đầy, nếu cô vạch trần chân tướng chậm trễ một chút, đại khái nước mắt sẽ đi lạc trên mặt hấn.

“Anh thực nên đánh đòn em một trận ra trò.” Hấn hung ác nói, đem cô hung hăng kéo đến trước người, nhiệt liệt hôn lên cô, xác định cô thật là khỏe mạnh.

“Anh đã nói sẽ không lừa gạt em, cũng không giấu diếm em, sẽ chăm sóc em thật tốt đó.” Cô cắn môi hấn cười khê, cả người bị hấn ôm lấy, vừa hôn nồng nhiệt vừa bị hấn ôm khõ kho hàng.

“Không lừa gạt em, không giấu giếm em, nhưng mà cũng không có nghĩa là anh sẽ không hảo hảo ”Trừng phạt” em.” Biết cô bình yên vô sự, tà mị lại kéo về trong mắt hấn, đồng ý sẽ sủng cô cả đời như thế.

Ở bên trong xe, cô cam tâm tình nguyện cho hấn một cái hôn sâu nồng nhiệt nhất. Hai người bước đi dưới ánh mặt trời, hướng đến tương lai mà bước tới.

Cô từng nói qua, người đàn ông có thể bắt được cô, nếu không phải là chưa sinh ra thì là đã chết, nhưng nghĩ cũng không thể nghĩ đến, nguyên lai người này thật sự có trên đời!

Cô thuộc về hắn, nhưng không phải là một loại thuần phục, đó là một loại quan hệ lâu dài, cả hai đều đủ chống lại nhau, bọn họ đều có năng lực thuyết phục đối phương. Mong muốn có thể cùng hắn trong tương lai, tuyệt đối sẽ rất thú vị.

Cả đời này, bọn họ đều thuộc về nhau !

Tại Đường gia trạch, lão quản gia treo điện thoại lên, cung kính về phía Đường Phách Vũ cùng Phương Khoản Khoản báo tin Đường Tâm bình yên vô sự, bất quá tạm thời sẽ không có khả năng về nhà. Bởi vì Mộ Dung Đạt Viễn ở điện thoại nói rất kiên trì, muốn dẫn Đường Tâm đi “Kiểm điểm” một phen

Báo cáo xong, lão quản gia chậm rãi đi ra đại sảnh, sau đi vào trong phòng Đường Tâm. Nghĩ đến cô nương bé nhỏ rút cuộc cũng lớn lên, tìm được bến đỗ, hắn mang theo mỉm cười cùng cảm khái nhìn quanh phòng

Đường Chấn nghiêng ngả lão đảo chạy vào, vội vàng hỏi “Ông có biết chị già con bị tên Mộ Dung quái dị dẫn đi nơi nào không? Nói địa điểm ra mau, con nhất định phải đi hảo hảo xem xét một phen.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú của hắn tràn đầy nóng bỏng.

Lão quản gia đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo ngăn khỏa miệng cười. Ông có dự cảm, cho dù là Đường Tâm xuất giá, hành vi nghe trộm của ông vẫn sẽ không cô đơn, tối thiểu Đường Chấn sẽ là đồng bọn trung thực của ông {Haha=)) em nổi nghiệp chị =))}

Nhìn xem Đường Chấn khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú lại mang ngạo khí ngất trời, đột nhiên nhớ tới cháu gái ở Nhật Bản của lão quản gia. Giống như ở thời điểm trái tim mở cổng, hắn không chút để ý mà nhắc tới.

“Tiểu thiếu gia, cậu còn nhớ rõ sao? Cháu ngoại ta ở Nhật Bản, lão còn nhớ, hai năm nữa con bé sẽ đến Đài Loan, lúc đó sẽ từ một đứa con nít thành một cô gái xinh đẹp tinh xảo...” Tiếng bước chân cùng tiến nói chuyện, xa dần dần ở phía hành lang.

Có lẽ, ở nhiều năm sau, ở Đường gia sẽ có một câu chuyện khác bắt đầu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-tam-thuc-nu>